

**CHRISTUS HET RUSTPUNT VAN EEN GELOVIGE**

Door

JOHN FLAVEL

Bedienaar van het Evangelie te Dartmouth

Uit het Engels vertaald door  
C. B. van Woerden Jr. te Akkrum

STICHTING DE GIHONBRON  
MIDDELBURG  
2006

## INHOUD

### 1. EEN SCHREEUW OM HULP TEGEN HET ONGELOOF

*En terstond de vader van het kind, roepende met tranen, zeide: „Ik geloof, Heere; kom mijn ongelovigheid te hulp!* Markus 9: 24.

### 2. CHRISTUS DOOR DE VADER VERZEGELD

*Want Dezen heeft God de Vader verzegeld.* Johannes 6:27.

### 3. DE PLECHTIGE HEILIGING VAN DE MIDDELAAR

*En Ik heilig Mijzelven voor hen,* Johannes 17: 19.

### 4. GODS ONBEGRIJPELIJKE LIEFDE.

*„Die ook Zijn Eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven; hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?”*

Romeinen 8:32.

### 5. DE KLACHT VAN DE GELOVIGE

*„Zo vind ik dan deze wet in mij, als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt.”*

Romeinen 7: 21.

### 6. DE TOEPASSING VAN CHRISTUS' VERDIENSTEN

*Maar uit Hem zijt u in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing.* 1 Korinthe 1:30.

## 1. EEN SCHREEUW OM HULP TEGEN HET ONGELOOF

*En terstond de vader van het kind, roepende met tranen, zeide: „Ik geloof, Heere; kom mijn ongelovigheid te hulp! Markus 9: 24.*

De aanleiding dat deze woorden gesproken worden, vinden we in het verband van de tekst. Een tere, liefhebbende vader, brengt zijn kind, dat van de duivel bezeten is, tot Christus, opdat Hij het zal genezen. Zijn verzoek is met twijfel gemengd: „*Zo Gij iets kunt, wees met innerlijke ontferming bewogen en help ons!*”

Woorden, die veel natuurlijke genegenheid en tere liefde jegens zijn kind openbaren. Als het kind ziek is, zijn de ouders ook niet wel. Wat het kind treft, wordt door zijn vader gevoeld. Zoals deze woorden zijn natuurlijke genegenheid tot zijn kind openbaren, geven ze ook de geestelijke kwaal of de zwakheid in het geloof van de vader te kennen.

Zijn kind was van een stomme geest bezeten en hij zelf was met ongelovige twijfel en achterdocht omtrent Christus' bekwaamheid om zijn kind te genezen bezet. Het kind had een ziek lichaam en de vader een zieke ziel.

De satan verdrukte het kind door bezetenheid en de vader door verzoeking, vers 22.

Christus werpt de ongelovige woorden op de vader zelf terug: „*Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk degene die gelooft*”, vers 23. Twijfelt u aan Mijn macht om het kind te genezen? Betwijfel eerder uw macht om zijn genezing *te geloven*. Als hij niet genezen wordt, is Mijn onmacht niet de oorzaak maar uw eigen ongelooft.

Dit zegt Christus niet om te verstaan te geven, dat geloven in de macht van de vader lag, maar Hij wilde hem overtuigen van zijn zwakheid en hem naar God om hulp en genade doen vluchten. En Christus bereikt dit doel, want onmiddellijk roept de vader uit: „*Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp!*” **{De Griekse tekst kan ook vertaald worden: *Ik geloof, Heere; kom helpen tegen mijn ongelooft!*}**

O hoe goed is het voor de mens, soms in de engten der verdrukking gebracht te worden! Was deze man niet in deze nood geraakt, dan zou hij waarschijnlijk, of tenminste niet zo spoedig, zijn genade, of de zwakheid van zijn genade ontdekt hebben.

Er liggen in de woorden drie zaken:

1. Een belijdenis van zijn geloof: „*Ik geloof, Heere!*”
2. Een gevoel van de zwakheid van zijn geloof: „*Kom mijn ongelovigheid te hulp!*”
3. De ontroering, waarin de vader die woorden uitspreekt: „*Roepende met tranen, zeide hij*”.

A. Sommigen denken dat deze tranen voortvloeiden uit een gevoel van de Goddelijke kracht, waardoor hij kon geloven. Dan waren het tranen van vreugde en leren ze ons deze grote waarheid: *dat de minste en laagste trap van een „waar” geloof een oorzaak van onuitsprekelijke blijdschap is voor hem of haar, die het bezit.*

B. Maar als die tranen voortvloeiden vanwege het gevoel van zijn zwakheid in het geloof, dan leren wij daaruit: *dat de overblijfselen van het ongelooft in Gods volk hen veel tranen kost ze zijn een last en verdriet voor begunadigde zielen.*

***A. De geringste en laagste trap van een waar geloof is een zaak van onuitputtelijke vreugde voor hen die ze bezitten.***

De apostel Petrus noemt het een „dierbaar geloof” en het is het die benaming wel waard. Want de minste en laagste trap van het zaligmakend geloof is een onwaardeerbare schat; en wel om de volgende reden:

*1e. De minste trap van het zaligmakend geloof verenigt de ziel ook met Jezus Christus.* Ze wordt even wezenlijk een lidmaat van Hem als Abraham, Mozes en Paulus het waren. Alle zaligmakend geloof neemt Christus aan. Joh. 1: 12. Het is waar, de sterkgelovige neemt Hem met een sterker en vaster geloof aan dan de zwakgelovige. Deze waggelt, twijfelt en beeft, maar neemt Hem tóch aan. De zwakgelovige deelt daarom evenveel in de gezegende weldaden die uit de vereniging met Christus voortvloeien, als de grootste gelovige in de wereld. Hij deelt in Christus' welgevallen in onze personen en plichten. Hij deelt in Zijn medelijden met ons in onze moeiten en verdrukkingen. Zó groot is ons aandeel aan Zijn persoon en arbeid. Is dit niet een oorzaak van buitengewone vreugde? Is het niet genoeg om het hart van een arm zondaar te verbreken, ja te overstelpen als hij in zijn eigen hart datgene ontdekt en gevoelt, dat hem op zulke weldaden recht geeft?

*2e. Uit de laagste trap van het zaligmakend geloof kunnen we even volkomen besluiten dat de zonden vergeven zijn als uit de hoogste trap.*

De zwakgelovige heeft een even volkomen vergeving als de sterkste. „Een iegelijk die in Hem gelooft, zal vergeving der zonden ontvangen door Zijn Naam”. Hand. 10: 43 en „dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes”. Hand. 13: 39. Een iegelijk die gelooft, zowel de zwakste als de sterkste, zowel de gelovige van een dag oud als de vaders en geloofshelden van naam die lang geleefd hebben. Zie dan hoe de geringste mate van geloof u even wezenlijk recht geeft op de grootste zegen, als de grootste daden van het geloof dat kunnen doen. Het is waar, hoe sterker de oefening van het geloof is, des te helderder is gewoonlijk het bewijs, maar het aandeel in de weldaden is in beide hetzelfde. Als u dan slechts de zwakste daad en geringste trap van het geloof in uw ziel kunt onderscheiden, hebt u dan geen reden om met die vader in tranen uit te roepen en te zeggen: *Heere, ik geloof?* Kunt u de vergeving van zoveel zonden en de vergeving van zulke erge zonden ontvangen en lezen en dan niet van onuitsprekelijke blijdschap en verwondering wenen?

*3e. Uit de geringste mate van het zaligmakend geloof blijkt uw verkiezing van God.*

Als dat u geen reden geeft om in verwonderende zielsverrukking te geraken, dan zal niets u daartoe kunnen brengen. O, het is een oorzaak van groter blijdschap dat uw namen in het boek des levens geschreven zijn, dan dat de duivelen u onderworpen zijn. Uit een waar geloof blijkt, dat u van God verkoren bent. „Er geloofden zovelen als er verordineerd waren tot het eeuwige leven”. Hand. 13: 48.

*4e. De geringste trap van het zaligmakend geloof is een genade, waarin de meeste mensen niet delen.*

Het is waar, God is rijk en milddadig in de gaven van Zijn voorzienigheid aan anderen. Ze bezitten de goede dingen van dit leven, velen van hen zelfs meer dan hun hart begeert. Anderen verrijkt Hij ook met grote geestesgaven, met natuurlijke en verstandelijke kennis en wijsheid. Hij verleent hen zelfs gaven om op aangename wijze anderen te onderwijzen. Er zijn er echter maar weinigen aan wie Hij

zaligmakend geloof schenkt. „Wie heeft onze prediking geloofd?” Jes. 53: 1. Ware gelovigen vormen slechts een klein overblijfsel onder de mensen.

*5e. Hij die weinig al is het in de geringste mate, zaligmakend geloof bezit, heeft iets dat nooit van hem zal weggenomen worden.*

Alle andere uitnemendheid wordt weggenomen. Ze vertrekt van hen. *Zij sterven, maar niet in wijsheid*, zegt Job. Een mens kan zijn vrienden en bekenden, zijn goederen en gezondheid, zijn gaven en natuurlijke talenten overleven, maar nooit zijn geloof. Wat een oorzaak van vreugde en troost ligt er dan in de laagste trap van het geloof.

### 1. Opwekking tot onderzoek.

Het is daarom ons belang onszelf te onderzoeken of we een waar zaligmakend geloof bezitten, hetzij meer of minder, sterker of zwakker. Zolang we de waarheid van ons geloof niet onderscheiden, zal het maar weinig troost geven. Ik bekent dat zwakgelovigen in het nadeel verkeren wat hun troost betreft. Kleine en zwakke dingen zijn gewoonlijk onduidelijk en moeilijk te onderscheiden. Nochtans zien we aan het voorbeeld van deze vader dat zijn zwakke geloof, hoewel met veel ongeloof gemengd, kenbaar gemaakt werd: „Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp!” Uit deze woorden openbaren zich veel kentekenen van een waar, hoewel zwak geloof. Die tekenen op te merken, zou zwakgelovigen zeer kunnen bemoedigen:

- a. Zijn geloof werkte een teer en verbroken hart in hem. „Hij riep met tranen uit”. Uw geloof verbreekt ook uw hart, hetzij omdat u daardoor uw eigen onreinheid ziet en gevoelt, hetzij omdat u de rijkdom van vrije genade jegens u, dat vuile schepsel ontdekt.
- b. Zijn geloof werkte een diep gevoel van zijn overblijvend ongeloof in hem en dit belastte zijn hart zeer: „Kom mijn ongelovigheid te hulp!” Gewis zal ook uw hart daarover bezwaard zijn, als er in u een geloof als een mosterdzaad woont.
- c. Zijn zwakke geloof dreef hem in vurig gebed en sterke roepingen tot Christus, opdat deze zijn ongeloof zou onderdrukken. Dit zal ook uw geloof doen, als het van de rechte stempel is. O, hoe vaak gaat het volk van God met deze kwaal niet tot de troon der genade! „Kom mij te hulp, Heere! Mijn hart is dood, ijdel en zeer ongelovig. Ik kan in mijn eigen kracht niets doen. Vader, help mij!”
- d. Zijn zwakke geloof deed hem naar een sterker geloof hongeren en dorsten. ‘Kom tegen mijn ongelovigheid te hulp! Heere, genees het, opdat ik met meer vertrouwen en standvastiger mag geloven en opdat ik Uw macht niet meer mag betwijfelen door te zeggen: „Zo Gij iets kunt”’. Nu, zo zal het ook bij u zijn, als u ware gelovigen bent. *Heere*, zeiden de discipelen, *vermeerder ons geloof*.
- e. Er was een strijd in zijn ziel tussen geloof en ongeloof, tussen genade en verdorvenheid en dat trof hem gevoelig. Het geloof dreef hem de goede kant uit en zijn ongeloof trok hem naar de verkeerde kant. Vandaar spreekt hij als een mens in nood en engte, die in zijn ziel twee tegen elkaar ingaande beginselen voelde werken. Zo zult u dat in uzelf ook bevinden. “Het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees en deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet doet hetgeen gij wildet.”

### 2. Hetgeen tot troost dient.

Nu dan, zegen de Heere voor de kleinste trap van zaligmakend geloof en wees niet zo ontmoedigd door de zwakheid, zodat u de geringste werking van het geloof in uw ziel over het hoofd ziet en veracht. Deze arme vader was grondig overtuigd van zijn ongeloof en toch tevens recht dankbaar voor het kleine, maar ware geloof, dat hij

ontvangen had. Dit behoort u ook te zijn, want:

1e. De geringste mate van zaligmakend geloof is meer dan al de kracht der schepselen zou kunnen voortbrengen. Het is het geloof der werking Gods. Het is het werk Gods dat u gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft. Ja, het is de uitnemende grootheid Zijner kracht aan hen, die geloven naar de werking der sterkte Zijner macht. Geen dienaren van Christus, hoe uitnemend hun gaven ook mogen zijn, geen plichten en ordinantiën, geen eigen werk of ijver uit uzelf kan u, zonder de macht en kracht, die Hij ook gewrocht heeft, als God Hem uit de doden opgewekt heeft, ooit tot het geloof brengen.

2e. Het is in alle opzichten een oorzaak van verwondering en verbazing dat er ooit een vonk waar geloof ontstoken werd in zulk een hart als u hebt, een hart waarin van tevoren niet de minste geschiktheid of neiging om te geloven gevonden werd. Zelfs was het geen onbeschreven papier, ledig van enige indruk van het geloof, maar het was tevens gevuld met indrukken die tegen het geloof ingaan. Daarom is het een wonder dat er in uw hart ooit iets van dat ware geloof ingedrukt werd. Het was wonderlijk dat er vuur van de hemel viel en het altaar verteerde, toen Elia er hout op geschikt had, maar het was nog veel wonderlijker, toen hij er zoveel water over goot, dat niet alleen al het hout nat werd, maar ook de groeve rondom het altaar met water gevuld werd. Uw ziel verkeerde precies in hetzelfde geval toen God het vuur of de vonk van het geloof daarin ontstak. Uw hart was duister en onwetend, vervreemd van God en van uw eigen gevaarlijke toestand. Ja, uw hart was een trots hart, vol eigengerechtigheid en eigenwaan. U had een ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt hart. Een hart, dat liever gevaar wilde lopen ten opzichte van de eeuwige verdoemenis, dan het „ik” verloochenen en zich aan Christus te onderwerpen. En toch moest het licht des Heeren in deze duisternis schijnen en moest de hoogmoed en hardheid van uw hart gebroken worden en tot overgave gebracht worden. Hoeveel machtige vijanden stonden bovendien het werk des geloofs in uw ziel niet tegen! Daaronder waren de satan en uw vleeselijke redeneringen de voornaamste. Wat een bolwerken, sterkten en hoogten werden niet door hen opgeworpen om u te verharderen tegen de slagen der overtuiging, die de weg tot het geloof baanden. Denk maar aan de toestand van uw hart, zoals het van nature was en u zult zeggen, dat het Gods wonderlijke werk was, dat u ooit tot het geloof werd gebracht.

3e. Al is uw geloof zwak, toch zal het toenemen, wanneer het zaligmakend geloof is. De sterkste en grootste eikenboom was eens slechts een eikel. De sterkste gelovige was eerst maar zwak en wankelmoedig. Wees daarom niet ontmoedigd. God zal al het welbehagen van Zijn goedheid en het werk des geloofs met kracht vervullen. Het zou zeker veel beter voor u zijn, dat u God zeggt voor een weinig waar geloof, dat u smeekt om vermeerdering van uw geloof en naarstig die middelen gebruikt, waardoor het verbeterd en werkzamer in uw ziel wordt, dan dat u door een zondige, ondankbare en schadelijke mismoedigheid God onteert en tevens uzelf verongelijkt.

***B. De overblijfselen van het ongeloof in Gods volk kost hen veel tranen en zijn een last en verdriet voor begenadigde zielen.***

Er zijn veel dingen die het volk van God uitwendig verdrukken en bedroeven, maar al hun uitwendige moeiten zijn niets vergeleken bij die inwendige verdrukkingen. Er zijn veel inwendige moeiten die hen doen zuchten, maar geen enkele meer dan het ongeloof dat ze in hun hart vinden. Deze zonde kost hen met recht meer moeite dan andere zonden, want de zonde van ongeloof is de wortel waaruit andere zonden ontspringen. Ze is een wortel der bitterheid die alsem en gal voortbrengt en die de ziel verlamt, want:

1e. De overblijfselen van het ongeloof in de heiligen onteren God grotelijks en wat God onteert moet wel een groot verdriet en een grote last voor hen zijn. Want zie, zoals God door het ware geloof meer dan door andere genaden bijzonder geëerd wordt, zo verongelijkt en smart Hem het ongeloof meer dan andere zonden. Als het ongeloof overheerst, maakt het God tot een leugenaar. Zelfs de overblijfselen daarvan in de gelovigen schokken hun toestemming aan en erkenning van Zijn waarheid en beloften en voeden hun harten met een vuile achterdocht of wantrouwen in die waarheid en beloften. Hoe werpen deze jaloerse verdenkingen niet een smaad op Zijn eer! Gewis, het kan niet anders of het is voor een begenadigd hart een droefheid als God door anderen onteerd wordt; maar het veroorzaakt nog meer smart als het zelfs God onteert. Om deze reden mogen wij met recht wel in tranen uitroepen: „Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp!”

2e. De overblijfselen van ongeloof in de heiligen onteren niet alleen God, maar misvormen en bederven hun heiligste oefeningen waarin zij tot God naderen. Is het aangezicht van God voor ons bewolkt in het gebed, onder de prediking of tijdens het Avondmaal? Onderzoekt de oorzaak en reden en u zult ontdekken dat die wolk uit uw eigen ongelovig hart oprijst. Zijn uw genegenheden koud, lauw of dood in uw oefeningen? Graaf maar naar de wortel en u zult bevinden dat deze zonde daar ligt. Als het Woord geen kracht in u doet, zoals u begeert en wenst, dan komt dat, omdat het niet met het geloof gemengd is. Geen plichten, geen instellingen Gods, geen beloften kunnen vanwege de zonde van ongeloof hun zoete invloeden op uw ziel uitoefenen. Nu, gemeenschap met de Heere in het gebruik der genademiddelen is het leven van ons leven. Dit is voor de heiligen dierbaarder dan het licht hunner ogen. Daarom klagen en treuren zij met recht over die zonde, die, hetgeen hun in deze wereld het zoetste genot geeft, tegenstaat en onderschept.

3e. De overblijfsels van het ongeloof geven aan satans verzoeken voorspoed. Schrikt hij ons te eniger tijd van onze plicht af of trekt en verlokt hij ons tot zondigen of verduistert hij onze staat en vervult hij ons, zonder dat er reden voor is, met inwendige vrees? Dit alles doet hij door middel van ons ongeloof. De apostel Paulus noemt in Efeze 6 het geloof *het schild voor de ziel tegen verzoeken*, en Johannes zegt in 1 Joh. 5 *dat het geloof de overwinning is die de wereld overwint*, dat wil zeggen, het zwaard, waardoor wij overwinnen. Nu dit zo is, ontwapent het ongeloof ons van schild en zwaard en stelt ons weerloos in dagen van strijd, waardoor we een prooi worden van de eerste de beste verzoeking die ons overvalt.

4e. De overblijfselen van het ongeloof beletten de wasdom van alle genaden. Ze zijn de worm aan hun wortel; een plant van zo'n kwaadaardige aard, dat niets wat geestelijk is, onder haar schaduw kan groeien. Door dat ongeloof doet het Evangelie geen nut. Ook zullen daardoor de uitnemendste instellingen de ziel niet doen welvaren. U bidt, u hoort, u vast, u mediteert, u viert Avondmaal en toch hebt u geen voorspoed. Uw geestelijk voedsel doet u geen goed. U komt van de tafel, of uit uw binnenkamer even dood, zorgeloos en ijdel als u er heenging. En waar komt dat anders vandaan dan van uw overblijvend ongeloof?

### 1. **Vermaning.**

Laat al het volk van God over de overblijfselen van het ongeloof in hun hart klagen en wenen. Daar, dáár ligt de wortel van de kwaal. Zeker, uw hart is niet minder vrij van

de symptomen van ongelooft als dat van de anderen.

Ga deze verschijnselen maar na:

- 1e. Wat is uw ongeduld en onlijdzzaamheid om op genade te wachten en uw mismoedigheid van geest, als er in de uitwendige of inwendige engten en noden van lichaam en ziel niet spoedig uitkomst komt, anders dan een duidelijk bewijs van uw ongelooft in uw hart? „Wie gelooft zal niet haasten”. Jes. 28: 16. Hij, die gelooft, kan ook Gods tijd afwachten.
- 2e. Wat betekent onze neiging om zondige middelen te gebruiken, opdat we moeiten en verdrukkingen zullen voorkomen; of opdat we ons daaruit zullen redden, anders dan een groot ongelooft, dat nog steeds in ons hart schuift? Als het gelooft in uw hart gaat spreken, dan zegt het: „Laat mij liever duizend doden sterven dan één zonde begaan”. Het is liefelijker en troostvoller in mijn oprechtheid te sterven dan met een vuile, gewonde consciëntie voort te leven. Het is niets dan ongelooft, dat ons drijft om onze handen uit te strekken tot onrecht of goddeloosheid, als de scepter der goddelozen lang op ons rust, of als ons een dreigend gevaar boven het hoofd hangt.
- 3e. Openbaart het ongelooft zich niet in uw hart, als u een overmatige bezorgdheid ten opzichte van aardse dingen koestert en daarop al uw gedachten richt? We beweren dat we aangaande de eeuwigheid met onze ganse ziel op God vertrouwen en kunnen we dan niet aangaande ons dagelijks brood op Hem vertrouwen? We tobben vandaag over het kwaad dat ons morgen overkomen kan en dat omdat we niet in gelooft beoefenen: „Zijt dan niet bezorgd tegen de morgen”. "O geliefden, hoeveel beter was het van u zulke vragen te horen als hier volgen: „Hoe zal ik een dankbaar hart krijgen voor de weldaden die ik geniet? Hoe zal ik er voor God nut mee doen? Wat zal ik de Heere vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen? Dit zou u meer betamen dan uzelf te kwellen met: „Wat zal ik eten, wat zal ik drinken, en waarmede zal ik mij kleden?”
- 4e. Getuigt de slaafse vrees voor de dood ook niet, dat er nog steeds veel ongelooft in uw hart woont? Wordt u niet vaak met een bezwijkend, bevend en bezwaard hart bezet, als u aan het sterven denkt? O, als uw gelooft zeer werkzaam is daaromtrent, dan zoudt u niet zo laag van geest zijn. Hoe meer u met de vreze des doods der dienstbaarheid onderworpen zijt, des te meer getuigt dat van ongelooft.
- 5e. Om te besluiten: Spreken al de afzwerpingen van uw hart tijdens geestelijke oefeningen niet van gebrek aan gelooft, zwakheid in het gelooft en van een dadelijke overheersing van het ongelooft? U komt tot God in het Avondmaal, in het gebed enzovoorts en u wordt met duizend ijdele gedachten bezet. Uw hart wordt meegevoerd, het zwermt en zwerft tot aan de einden der aarde. Uw consciëntie bestraft u hierover en getuigt dat u God maar bespot en uw ziel lijdt er onder. U voelt noch kracht noch troost in al uw oefeningen. U zoekt naar geneesmiddelen en vermoeit de oren van uw vrienden met uw klachten en de worteloorzaak van dit alles namelijk uw eigen ongelooft, ziet u niet. Maar dáár ligt ze en als dat niet genezen wordt, zal het niet beter met u gaan.

## 2. Bemoediging.

Nochtans, laten arme zwakgelovigen niet treuren als degenen die geen hoop of grond tot troost hebben, zelfs in dit geval niet, want:

- 1e. Al wonen er overblijfselen van ongelooft in u, toch hebt u oneindig veel redenen om God te loven dat het slechts overblijfselen zijn. Eertijds was u in het ongelooft, onder de volle kracht en heerschappij daarvan. Had God u in die staat afgesneden, dan was u zeker voor eeuwig verloren gegaan. Uw overblijvend ongelooft is uw



- kwaal, maar uw volstrekte ongelovigheid was de dood van uw ziel geworden.
- 2e. Al woont er ongelof in u, toch woont het niet „met rust” in u, zoals in al de ongelovigen. Het is voor u een dagelijkse strijd en een last, die te zwaar is om te dragen. Welnu, hoewel die zonde een droevige zaak is, is toch de droefheid daarover heilzaam. Uw worstelingen met het ongelof zijn gezegende tekenen van genade.
  - 3e. Onder deze kwaal zuchten alle ware gelovigen meer of minder. Er is in de gehele wereld geen hart zo heilig, of het is enigermate met deze kwaal bekleet en besmet. En dit is niet alleen gebleken in alle gelovigen, maar ook in al hun geloofsdaden. Jobs geloof triomfeert als hij uitroept: „Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” En dan klaagt hij: „Zult u een gedreven blad verbrijzelen en zult u een droge stoppel vervolgen? Abraham was de vader der gelovigen. Hoe betrouwde hij op God, als hij Izak gaat offeren en toch bracht hij door ongelof eens bij Abimelech de vervulling der belofte in gevaar. David, die in Psalm 27 zong: „De Heere is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezen? is niet ais David die in 1 Sam. 27 zegt: „Nu zal ik een der dagen door de hand van Saul omkomen”. Het geloof van Petrus straalde in Cesaréa als de zon in een heerlijke belijdenis en toch werd het niet alleen bewolkt, maar scheen geheel verdwenen in de zaal van Kájafas, hoewel het daarna weer opleefde.
  - 4e. Het is niet deze of die trap van ongelof, die een mens zal veroordelen, maar de volstrekte kracht en heerschappij daarvan. Inderdaad, uw troost hangt veel af van de sterkte van uw geloof, maar uw zaligheid hangt af van de waarheid van uw geloof. De meeste gelovigen gaan met een zwak geloof naar de hemel, maar weinigen met hun zeilen gevuld met een sterke m van verzekering.
  - 5e. Er is in Christus genoeg om hulp tegen uw ongelovigheid te krijgen. „Heere”, zei de arme vader, „kom mijn ongelovigheid te hulp!” Christus is een uitnemende Medicijnmeester. Hij weet hoe Hij u moet verlichten en genezen. Vlucht tot Hem en zucht uw klacht uit. Vertel Hem dat uw hart door deze kwaal gepijnigd wordt. U zult bevinden, dat Hij een getrouw, bekwaam en barmhartige Zaligmaker is.
  - 6e. Het duurt nog maar een poosje en deze kwaal, benevens alle andere, die door het ongelof gevoed worden, zal volkomen genezen worden. Heiligmaking is begonnen genezing. Heerlijkmaking is de voltooide, volkomen genezing. De eerste heeft de heerschappij van het ongelof gebroken, de laatste zal het bestaan en wezen van uw ongelof in uw ziel teniet doen. Als u in de hemel komt en niet eerder, zult u volkomen gezond en in alles gerust zijn.  
Zoveel wat betreft de tweede lering.

### **Toepassing**

Uit beide leringen, namelijk de dankbare erkentenis van het geloof en de droefheid over het ongelof tezamen genomen, vloeien enkele algemene opmerkingen voort en daarmee besluiten we deze predikatie.

- 1e. Het diep gevoel der zonde behoort een ootmoedige en dankbare erkenning van de genade Gods in Zijn volk niet uit te sluiten. Het is de fout van de meesten hun zonden te verbergen en de fout van sommigen hun genade te verbergen.
- 2e. Onze personen en plichten worden uit zuivere, vrije genade aangenomen. Geen enkele plicht wordt in een volmaakte daad des geloofs verricht. Alles is met enig ongelof gemengd. De honing en de raat zijn met elkaar verbonden. Geen werk, zoals het van ons komt, is rein.
- 3e. Wij mogen terecht dat geloof als een vals geloof bestempelen, dat op zijn eigen kracht roemt en nooit over de overblijfselen van het ongelof behoeft te treuren.

Waar geen worstelingen met de zonde zijn, kan er geen gezond bewijs van oprechtheid zijn.

- 4e. De gelovigen moeten zich niet verwonderen, dat ze in de toestand van hun ziel wisselingen en veranderingen ondergaan. Soms hebben ze een heldere, soms een bewolkte dag. Soms hebben ze hun psalmen in de nacht en soms hun bittere klachten. Als u vraagt waarom dat zo is, dan is het antwoord, dat er tegenstrijdige beginselen in uw ziel strijden en het is geen wonder, dat vrede en strijd, hoop en vrees, licht en duisternis optreden en uw tijd tussen elkaar verdelen. Amen.

## 2. CHRISTUS DOOR DE VADER VERZEGELD.

*Want Dezen heeft God de Vader verzegeld.* Johannes 6:27.

In het Verbond der verlossing was er een overeenkomst aangegaan tussen de Vader en Christus. De Vader heeft daarop Zijn Zoon gegeven en de Zoon heeft de menselijke natuur aangenomen. Toen dit heerlijke werk der verlossing zover gevorderd was, zou nochtans alles wat Christus in dat aangenomen lichaam zou doen, van geen waarde en tevergeefs zijn, indien Hij tot Zijn werk niet door de Vader geroepen werd. Die volmacht en opdracht vindt u in de woorden van onze tekst.

Het Schriftgedeelte is een deel van Christus' antwoord aan een zelfzoekend geslacht, dat Hem niet om Zijn geestelijke uitnemendheden, die zij in Hem zagen, of om de zielsweldaden, die ze door Hem verwachtten, volgde, maar alleen om de broden. Zij maakten het dienen van Hem niet hun eten en drinken, maar zij dienden Hem, opdat zij zouden kunnen eten en drinken. Het 'eigen ik' is een ding dat in de beste harten en daden kan kruipen, maar in de huichelaar is liet overheersend.

Dit volk had Christus van plaats tot plaats gezocht en toen zij Hem eindelijk gevonden hadden, begroetten zij Hem met een vrijpostige vraag: „Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?”

Christus' antwoord is gedeeltelijk een vermaning en gedeeltelijk een besturing.

- Hij ontraadt hen om het ondergeschikte doel te stellen in de plaats van het voornaamste doel. Ze moeten hun lichaam niet boven hun ziel stellen, hun vleeselijke gemakken niet boven de eer van God. „Werkt niet om de spijs, die vergaat”. Daarmee wil Hij hen niet verbieden hun wettig beroep of werk te doen, maar Hij raadt hen af, allereerst om dat met te grote inspanning en bezorgdheid te doen en voorts waarschuwt Hij hen voor die afschuwelijke zonde, die de godsdienst gebruikt om de buik te dienen.
- Zijn antwoord is ook een onderwijzing en dat voor het hoofddoel en voornaamste werk in dit leven: „Maar werkt om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven”. Zoekt dat brood te verkrijgen voor uw ziel, waardoor u eeuwig zult leven. Opdat Hij hun ijver mocht opwekken om dit met voorspoed te zoeken, laat Hij hen niet alleen horen, waar zij het kunnen verkrijgen: „Welke de Zoon des mensen u geven zal”; maar ook, hoe zij er volkomen zeker van kunnen zijn, dat Hij het voor hen heeft. Dit zegt Hij in onze tekst: „Want Dezen heeft God de Vader verzegeld”.

In deze woorden zijn drie zaken op te merken:

1. De Persoon, die Christus met gezag en macht verzegelt of bekleedt. *Dat is God de Vader*. Hoewel al de Personen in de Godheid gelijk in natuur, waardigheid en macht zijn, is er toch een orde in hun werking onderling op te merken. De Vader zendt de Zoon, de Zoon wordt door de Vader gezonden, de Heilige Geest wordt door de Vader en de Zoon gezonden.
2. Hij, in Wie God de Vader dit gezag doet wonen, *is de Zoon des mensen*. Jezus Christus is de voornaamste Persoon, Die dit gezag heeft ontvangen en Hij uitsluitend. God de Vader heeft Hem zo verzegeld, zoals Hij nooit iemand vóór noch na Hem verzegeld heeft. Er is noch in de hemel, noch op de aarde een andere Naam dan deze gegeven, waardoor wij zalig worden, Hand. 4: 12. De heerschappij is op Zijn schouder, les. 9: 5.

3. Hier kunnen we verder opmerken, hoe de Vader dit gezag aan Christus meedeelde. *Hij verzegelde Hem*. Hier wordt allereerst het zinnebeeld van gezag voor het gezag zelf genoemd. Voorts wordt erdoor uitgedrukt de bekrachtiging en bevestiging van een schenking of een document. Zoals vorsten met verzegelde bewijzen de autoriteit bevestigen dergenen, die door hen gezonden worden, zo verzegelt God, dat Zijn Zoon de ware Messias is, zeggen de Hollandse kanttekeningen.

Hieruit leren we:

***Dat Jezus Christus niet uit Zichzelf het werk van onze verlossing ondernomen heeft, maar dat Hij tot dat werk plechtig door God de Vader verzegeld werd.***

Als ik zeg, dat Hij dit werk niet uit Zichzelf ondernomen heeft, bedoel ik niet, dat Hij onwillig was om dit te volbrengen. Zijn hart was er even volkomen en bewogen in bezig als dat van Zijn Vader. Hij zegt ons in Ps. 40: 7: „Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God; Uw wet is in het midden Mijns ingewands”. De betekenis is echter, dat Hij niet zonder een wettige roeping en een volkomen opdracht van Zijn Vader is gekomen. Zo staat het tegenover „indringen”. Daarom zegt Hij in Joh. 8: 42: „Ik ben van God uitgegaan en kom van Hem. Ik ben ook van Mijzelf niet gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden”. Dit drukt ook de apostel duidelijk en volkomen helder uit, Hebr. 5: 4, 5: „En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs als Aäron. Alzo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: u zijt Mijn Zoon. En wegens deze verzegelde „geloofsbrieven”, die Hij van de Vader ontvangen heeft, wordt Hij de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis genoemd, Hebr. 3: 1, d.w.z. geroepen en uitgezonden op gezag van de Vader.

Onze taak is nu *de lastbrief van Christus te ontvouwen en het grote zegel des hemels, waardoor ze bekrachtigd werd, te bezien*. Om deze grote waarheid, waarin uw geloof en troost besloten ligt, duidelijk te verklaren, zal ik:

- I. Aanwijzen wat het werk en ambt is, waartoe Zijn Vader Hem verzegeld heeft.
- II. Wat Zijn verzegeling tot dit werk inhoudt.
- III. Hoe en door welke daden de Vader Hem daartoe verzegelde.
- IV. Waarom het noodzakelijk was, dat Hij zo door Zijn Vader verzegeld en bemachtigd werd.
- V. Dit alles in de toepassing voor u nuttig trachten te maken.

#### **I. Wat was dat ambt of werk waartoe de Vader Hem verzegeld heeft?**

Ik antwoord meer in het algemeen: Hij werd tot het gehele werk als Middelaar voor ons verzegeld. Daardoor moest Hij al de uitverkorenen, die Hem de Vader gegeven had, verlossen en herstellen, Joh. 17: 2: „Opdat al wat u Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve”. „Hij zou Jacob tot Hem wederbrengen”, Jes. 49: 5, of zoals de apostel het zegt: „Opdat Hij ons tot God zou brengen”, 1 Petrus 3: 18.

In het bijzonder werd Hij, om dit allerheerlijkste doel zeker en volkomen uit te werken, tot de ambten van Profeet, Priester en Koning verzegeld.

1. God verzegelde aan Hem de opdracht om de blijde tijding der verlossing van zondaren te prediken. Deze opdracht heeft Christus ten aanhore van het volk geopend en gelezen, Luc. 4: 17-21: „Als Hij het boek openge daan had, vond Hij de plaats, daar

geschreven was: De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden om de armen het Evangelie te verkondigen; om te genezen, die gebroken zijn van hart; om de gevangenen te prediken loslating en de blinden het gezicht; om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren. En Hij begon tot hen te zeggen: Heden is deze Schrift in uw oren vervuld”.

2. Hij verzegelde Hem ook het priesterschap en wel tot het uitnemendste. Hij machtigde Hem om de twee delen van het priesterschap te verrichten, namelijk de verzoening en de voorbede.

Hij riep Hem om Zich als een offerande voor ons op te offeren: „Ik heb macht om Mijn leven af te leggen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen”, Joh. 10: 18. Om deze reden wordt Zijn bloedig offer door de apostel een daad van gehoorzaamheid genoemd, Fil. 2: 8: „Hij werd gehoorzaam tot de dood”.

Hij heeft Hem ook geroepen om voor ons te bidden, Hebr. 7: 21, 24, 25: „Genen zijn wel zonder eedzwering priesters geworden, maar Deze met eedzwering door Die, die tot Hem gezegd heeft: De Heere heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen: u zijt Priester in der eeuwigheid”. In der eeuwigheid, omdat Zijn offerande in kracht voortduurt, alzo Hij altijd leeft om voor ons te bidden.

3. Hij heeft Hem ook geroepen tot Zijn koninklijk ambt. Hij werd bij volmacht van Zijn Vader op de hoogste troon van gezag gezet, Matth. 28: 18: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde”.

Tot dit alles nu werd Christus door Zijn Vader verzegeld en gemachtigd.

## **II. Wat houdt de verzegeling van Christus tot dit werk en ambt door Zijn Vader in?**

1. Daardoor werden al Zijn daden als Middelaar rechtsgeldig en krachtdadig. Uit kracht van deze verzegeling werd al wat Hij deed bekrachtigd en bevestigd. In deze zaak ligt veel troost en veiligheid voor de gelovige. Immers alle daden, die zonder een opdracht en machtiging gedaan worden, hoe groot of bekwaam de persoon die ze doet ook is, zijn op zichzelf van nul en gener waarde. Maar wat door een lastgeving en op gezag gedaan wordt, is authentiek of echt en aannemelijk onder de mensen. Was Christus van de hemel gekomen en had Hij Zijn Middelaarswerk zonder een wettige roeping ondernomen, dan zou ons geloof al in het begin gestruikeld zijn, maar nu wordt het volkomen voldaan.

2. Het geeft te kennen welk een grote verplichting er op Jezus Christus ligt om getrouw te zijn in het werk, waartoe Hij verzegeld werd. De Vader stelt in deze opdracht een groot vertrouwen in Hem en verlaat Zich op Hem, dat Hij allertrouwst die opdracht zal vervullen. En Christus rekt Zich om deze reden bijzonder verplicht om het voornemen en doel van Zijn Vader te bevorderen. Joh. 9: 4: „Ik moet werken, de werken Desgenen, Die mij gezonden heeft en Joh. 5: 30: „Ik zoek niet Mijn wil, maar de wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft”. En nog steeds is Zijn oog op dat werk en die wil van Zijn Vader. Hij stelt Zich onder de noodzakelijkheid om die wil stipt te gehoorzamen en Hij wil als een getrouwe Dienstknecht, dat Zijn eigen wil verslonden wordt in de wil van Zijn Vader.

3. Die verzegeling houdt in, dat Christus volkomen geschikt en bekwaam is om het voornemen en doel van Zijn Vader om ons te herstellen te dienen. Als God niet geweten had, dat Hij in alle opzichten bekwaam en geschikt voor dit werk zou zijn, dan zou Hij Hem nooit tot deze opdracht verzegeld hebben. De mensen kunnen

iemand, die onbekwaam en ongeschikt is voor zijn werk verzegelen, maar God wil dat niet. Inderdaad wordt in Christus bij uitnemendheid gevonden, wat van een dienaar verlangd wordt. Niemand is zo getrouw als Hij. Mozes was inderdaad getrouw in heel zijn huis, maar als een dienaar; Christus echter als een Zoon, Hebr. 3: 2. Hij is de getrouwe en waarachtige Getuige, Openb. 1: 5. Niemand had zoveel ijver als Hij. De ijver van Gods huis heeft Hem verslonden, Joh. 2: 17. Hij ging zo op in de werken van Zijn Vader, dat Hij vergat brood te eten. Zijn werk achtte Hij Zijn eten en drinken, Joh. 4: 32. De liefde tot Zijn Vader droeg Hem door al Zijn werk heen en gaf Hem vreugde in het zwaarste van Zijn dienst, want Hij diende Hem als een Zoon, Hebr. 3: 5, 6. Al wat Hij ooit deed, werd in liefde gedaan. Niemand was zo wijs als Hij. De Vader wist, dat Hij de Wijsheid Zelf was en heeft, voordat Hij Hem deed dienen, gezegd: „Ziet, Mijn Knecht zal verstandig handelen”, Jesaja 52: 13. Om te besluiten: Niemand kon Hem in zelfverloochening evenaren. Hij zocht niet Zijn eigen eer, maar de eer van Hem, Die Hem gezonden had, Joh. 8: 50. O, was Hij zo getrouw, ijverig, vol liefde, wijs en zelfverloochenend niet geweest, Hij zou nooit in deze grote zaak gebruikt zijn geweest.

4. Die verzegeling geeft te kennen, dat Christus alleen alle gezag heeft in de Kerk. Hij mag alleen gebieden en instellen, wat Hem behaagt. Dit is Zijn bijzonder voorrecht. De opdracht die God aan Hem verzegelde, is enkelvoudig. Hij heeft Hem verzegeld en niemand nevens Hem. Er waren er inderdaad sommigen, die beweerden een roeping en opdracht van God te hebben, maar allen, die vóór Hem gekomen waren, waren dieven en moordenaars. Ik heb ze niet gezonden. Zij kwamen zonder zending en gaven zich voor de Messias uit. Ze waren niet ingegaan door de deur gelijk Ik, Joh. 10: 1, 8. Ze hebben verkeerde deuren naar de hemel uitgedacht, waardoor zij de mensen rechtstreeks in de afgrond der eeuwige ellende gestort hebben. Hijzelf voorzegt, dat er ook na Hem sommigen zouden opstaan, die de wereld met hun voorgewende opdracht en een nagemaakt zegel zouden bedriegen, Matth. 24: 24: Er zullen valse christenen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, also dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden. God machtigde echter nooit iemand nevens Hem en ook is er onder de hemel geen andere Naam, Hand. 4: 12.

Zo ziet u dat in Zijn verzegeling besloten lagen: de geldigheid van Zijn daden, Zijn verplichting om getrouw te zijn, Zijn volkomen bekwaamheid en Zijn uitsluitend gezag in de Kerk.

### **III. Laten we nu onderzoeken, hoe God de Vader Jezus Christus verzegeld heeft tot Zijn werk en wèl door vier daden van de Vader.**

a. Door Hem plechtig tot dit werk te bestemmen. Hij koos Hem uit en zonderde er Hem voor af. Daarom noemt Jesaja (42: 1) Hem Gods Uitverkorene; en de apostel Petrus „bij God uitverkoren”, 1 Petrus 2: 4. Het woord dat wij vertalen door Uitverkorene, betekent niet alleen Iemand, Die in Zichzelf uitnemend en waardig is, maar ook Iemand, Die afgezonderd en aangewezen is. Dit was Christus voor Zijn Middelaarswerk. Dit ligt ook opgesloten in Joh. 10: 6, waar van de Vader gezegd wordt, dat Hij Hem geheiligd heeft, dat wil zeggen, dat Hij Hem afgezonderd en tot Zijn dienst gewijd heeft.

b. Hij werd niet alleen door een plechtige aanwijzing, maar ook door een allesovertreffende en onvergelykelijke heiliging verzegeld. Hij werd er niet alleen toe aangesteld, maar er ook voor gezalfd. De Heere vervulde Hem met Zijn Geest, en dat zonder mate, om Hem voor Zijn werk te bekwamen, Jes. 61: 1, 2: „De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft”. Ja, de Geest des

Heeren HEEREN was niet alleen op Hem, maar Hij was vol van de Geest, Lukas 4: 1, zo vol als nooit iemand nevens Hem geweest is, want God heeft Hem gezalfd met vreugdeolie boven Zijn medegenoten, Ps. 45: 8. De gelovigen zijn Zijn medegenoten of deelgenoten van deze Geest. Van Christus komt de naam christenen, hetgeen zoveel betekent als: Deelgenoten aan een heilige zalving. Ware christenen hebben niet enkel de naam zonder de zaak. Zij, die christenen genaamd worden, hebben de zalving, die deze Naam te kennen geeft. Ze zijn dus ook gezalfd, maar niet zoals Christus. Deze zalving was absoluut en op zichzelf beschouwd eindig, evenals de menselijke natuur van Christus op zichzelf eindig was. Toch was Zijn zalving in vergelijking met de onze, zonder mate. In Hem woonde de Geest in Zijn volheid, in ons naar onze mate. Ze werd over Christus, ons Hoofd, overvloedig uitgegoten en daalde neer tot op de zoom van Zijn klederen. „God gaf Hem de Geest niet met mate”, Joh. 3: 34. God vervulde de menselijke natuur van Christus tot haar uiterste vermogen met al de volheid van de Geest der kennis, der wijsheid, der liefde enz. boven alle schepselen, opdat Hij ten volle en krachtdadig Zijn Middelaarschap kon bedienen. Hij was in uitgebreidheid vervuld met alle soorten van genade en in kracht vervuld met alle trappen van genade. „Het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou”, Kol. 1: 19. Zoals het licht in de zon en het water in de fontein, zo zou Hij daarom niet alleen alle dingen vervullen, maar ook vaardig, en in alles bekwaam zijn om Zijn eigen werk, dat het naaste en onmiddellijkste doel van die zalving was, te volbrengen. Daarom was de heilige zalfolie, die over het hoofd van profeten, priesters en koningen uitgegoten werd tot wijding tot hun ambt, slechts het type van de Geest, waardoor Christus tot Zijn ambt geheiligd en verzegeld werd.

c. Christus werd door het rechtstreeks getuigenis van Zijn Vader verzegeld en zo werd van Hem gezegd, dat Hij de Persoon was, Die plechtig door de Vader tot dit werk werd aangewezen en aangesteld. God heeft dit buitengewoon getuigenis van Hem bij twee opmerkelijke gelegenheden gegeven. Het ene, toen Hij gereed stond Zijn openbare bediening aan te vangen, Matth. 3. Het andere slechts kort voor Zijn lijden, Matth. 17: 5. Deze stem werd niet door zulke spraakorganen gevormd als de onze. Er werd een stem in de lucht geschapen, die het volk daarin hoorde. Door deze stem erkende en bekrachtigde God als door een zegel Zijn werk, ook bevestigde Hij daardoor Zijn goedkeuring daarover.

d. Christus werd door de Vader verzegeld door al die buitengewone wonderwerken, die Hij deed. Daarin gaf de Vader nog volkomener en meer overtuigende getuigenissen aan de wereld, dat Hij het was, Die aangewezen werd om onze Middelaar te zijn. Die werken overtuigden de wereld, dat God Hem gezonden had en dat Zijn leer van God was. „God heeft Jezus van Nazareth gezalfd met de Heilige Geest en met kracht, Die het land doorgegaan is, goedgevoelend en genezende allen, die van de duivel overweldigd waren; want God was met Hem, Hand. 10: 38. Zo zegt Christus in Joh. 5: 36: Ik heb een getuigenis meerder dan dat van Johannes, want de werken, die Mij de Vader gegeven heeft om te volbrengen; deze werken, die Ik doe, getuigen van Mij, dat de Vader Mij gezonden heeft”. Daarom ook verwees Hij hen, die aan Hem of aan Zijn leer twijfelden, naar het zegel Zijns Vaders, namelijk naar de wonderwerken, die Hij in de kracht Gods deed, Matth. 11: 35. Zo heeft de Vader Hem verzegeld.

#### IV. Wij zullen ten laatste onderzoeken, **waarom het nodig was, dat Christus door Zijn Vader tot dit werk verzegeld moest worden.**

Daarvoor zijn deze drie gewichtige redenen:

1. Anders zou Hij niet overeengekomen zijn met de typen, die Hem afschaduwden en

het was noodzakelijk, dat zij allen in Hem vervuld zouden worden. U weet, dat onder de Wet de profeten, koningen en hogepriesters door plechtige zalving ingewijd werden. Hierdoor werd de verzegeling van Christus tot Zijn werk afgeschaduwde, Hebr. 5: 4, 5: „Niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs Aäron. Alzo (merk de overeenkomst tussen Christus en hem op) heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: u zijt Mijn Zoon”.

2. Bovendien worden hierdoor de harten der gelovigen des te meer gedrongen de Vader lief te hebben, aangezien hierdoor blijkt, dat de liefde en het welbehagen van de Vader de oorsprong en bron van hun verlossing was. Indien de Vader Hem niet tot zulk een opdracht verzegeld had, dan was Hij niet gekomen. Nu komt Hij echter in de Naam Zijns Vaders en in de liefde Zijns Vaders, alsook in Zijn eigen Naam. Daarom worden allen verbonden aan de Vader en de Zoon gelijke eer en heerlijkheid toe te schrijven, Joh. 5: 23.

3. Maar vooral wilde Christus niet zonder een opdracht komen, omdat de gelovige dan geen grond zou hebben om in Hem te geloven. Hoe zouden wij gerustgesteld en tevreden kunnen zijn, dat deze inderdaad de ware Messias is, indien Hij Zijn opdracht aan de wereld niet had geopenbaard en het zegel van Zijn Vader, dat er aan bevestigd was, niet had getoond? Als Hij zonder Zijn „geloofsbrieven” van de hemel was gekomen en tegen de wereld alleen gezegd had dat de Vader Hem gezonden had en dat zij Hem alleen op Zijn Woord hadden te geloven, wie zou zijn geloof op dit getuigenis alleen hebben kunnen bouwen? Dit is dan ook de ware betekenis van Joh. 5: 31: „Indien Ik van Mijzelf getuig, Mijn getuigenis is niet waarachtig”. Hoe dat zo? u zult zeggen: Is dit niet in tegenspraak met Joh. 8: 14: „Hoewel Ik van Mijzelf getuig, zo is nochtans Mijn getuigenis waarachtig”. Daarom moet u de waarheid verstaan, niet zoals ze tegenover de werkelijkheid gesteld is: Als Ik alleen Mijn getuigenis gegeven had en geen bewijs van Mijn Vader daarbij getoond had, dan was Mijn getuigenis waardeloos en onrecht geweest volgens menselijke wetten. Maar nu is alle twijfel uitgesloten.

## V. Toepassing.

1. Uit dit alles blijkt de onredelijkheid van het ongeloof. Zij die Christus verwerpen, hebben weinig aan te voeren, dat zij zo handelen. U ziet dat Hij Zijn opdracht in het Evangelie geopenbaard heeft en aan de wereld de hand en het zegel van Zijn Vader daarin getoond heeft. Hij heeft daardoor zulk een ruime genoegdoening gegeven als het verstand kan verlangen en verwachten. En toch hebben zelfs *de Zijnen* Hem niet aangenomen, Joh. 1: 11. Dit wist Hij van tevoren en daarom heeft Hij door de profeet geklaagd: „Wie heeft onze prediking geloofd?” Jes. 53: 1. Dat Hij in *de wereld* werd geloofd, wordt door de apostel zelfs onder de grote verborgenheden der Godzaligheid gesteld, 1 Tim. 3: 16. Een mens, die recht overweegt met welk een overtuigend bewijs Christus komt, zou denken, dat het eerder een verborgenheid is, dat iemand niet zou geloven. Maar o! die beestachtige hardnekkige en duivelse vijandschap, die in onze natuur tegen Christus huist! „Duivels”, zei ik, „ge moet me dat gezegde teruggeven, want Hij dwong des duivels erkenning af: Wij kennen U, wie u zijt”.

Het is eveneens wonderlijk om op te merken, hoe gemakkelijk ondertussen onze natuur is om ons aan iedere, zelfs de meest dwaze bedrieger te onderwerpen. Laat er een valse Christus opstaan en hij zal er velen verleiden, Matth. 24: 24. Christus klaagt, en niet zonder reden, hierover, Joh. 5: 43: „Ik ben gekomen in de Naam Mijns Vaders en u neemt Mij niet aan; zo een ander komt in zijn eigen naam, die zult gij



aannemen". Alleen Mij gelooft u niet. Iedere bedrieger, iedere ellendige misleider, die snugger of liever goddeloos genoeg is om u wijs te maken, dat de Heere hem gezonden heeft, al hebt u alleen zijn woord om dat te geloven, zal volgelingen krijgen. Als Ik echter in de Naam Mijns Vaders kom, dus u een opdracht toon, die door Hem ondertekend en verzegeld is en Ik die werken ,doe, die alleen God kan doen, dan gelooft u nochtans Mij niet.

In dit alles echter moeten wij de rechtvaardigheid van God aanbidden, die toelaat, dat het zo is en mensen aan zulk een onredelijke hardnekkigheid en hardheid overgeeft. Het is een bittere plaag, die op de wereld rust en het is een wonder, dat wij niet allen in hetzelfde ongeloof verzonken blijven liggen.

2. Als Christus door Zijn Vader tot Zijn werk verzegeld werd, dan is de zonde van hen, die degenen, die door Jezus Christus gezonden en verzegeld worden, verwerpen en verachten, zeer groot. Zoals Hij in de Naam van Zijn Vader tot ons gekomen is, zo heeft Hij met hetzelfde gezag, dienaren in Zijn Naam gezonden. Zoals Hij handelt op gezag van Zijn Vader, zo handelen zij op Zijn gezag. Joh. 17: 18: „Gelijkerwijs u Mij gezonden hebt in de wereld, alzo heb Ik hen ook in de wereld gezonden". Joh. 20: 21: „Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden". U kunt menen, dat het een kleine zaak is om een dienaar van Christus te verachten of te verwerpen. Het is een zonde, die in geen eeuw zoveel schuld op het mensdom laadt als in deze eeuw. Luister echter en laat het voor altijd een waarschuwing voor u zijn: als u deze zonde bedrijft, veracht u de Vader, Die Jezus gezonden heeft en Christus, Die Zijn dienaren zendt. Het is een opstandigheid, die schijnt te beginnen met kleine krenkingen van hun personen of met geringschattende opmerkingen over hun manier van spreken, hun houding en gebaren. Nochtans richt dit zich hoger, namelijk tegen de Bron van het allerhoogste Gezag U, die u tegen een dienaar van Christus verzet, verzet u tegen God de Vader en God de Zoon. Luk. 10: 16: „Wie u hoort, die hoort Mij; en wie u verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, die verwerpt Degene, Die Mij gezonden heeft". God verwacht dat u het woord door ons gesproken hoort, alsof u Hemzelf hoort spreken. Ja, zelfs verwacht Hij onderwerping van de grootsten der aarde aan Zijn woord in de mond van Zijn dienaren. Daarom bestrafte God Zedekia zo streng „omdat hij zich niet verootmoedigde voor het aangezicht van de profeet Jeremia, sprekende uit de mond des Heeren", 2 Kron. 36:12. God was toornig op een groot koning, die zich niet vernederde voor een arme profeet.

U moet hier echter onderscheid maken tussen personen en daden. Deze eerbied en onderwerping is men hen niet verschuldigd als mensen, maar als mensen in het ambt, als Christus' gezanten. Als zij in hun eigen naam bevelen of bestraffen, behoeven wij ons daaraan niet te onderwerpen, maar als zij dat in Christus' Naam doen en wij verzetten ons, dan is dat een grove opstand en belediging van het soevereine gezag van de hemel. Omgekeerd moge dit Gods dienaren tot vermaning dienen, dat zij zich aan hun opdracht houden. Dan zullen zij die eerbied, die men hen als ambtsdragers schuldig is, in de consciënties van hun toehoorders bestendigen.

3. Hier behoren wij ook te wijzen op het grote kwaad, dat er zijn, die zich in dit ambt indringen, zonder een wettige roeping. Zij doen meer dan Christus Zelf gedaan heeft. Hij heeft Zichzelf niet verheerlijkt. Velen zijn gaan lopen, voordat zij gezonden werden. De eer en voordelen van het ambt lokten hen aan. Maar dit is gewis een onverdragelijke schending van Christus' bevel. Laten de dienaren van Christus acht geven op de waarschuwing van een getrouwe wachter. Deze zegt: „Ik geloof, dat God toelaat dat zovelen zich in dit ambt indringen, omdat de dienaren zich teveel bemoeid

hebben met en ingedrongen zijn in de roeping van andere mensen”.

4. Voorts worden we hier verzekerd van de krachtadige werking, die er in alle evangelie-instellingen ligt, als ze recht bediend worden. Christus heeft een volkomen opdracht van Zijn Vader ontvangen. Uit kracht daarvan heeft Hij deze ordinantiën ingesteld en vastgesteld. Alle macht in de hemel is bezig en heeft zich verbonden ze vruchtbaar te maken, ze te ondersteunen, te bevestigen en te bekrachtigen. Daarom vindt u voor de regering der Kerk in Matth. 18: 18 deze uitdrukking: „Al wat gij op aarde binden zult, zal in de hemel gebonden wezen en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden wezen”.

Zo ook voor het woord en de sacramenten, Matth. 28: 18, 19, 20: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, onderwijst alle volken, dezelve dopende”. Het zijn geen instellingen van mensen; uw geloof steunt niet op de wijsheid der mensen, maar op de kracht Gods. Die kracht, die God de Vader aan Christus heeft verleend, is de fontein, waaruit alle evangelie-instellingen vloeien. Hij heeft beloofd met Zijn ambtsdragers te zijn, niet alleen met de buitengewone ambtsdragers van die eeuw, maar ook met Zijn dienaren in de volgende eeuwen tot aan het einde der wereld.

O, laten we dan, als we een instelling waarnemen, dit niet met slordige gedachten doen, maar met grote eerbied en grote verwachtingen, gedenkende, dat Christus daar is om ze vruchtbaar te maken.

5. U hebt hier de roeping om zowel de genade en de liefde van de Vader als die van de Zoon tot uw ziel te bewonderen. Het is niet gewettigd ze te vergelijken, maar het is uw plicht ze te bewonderen. Was het geen wonderlijke genade in de Vader een opdracht aan Zijn Zoon te verzegelen om te sterven en Zich tot de hel toe te vernederen en langs die weg u zalig te maken? U had eerder kunnen verwachten, dat Hij uw verwerping naar de hel zou verzegeld hebben in plaats van een opdracht om u te verlossen. Hij had eerder Zijn onveranderlijk zegel op het vonnis van uw verdoemenis kunnen drukken dan op de opdracht aan Zijn Zoon om Zich voor u te vernederen.

Maar niet minder groot is het wonder van de liefde van Christus, die zulk een opdracht ten behoeve van ons wilde aannemen en dit zegel wilde aanvaarden. Hij verstond immers ten volle wat de inhoud van die opdracht was, die de Vader Hem aldus verzegeld gaf. Ook wist Hij dat het daarna onmogelijk was dat ze ingetrokken werd.

O alle u Zijn heiligen, hebt dan de Heere Jezus lief, want nog steeds ziet u meer en meer dat Hij Zijn liefde aan u uitlaat. Deze dag beveel ik u een verzegelde Zaligmaker aan. O dat een ieder die deze woorden hoort met de liefhebbende bruid moge uitroepen: „Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm, want de liefde is sterk als de dood, de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des Heeren”. Hooglied 8: 6.

6. Tenslotte. Heeft God Christus voor u verzegeld? Zoekt dan de troost daarin, dat Hij voor u verzegeld werd en blijf rusteloos totdat u ook door Hem verzegeld wordt.

a. Laat de verzegeling van Christus voor u toch u troosten. Bedenk dat God Zich hierdoor verbonden heeft, zelfs door Zijn eigen zegel, om toe te laten en te bevestigen alles wat Christus in de zaak aangaande uw zaligheid gedaan heeft. Op deze grond mocht u aldus met God pleiten: „Heere, u hebt Christus tot dit ambt verzegeld en daarom vertrouw ik er op, dat u erkent alles wat Hij gedaan heeft en alles wat Hij voor mij geleden heeft en dat u goed zult maken alles wat Hij mij beloofd heeft. Als de mensen hun eigen zegels niet krachteloos willen maken, zult

u het zeker niet doen”.

- b. Zoek uw aandeel in Christus door de Geest aan u verzegeld te krijgen, anders kunt u de troost dat Hij voor u verzegeld werd niet verkrijgen.

Nu verzegelt de Geest op twee manieren: Objectief of voorwerpeijk én krachtdadig.

Voorwerpeijk, door in ons die genaden te werken die de voorwaarden van de beloften zijn. Krachtdadig, door Zijn licht op Zijn eigen werk te laten schijnen en de ziel te helpen om het te onderscheiden. Het één volgt het ander in orde en tijd. Deze verzegelingen des Geestes zijn te onderscheiden in wat de verzegelde persoon betreft, die altijd een gelovige is, want er kan alleen een terugkaatsing zijn na een directe geloofsdaad; én in wat de inhoud betreft, waarin de troost bestaat. En dat is, als het van de Geest is, iedere letter van het geschreven Woord. Ook verzegelt de Geest door Zijn krachtig werk, want die verzegeling werkt in de verzegelde ziel gewoonlijk grote zorg en behoedzaamheid om de zonde te vermijden, grote liefde tot God, bereidwilligheid voor Christus om alles te lijden, vertrouwen in de gebeden tot God, en grote ootmoed en zelfvernedering, zoals bij Abraham, die op zijn aangezicht lag toen God het Verbond aan hem verzegelde. Nu, als dit zegel er aan toegevoegd wordt, brengt dit het zoete en goede van alles in uw ziel. Amen.

### 3. DE PLECHTIGE HEILIGING VAN DE MIDDELAAR

*En Ik heilig Mijzelven voor hen, Johannes 17: 19.*

Nadat de Vader Jezus Christus een lichaam had toebereid en Hem door een volmacht gemachtigd had, gaat Hij Zich nu daadwerkelijk voor Zijn werk afzonderen en aan Zijn werk wijden. In de vorige verhandeling hebt u gehoord, wat de Vader gedaan heeft; nu zullen we overwegen, wat de Zoon gedaan heeft om dat heerlijk plan van onze verlossing te bevorderen: „Hij heeft Zich voor ons geheiligd”. U vindt hier:

1e. *Hoe Christus Zichzelf heiligt.*

Het woord „heiligen” moet hier niet opgevat worden in de betekenis van reinigen, zuiveren en heilig maken van iets, dat tevoren onrein en onheilig was. Zo werden onder de wet dingen en personen in een ceremoniële zin geheiligd en zo worden wij door de heiligmaking in een zedelijke betekenis gereinigd van de zonde. Wel wordt hier duidelijk op die ceremoniële handelingen gezinspeeld. Dat echter Christus Zichzelf heiligt, betekent:

1. Dat Hij Zich afzondert om een offerande of slachtoffer te worden.

2. Dat Hij Zichzelf tot dit heilig gebruik, tot deze heilige dienst opdraagt.

Zo betekent „heiligen” hier dus: Zich afzonderen tot een Goddelijk gebruik. De Hollandse kanttekeningen zeggen: „Ik heilig Mijzelf” betekent: „Ik geef Mijzelven over tot een heilige offerande”. Onze Engelse kanttekeningen: „Ik heilig en bied Mijzelf vrijwillig aan U aan als een heilige vlekkeloze offerande om hen te verlossen”. Als zo eertijds onder de wet een dag, een persoon of een vat geheiligd en aan God gewijd werden, was het zo volkomen en definitief voor Zijn gebruik en dienst afgezonderd, dat zij, die het daarna voor enige gewone, algemene dienst gebruikten, heiligschennis pleegden en het verdierven, Dan. 5: 3.

2e. *Wat het doel was, dat Hij Zich also heiligde.*

Het was voor de Zijnen en *opdat zij geheiligd mochten worden*. U vindt hier dus, voor wie Hij Zich heiligt nl. voor de uitverkorenen; voor degenen, die Hem gegeven zijn. En waartoe Hij Zich heiligt, nl. opdat zij geheiligd zouden worden. Hiermee wordt dus bedoeld, dat Christus Zich voor hen afzondert om voor hen te sterven, opdat zij door Zijn dood vervuld zullen worden met de Geest der heiligheid en door de Geest der openbaring heilige vaten voor God zullen worden. U ziet dus, dat de dood van Christus geheel op de Zijnen betrekking heeft. Hij offerde niet voor Zichzelf, zoals de andere priesters moesten doen, maar voor ons, opdat wij geheiligd zouden worden. Christus heeft de heiligheid zo lief, dat Hij ze voor de Zijnen met de prijs van Zijn bloed wil kopen.

**LEERSTELLING: *Jezus Christus heeft Zichzelf geheel afgezonderd voor en gewijd aan het werk van Middelaar ter wille van Zijn uitverkorenen.***

Deze zaak is een spiegel, waarin het oog des geloofs Jezus Christus kan zien, zoals Hij Zichzelf toebereid om voor de Zijnen Gode opgeofferd te worden door voor hen te sterven.

- I. **Wat ligt er nu in de woorden: „Ik heilig Mijzelf” opgesloten?**
- II. **Zal ik u in het kort aanwijzen, in welk opzicht dit alles ons aangaat,**

## I. Wat ligt er nu in de woorden: „Ik heilig Mijzelf” opgesloten?

Ik noem u de volgende zaken:

- a. Die woorden geven de persoonlijke vereniging van de twee naturen in Christus te kennen. Wat Hij in de woorden „Zichzelf” noemt, is hetzelfde als wat afgezonderd werd om een offerande te worden, namelijk Zijn menselijke natuur. Deze was de offerande. Daarom zegt de apostel in Hebr. 9: 14: „Hij heeft Zichzelf door de eeuwige Geest Gode onstraffelijk opgeofferd.” Onze natuur werd dus door die aanneming „Hijzelf”. Ons kan geen groter eer bewezen worden en ons kan ook geen vaster grond van troost gegeven worden.
- b. Dat Christus Zichzelf heiligde om een offerande voor ons te worden, geeft te kennen, hoe groot en vreselijk de breuk is, die de zonde tussen God en ons gemaakt heeft. U ziet, dat een minder offer dan Christus Zelf niet geheiligd mocht en kon worden om verzoening te doen. De grootte van een wond is te zien aan de breedte van de pleister: „Slachtoffer en offerande hebt u niet gewild, maar u hebt Mij het lichaam toebereid,” Hebr. 10: 5. Al ons berouw, al zouden we evenveel tranen om de zonde storten als er vanaf de schepping regendruppels gevallen zijn; kan geen verzoening voor de zonde zijn; maar „God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende”. Had God Christus niet tot dat doel geheiligd, dan zou Hij Zich door oordeel en wraak voor eeuwig aan ons geheiligd hebben.
- c. Dat Christus Zichzelf heiligt, geeft te kennen, dat Hij vrij en vrijwillig dit werk op Zich nam. Er staat niet: Ik word geheiligd, alsof Hij in deze zaak uitsluitend lijdelijk is geweest, zoals de lammeren, die Hem afschaduwden dat waren, als ze uit de kudde genomen werden. Hij gebruikt hier een actief werkwoord: „Ik heilig Mijzelf”. Hij wilde, dat niemand zou denken, dat Hij uit noodzaak of dwang gestorven is, maar geheel vrijwillig. Er staat in Hebr. 10: 14, dat Hij Zichzelf Gode opgeofferd heeft en in Joh. 10: 18 zegt Hij: „Ik leg Mijn leven van Mijzelf af; niemand neemt het van Mij.” Al is het, dat er vaak geschreven staat, dat Zijn Vader Hem gezonden en Hem gegeven heeft; was toch Zijn eigen hart zo gezet op dat werk, alsof er niets dan heerlijkheid, rust en troost in gevonden werd. De enige dwang, waaronder Hij stond, was de dwang van Zijn eigen liefde. Als de Heilige Schrift de gewilligheid van de Vader tot dit werk wil aanduiden, zegt ze: God heeft Zijn Zoon gegeven en God heeft Zijn Zoon gezonden. Als ze de gewilligheid van Christus wil aanwijzen, zegt ze: Christus heeft Zichzelf geofferd, Zichzelf gegeven en, in onze tekst, Zichzelf geheiligd. De heidenen verachtten en verwierpen het offerdier, dat tegenspartelde en met geweld naar het altaar gesleept moest worden. Onze Offerande gaf Zichzelf en Hij stierf geheel vrijwillig.
- d. Dat Christus Zichzelf heiligde bewijst, dat Hij rein en volmaakt heilig was, dat Hij geen vlek of enig gebrek had. De offerdieren, die Hem afschaduwden, moesten zonder enig gebrek zijn; andere dieren mochten niet tot die dienst geheiligd worden. Zo, ja meer dan dat, betaamde het Christus te zijn, Hebr. 7: 26: “Zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren.” En wat Hem betaamde te zijn, dat was Hij. Daarom wordt Hij, zinspelend op de lammeren, die onder de wet geofferd werden, in 1 Petrus 1: 19 een onbestraffelijk en onbevlekt Lam genoemd. Ieder ander mens heeft een dubbele vlek op zich: een vlek in het hart en een vlek op zijn leven; de vlek der erfzonde en de vlek der dadelijke zonden. Christus echter had geen van beide. Hij had de vlek der erfzonde niet, want Hij was niet uit de wil des mans. Hij werd op bijzondere wijze ontvangen en geboren en bleef daardoor vrij van de erfzonde. Ook had Hij

geen dadelijke zonden, want Zijn leven was, evenals Zijn natuur, rein en vlekkeloos. „Hij heeft geen onrecht gedaan,” Jes. 53: 9. Hoewel Hij uitwendig tot zonde verzocht werd, werd Hij in Zijn hart en leven nooit besmet. Hij werd ons, zoveel als maar mogelijk was, gelijk, maar bleef steeds zonder zonde, Hebr. 4: 15. Als Hij Zich tot een offerande heiligt, moest Hij naar de eis der wet rein en heilig zijn.

- e. Dat Christus Zich voor ons heiligt, spreekt van de kracht Zijner liefde en de ruimheid van Zijn hart voor arme zondaren, die zo oneindig groot was, dat Hij Zich geheel en volkomen voor ons afzonderde. Daarom moest alles, wat Hij deed en leed, op ons betrekking hebben. Toen Hij Zich voor ons geheiligd had, leefde Hij, handelde en sprak Hij alleen met het doel om het grote plan van onze verlossing te bevorderen. Hij was alleen en geheel bezig om uw werk te doen, toen Hij Zich geheiligd had om uwentwil. Zijn vleeswording gaat u aan: „Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven,” Jes. 9:5. Hij zou nooit de Zoon des mensen geworden zijn, indien het niet was om u tot zonen en dochters van God te maken. God zou nooit in de gelijkheid des zondigen vleeses gekomen zijn dan alleen om zondige mensen tot de gelijkheid Gods op te heffen. Al de wonderen, die Hij deed, dienden om uw geloof te bevestigen.

Toen Hij Lazarus opwekte, sprak Hij, Joh. 11: 42: „Om der schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat u Mij gezonden hebt.”

Toen Hij op de aarde leefde, leefde Hij als Iemand, die geheel voor ons afgezonderd was en toen Hij stierf, stierf Hij voor ons, Gal. 3: 13: „Hij is een vloek voor ons geworden.”

Toen Hij aan het vervloekte kruishout hing, hing Hij daar in onze plaats. Hij vulde slechts onze plaats.

Toen Hij begraven werd, werd Hij voor ons begraven. Het doel daarvan was om onze graven te doorgeuren, éér wij daarin dalen.

Toen Hij opstond, was dat tot onze rechtvaardigmaking, Rom. 4: 25.

Toen Hij in heerlijkheid opvoer, was dat, naar Zijn eigen getuigenis, om ons plaats te bereiden. Was dit niet zo geweest, dan zou Hij het ons gezegd hebben, Joh. 14:2.

Nu Hij in de hemel is, leeft Hij daar voor ons: „Alzo Hij altijd leeft om voor ons te bidden,” Hebr. 7: 25.

Als Hij zal wederkomen om de wereld te oordelen, zal Hij ook voor ons komen, want: „Hij zal komen om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in hen, die geloven,” 2 Thess. 1:10. Hij zal komen om Zijn heiligen bij Hem thuis te vergaderen, opdat zij allen naar ziel en lichaam voor eeuwig zullen zijn, waar Hij is.

Zo ziet u, zoals Hij Zich in Zijn heiliging geheel tot ons nut afzonderde, gaf Hij Zichzelf, Zijn leven, Zijn tijd, Zijn dood; ja alles voor ons. Zijn leven en sterven had geen ander doel dan om dit grote werk der verlossing voor ons te volbrengen.

- f. Dat Christus Zichzelf voor ons heiligde bewijst duidelijk, dat Zijn dood plaatsvervangend was, dat Hij in onze plaats gestorven is. Als de priester het offer heiligde, werd het afgezonderd voor het volk. Zo staat er van de zondebok geschreven: „Aäron zal beide zijn handen op het hoofd van de levende bok leggen en zal daarop al de ongerechtigheden der kinderen Israëls en al hun overtredingen, naar al hun zonden, belijden en hij zal die op het hoofd des boks leggen en zal hem door de hand eens mans, die voorhanden is, naar de woestijn uitlaten,” Lev. 16: 21, Jes. 53: 67. Hij stond in onze plaats om onze last te dragen. Zoals Aäron de ongerechtigheden van het volk op de bok legde, zo werden de onze op Christus gelegd. Op die dag werd tegen Hem gezegd: „Op U zij hun hoogmoed, hun

ongeloof, de hardheid van hun hart, hun ongerechte gedachten en daden, hun aardsgesindheid; kortom, al hun zonden. U wordt voor hen geheiligd om in hun plaats geofferd te worden. Zijn dood was zowel in onze plaats als tot ons welzijn.

- g. Dat Christus Zichzelf heiligde, bewijst, dat Hij een zeer bijzonder Persoon was, want het getuigt, dat Hij tegelijk Priester, Offerande en Altaar was; een zaak, waarvan in de wereld nooit eerder gehoord werd. Daarom wordt Zijn Naam zeer terecht „Wonderlijk” genoemd. „Ik heilig Mijzelf naar beide naturen. „Mijzelf” namelijk Mijn menselijke natuur, die geofferd werd op het altaar van Mijn Goddelijke natuur.” Zoals de drie ambten eerder nooit in één persoon tegelijk gevonden werden, zo werden ook deze drie zaken nooit tegelijk in één priester gevonden. De priesters heiligden de lichamen der dieren inderdaad tot offeranden, maar hebben nooit hun eigen ziel en lichaam als een volkomen brandoffer opgeofferd, zoals Christus gedaan heeft.

Zo heb ik dus verklaard, wat de woorden: *„Ik heilig Mijzelf voor hen”* te kennen geven.

## **II. Nu zal ik u in het kort aanwijzen, in welk opzicht dit alles ons aangaat.**

De Heilige Schrift betreft het overal op ons, zoals in 1 Kor. 5: 7: „Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus.” Ef. 5: 2: „Christus heeft ons liefgehad en Zichzelf voor ons overgegeven.” Zie ook Tit. 2: 14. Dit zal blijken, als we Christus' dood in drieërlei opzicht overwegen.

le. Hij werd niet aan God opgeofferd voor Zijn eigen zonden; want Hij was volmaakt heilig. Jes. 53: 9: „Hij heeft geen onrecht gedaan.” De priesters onder de wet offerden inderdaad voor zichzelf en voor het volk, maar Christus niet, Hebr. 7: 27: „Het was voor Hem niet iedere dag nodig, gelijk de hogepriesters, eerst voor zijn eigen zonden slachtofferen op te offeren, daarna voor de zonden des volks.” Voorwaar, was Hij Zelf zondaar geweest, dan had Zijn offerande geen waarde en geen kracht gehad. Hij had het slachtoffer niet kunnen zijn, maar zou voor Zichzelf een offer nodig gehad hebben. Welnu, als Christus volmaakt heilig was en toch gedood werd na een vreselijk lijden, dan moest Zijn lijden en dood óf een wrede, onrechtvaardige daad geweest zijn; óf ze moest geschieden voor anderen, wier personen en belang Hij in dat lijden en sterven op het oog had. Hij zou nooit door de hand van Zijn Vader geleden hebben en gedood kunnen zijn, als Hij door toerekening en vrijwillige aanvaarding daarvan geen zondaar was geweest. In dat opzicht was Hij, zoals Luther zegt, de grootste der zondaren, want in Jesaja staat, dat de HEERE onzer aller ongerechtigheden op Hem heeft doen aanlopen. Hij was innerlijk of wezenlijk geen zondaar, maar Hij is dat door toerekening geworden, 2 Kor. 5: 21: „Hij werd zonde voor ons gemaakt, die Zelf geen zonde gekend heeft.” Hieruit blijkt duidelijk, dat de offerande of dood van Christus geheel op anderen betrekking had.

2e. U moet ook niet vergeten, dat de Schrift de dood van Christus herhaaldelijk een prijs, 1 Kor. 6:20 en een rantsoen, Matth. 20: 28 noemt. Op wie kan dat nu anders betrekking hebben dan op hen, die in dienstbaarheid en gevangenschap verkeren?

Als er iemand bevrijd moet worden, dan moet hij gevangene zijn. Nu, Christus Zelf verkeerde nooit in gevangenschap; Hij lag eeuwig in de schoot van Zijn Vader. Wij echter waren in wrede slavernij en dienstbaarheid, onder de tirannie van de zonde en de satan. Wij alleen hebben het voordeel van dit rantsoen.

3e. De dood van Christus moet wel op de gelovigen betrekking hebben; anders is Hij

vergeefs gestorven. De engelen die staande gebleven zijn, hadden geen offer nodig. De gevallen engelen werden volkomen van enige weldaad, door Zijn dood verworven, uitgesloten. Hij werd voor hen geen Middelaar. Onder de mensen, die het allen nodig hebben, hebben de ongelovigen er geen deel aan. Zij verwerpen het. Als Hij dan niet voor Zichzelf, noch voor de engelen, noch voor de ongelovigen gestorven is, dan moet Zijn bloed gewis voor de gelovigen vergoten zijn. Zo niet, dan zou - en dit zou hoogst ongerijmd en dwaas zijn - dan zou Zijn bloed als water op de grond vergoten en volkomen weggeworpen zijn. U ziet dus uit dit alles, dat Hij Zichzelf voor ons geheiligd heeft.

We kunnen nu zeggen: „Heere, de verdoemenis was Uwe, opdat de rechtvaardigmaking mijne zou worden. De doodsstrijd is Uwe, opdat de overwinning mijne zou worden. De smarten zijn Uwe, opdat de opheffing daarvan mijne zou worden. De striemen zijn Uwe en de genezende balsem, die eruit vloeit is mijne. De edik en gal waren Uwe, opdat de honing en het zoet mijne zouden worden. De vloek was Uwe, opdat de zegen mijne zou worden. De doornenkroon was Uwe, opdat de kroon der heerlijkheid mijne zou worden. De dood was Uwe en daardoor werd Uw leven mijne. U hebt de prijs betaald, opdat ik de erfenis zou verkrijgen.”

## TOEPASSING

Uit deze zaak kunnen wij verschillende gevolgtrekkingen als toepassing maken.

1. Als Jezus Christus Zich volkomen voor de gelovigen geheiligd heeft, hoe redelijk is het dan, dat de gelovigen zich geheel voor Christus heiligen en afzonderen. Als Hij alles voor ons is, zullen wij dan niets voor Hem zijn? Wat Hij was, was Hij voor u. Wat Hij ook gedaan heeft, deed Hij voor u. Wat Hij ook geleden heeft, leed Hij voor u. O dan: „Ik bid u, broeders! door de ontfermingen Gods, dat u uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst,” Rom. 12: 1. Met „uw lichamen” wordt uw gehele persoon bedoeld. Laat, zoals Christus' doel uw zaligheid was, Zijn heerlijkheid uw doel zijn. Laat Christus de uitkomst of het doel van uw wandel zijn, Hebr. 13: 7. Zoals Christus kon zeggen: „Het leven is mij u” zo zegt gij: „Het leven is mij Christus,” Fil. 1: 21. O dat allen, die belijden in Christus te geloven, van harte konden onderschrijven, Rom. 14: 8: „Niemand van ons leeft zichzelf en niemand sterft zichzelf; want hetzij dat wij leven, wij leven de Heere; hetzij dat wij sterven, wij sterven de Heere. Hetzij dan dat wij leven, hetzij dat wij sterven, wij zijn des Heeren. Dat is inderdaad een Christen zijn. Wat is een Christen anders dan iemand, die zich geheel aan de Heere gewijd heeft. Welk bewijs kan duidelijker zijn, dat Christus Zich voor u geheiligd heeft, dan dat ge u voor Hem heiligt en afzondert? Dit is het huwelijksverbond: „Gij zult voor Mij zijn en Ik voor u.” O, wat een leven is het leven van een Christen! Christus alles voor u en u alles voor Hem. Gezegende verwisseling!

*Ziel, zegt Christus, al wat Ik heb is voor u.*

*Heere, zegt de ziel, al wat ik heb is voor U.*

*Ziel, zegt Christus, Mijn Persoon is wonderlijk, maar wat Ik ben, ben Ik voor u. Mijn leven werd in arbeid en lijden doorgebracht, maar het werd voor u geleefd.*

*Heere, zegt de gelovige, mijn persoon is onrein en Uw aanneming niet waardig. Zoals het echter is, is het voor U. Mijn ziel, met ieder en al haar vermogens; mijn lichaam met al haar leden; mijn gaven, mijn tijd en al mijn talenten zijn voor U.*

Zie, zoals Christus Zichzelf aan u heeft gegeven, geeft u uzelf zo aan Hem over. Hij leefde noch stierf voor Zichzelf, maar voor u. O, dat u eveneens uw „ik” omlaag wilt brengen en Christus in plaats van dat „ik” wilt verhogen. Iemand heeft eens gezegd:



„Wee, wee, dat de heilige belijdenis van Christus door velen als een blinkend kleed gedragen wordt om daarmee zelf ijdele roem te verwerven en Christus tot hun eigen doeleinden te gebruiken.” Dat is een godsdienstig kleed aantrekken om zijn eigen ongerechtigheid te bedekken. Als de mens het lichaam der zonde niet in een geheiligde zelfverloochening kruisigt en doodt, zal hij nooit een getrouwe getuige of martelaar voor Christus kunnen worden. O, kon ik maar die huisafgod, dat „ik”, mezelf, mijn eigen verstand, wil, eer en gemakzucht de baas worden, hoe gezegend zou ik zijn! O, wij hebben zelfs nodig, dat we eerder van onszelf dan van de duivel en de wereld verlost worden. Leer het dan u van uzelf te ontdoen en Christus in plaats van het „ik” te stellen. Ik zou een goede ruil doen en het oude voor het nieuwe geven, als ik het „ik” opzij kon zetten en Christus in de plaats van dat „ik” kon stellen; zodat ik kon zeggen: Niet ik, maar Christus; niet mijn wil, maar die van Christus; niet mijn gemak, niet mijn begeerlijkheden, niet mijn eer, maar Christus, Christus. O die ellendige afgod, dat „ik”, wanneer zal ik eens zien, dat hij geheel onttroond is en Christus daarvoor geheel in de plaats komt? O, had Christus maar alleen volkomen de plaats van mijn „ik” ingenomen, dan zouden al mijn oogmerken, bedoelingen, gedachten en begeerten op Christus en niet op mijzelf gericht zijn.”

Hij zonderde Zich voor u af en voor geen anderen, gelovigen! Wilt ge u ook niet in het bijzonder voor Christus afzonderen om van Hem en van geen ander te zijn? Verdeelt uw hart niet tussen Christus en de wereld. Laat de wereld niet in uw hart stappen en zeggen: „half voor mij.” U zult Christus nooit recht doen, noch Zijn genade beantwoorden, totdat u kunt zeggen, Ps. 73: 25, „Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde.” „*Niemand dan Christus! Niemand dan Christus!*” Dat is het motto dat bij een Christen past.

Hij verliet de hoogste en beste vreugde en genietingen, namelijk, die Hij in de schoot Zijns Vaders had en zonderde Zich af om voor u te lijden en te sterven. Zijt u gewillig om uw beste en zoetste genietingen, die u in de wereld hebt te verlaten om Hem te dienen? Als u innerlijk en wezenlijk, wanneer u er toe geroepen wordt, niet gewillig zijt, vader, moeder, vrouw, kinderen, ja zelfs uw leven te verlaten om Hem te dienen, dan zijt u Hem niet waardig, Matth. 10: 37. Hij was zo volkomen opgenomen in Zijn werk voor u, dat Hij het ergste en het moeilijkste daarvan niet ontweek. Zijn liefde tot u maakte Zijn zuchtende, bloedige, stervende arbeid zoet voor Hem. Kunt u dit ook zeggen? Acht u de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn dan de schatten van Egypte? Hebr. 11: 26. Hij had Zich zo geheel aan uw werk gewijd, dat Hij geen rust kon vinden, totdat het volbracht was. Hij ging er zo in op, dat Hij vergat brood te eten, Joh. 4: 31, 32. Zo behoorde het bij u ook te zijn; Hem te dienen behoorde uw eten en drinken te zijn. Hij was zo geheel aan uw werk en dienst gewijd, dat Hij niet toeliet, dat men Hem er één ogenblik van afleidde of aan onttrok. Als Petrus Hem de raad geeft, dat Hij Zich voor lijden zal hoeden, zegt Hij: „Ga weg achter Mij, satan.” O, het zou zalig zijn, als ook uw hart zo voor Christus ingewonnen werd! Als men in oude tijden wilde uitdrukken, hoe iets onmogelijk was, zei men: „U kunt evengoed trachten een Christen van Christus te scheiden.” Zo hebt u gehoord, welk gebruik u ervan behoort te maken, dat Christus Zich voor u geheiligd heeft.

2. Als Christus Zich zo voor ons geheiligd en afgezonderd heeft, wat is het dan een afschuwelijk kwaad om Hem en Zijn bloed als een gewone, onheilige zaak te gebruiken. Toch zijn er, die dit doen. In Hebr. 10: 29 staat, *dat de afvallige de Zoon van God vertreden en het bloed des testaments onrein geacht heeft*, alsof Christus niet beter was dan het slijk onder zijn voeten. Wee hem echter, die dit doet. *Hij zal een zwaarder straf ondergaan dan zonder barmhartigheid te sterven*, zegt de apostel.

Zoals dit de zonde van de afvallige is, zo is het ook de zonde van allen, die zonder geloof tot de tafel des Heeren naderen en die tafel ontheiligen, door ongelovig en onwaardig deze grote zaken op te nemen. „Zulken eten en drinken zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het Lichaam des Heeren,” 1 Kor. 11: 29. Het Lichaam van Christus was de meest geheiligde zaak, die God ooit geschapen heeft. Het werd tot een oneindig veel uitnemender en heerlijker doel geheiligd, dan ooit enig schepsel in de hemel of op de aarde geheiligd werd. Dit was daarom de grote zonde van de Korinthiërs om dat Lichaam niet te onderscheiden en zich, als zij de tekenen daarvan zagen en tot zich namen, niet zo te gedragen, als het zulk een heilige zaak betaamde. En zoals dit hun grote zonde was, zo heeft God er door die pijnlijke slagen, die zij daardoor kregen, Zijn rechtvaardige verontwaardiging over geopenbaard. Zoals zij het Lichaam des Heeren niet onderscheidten, zo heeft God hun lichaam niet van dat van anderen onderscheiden in de oordelen, die Hij deed komen. Iemand heeft terecht opgemerkt, *dat God de aard en grootte van hun zonde tot uitdrukking bracht en uitbeeldde in hun straf.* Voorwaar, als de zedelijke en geestelijke oorsprong en zaden van vele onzer uitwendige verdrukkingen en kwalen eens nauwgezet nagespeurd zouden worden, dan zouden we wel eens een groot deel daarvan in de ingewanden van deze zonde kunnen vinden. De rechtvaardige God zal de breuken, die wij maken door het onteren van Zijn Zoon, opvullen met de puinhopen, die door die ontering van onze schoonheid, kracht en eer, die Hij aan ons lichaam gaf, overgebleven zijn. O, als u in het avondmaal tot God nadert, zorg dan, dat u Zijn Naam heiligt door dit allerheiligste en meest geheiligde Lichaam des Heeren geestelijk te onderscheiden. Het is meer dan alle schepselen, engelen of mensen, geheiligd; niet alleen ten aanzien van de Geest, die Hem zonder mate met innerlijke heiligheid vervulde; maar ook ten opzichte van de heilige, gewichtige doeleinden, waartoe dat Lichaam tot ons welzijn afgezonderd werd. Laat het daarom voor altijd een waarschuwing zijn voor hen, die hun handen in een heilige belijdenis tot Christus opgeheven hebben, dat ze nooit door ontrouw en afval hun hielen tegen Hem achteruitslaan. De afvallige vertrapt Gods dierbare Zoon en God zal daarom hem vertrappen, Ps. 119: 118: „Gij vertreedt al degenen, die van Uw inzettingen afdwalen.”

3. Hoe wordt ons in Hem een uitnemend voorbeeld van liefde tot de heiligen gegeven. Het roept allen, die in Christus zijn, Hem hierin na te volgen, namelijk om ons tot hun welzijn op te offeren, zoals Christus gedaan heeft. Niet op dezelfde wijze, want zo kan niemand zich voor anderen geven, maar voor zover dat in ons vermogen ligt. U ziet, hoe Zijn hart in liefde tot hen ontstoken was, dat Hij Zich tot een offerande voor hen wilde heiligen. Hoor, hoe de apostel uit dit voorbeeld van Christus op onze dure roeping wijst: 1 Joh. 3:16: „Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft; en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen.” Sommige Christenen benaderden dit voorbeeld zeer dicht. Priscilla en Aquila hadden hun hals voor het leven van Paulus gesteld, Rom. 16: 4. Ze waagden hun leven voor hem. Ja, Paulus zelf kon zich verblijden, indien hij tot een drankoffer geofferd werd over de offerande en bediening huns geloofs, Fil. 2:17. Zelfs hun vijanden moesten getuigen: „Zie, hoe lief zij elkander hebben en voor elkander willen sterven.” Maar helaas! deze geestesgesteldheid is in deze vervallen eeuw bijna geheel verdwenen. In plaats van het leven voor anderen te stellen, wil men nauwelijks een paar penningen voor hen neertellen. Iemand heeft eens over Matth. 5: 44 opgemerkt, *dat er in onze dagen nauwelijks iemand gevonden wordt, die ten volle verstaat en gelooft, dat men zijn vijanden moet liefhebben.* O, als men bedacht en geloofde, dat, wat men voor de heiligen doet, voor Christus Zelf gedaan wordt, dan zou dit andere

vruchten openbaren dan er nu gezien worden.

4. Tenslotte. Als Christus Zichzelf heiligde, opdat wij door of in de waarheid geheiligd zouden worden, dan volgt als een gegronde gevolgtrekking hieruit, dat de ware heiligmaking een goed en duidelijk bewijs is, dat Christus Zich afzonderde om voor ons te sterven. Hij zou Zich tevergeefs voor u geheiligd hebben, als u niet geheiligd wordt. Christus heeft Zich niet voor ons geheiligd, opdat wij goddelozen en vreemdelingen van de gemeenschap en de heiligende invloeden des Geestes zouden blijven. Wie daarvan ledig blijft, kan en mag zich niet inbeelden dat hij omgang met Christus heeft.

O onderzoek dan, of de ware heiligheid, die alleen maar beoordeeld kan worden uit haar gelijkvormigheid aan Christus, zodanig is en in haar mate handelt gelijk God, 1 Petrus 1: 15: „Gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, zo wordt ook u zelve heilig in al uw wandel.” U kunt dit toetsen aan het volgende:

- (1) God is algemeen heilig in al Zijn wegen, Ps. 145: 17: “De HEERE is rechtvaardig in al Zijn wegen en goedertieren (Engelse vertaling: heilig) in al Zijn werken.” Wat Hij ook doet, doet Hij altijd, zoals een heilig God betaamt. Hij is niet alleen heilig in alle dingen, maar Hij is ook in alle tijden onveranderlijk heilig. Wees daarom ook heilig in alle dingen en in alle tijden, wilt u er ooit voordeel van hebben, dat Christus Zich heiligde om voor u te sterven. O, broeders, laat de voeten van uw wandel niet zijn als de voeten van een kreupele, Spr. 20: 7. Wees niet nu eens heet, dan weer koud; nu eens zorgvuldig dan weer zorgeloos; de ene dag in een geestelijke verrukking en de andere dag in een vleselijke, lichtzinnige vrolijkheid. Wordt heilig „in al uw wandel”, in al de wendingen en wisselingen van uw leven. Volhardt in uw heiligmaking tot het einde: „Die heilig is, dat hij nog geheiligd worde,” Openb. 22: 11. Niet gelijk de huichelaar, die van buiten geschilderd is; maar in een wezenlijke, innerlijke heiligheid.
- (2) God is voorbeeldig heilig. Jezus Christus is het grote Patroon van heiligheid voor allen om u heen: „Laat uw licht also schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken mogen zien,” Matth. 5: 16. Zoals de goddelozen elkaar door hun voorbeelden besmetten en overal, waar zij komen, hun gif en boosaardigheid verspreiden; behoort u in alle plaatsen en gezelschappen godsvrucht te openbaren. Laat hen, die vaak met u omgaan, vooral die uit uw gezin, een dieper kleur van hemelsgezindheid krijgen, telkens als ze in uw nabijheid zijn. Zo krijgt een laken ook een dieper tint, telkens als het opnieuw in de verf gedoopt wordt.
- (3) God verheugt Zich alleen in heiligheid en in Zijn heiligen. Hij heeft al Zijn genoegen in de heiligen gesteld. Wees ook daarin heilig, zoals God heilig is. Zeker, er is een oneindig verschil tussen Gods keuze en de uwe. Hij verkiest geen mensen, omdat zij heilig zijn; maar opdat zij heilig zullen worden. Daarom moet u ze tot uw liefste metgezellen kiezen, die God uitverkoren en geheiligd heeft. „Laat al uw lust in de heiligen zijn, tot de heerlijken, die op de aarde zijn,” Ps. 16: 3.
- (4) God haat en verafschuwt alle onheiligheid. Doet ook zo, opdat u gelijk moogt zijn aan uw Vader, die in de hemelen is. Als de Geest der heiligheid dit aan u mededeelt, dan kan de gehele wereld u geen duidelijker bewijs geven, dat Christus ook voor u geheiligd werd. Heiligen mogen met vertrouwen de hand van hun geloof op het hoofd van deze grote Offerande leggen en zeggen: „Christus ons Pascha is voor ons geslacht.” AMEN.

#### 4. GODS ONBEGRIJPELIJKE LIEFDE.

*„Die ook Zijn Eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven; hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?”* Romeinen 8: 32.

Deze Schriftwoorden bevatten een gewichtige beweegreden om het geloof van Gods kinderen in de verwachting van alle geestelijke en tijdelijke weldaden aan te moedigen en te bevestigen.

Eerst wordt de grote, enige, fundamentele gave en grond genoemd en bevestigd: „Hij heeft Zijn Zoon voor ons overgegeven” en daaruit volgen noodzakelijk en vaststaand alle andere mindere gaven: „Wat kan Hij na die onuitsprekelijke Gave ons nu nog onthouden?” Elk woord is vol gewicht. Heeft God niets gespaard, verminderd of weggenomen van wat Zijn rechtvaardigheid op Zijn Zoon, Zijn eigen natuurlijke Zoon, kon leggen; op Zijn Zoon, die oneindig meer uitnemend en heerlijk is dan Zijn aangenomen kinderen en die Hem boven en meer dan alle anderen dierbaar is? Maar integendeel heeft Hij Hem, hoe oneindig lief Hij Hem ook heeft, overgegeven aan de vernedering, aan het tegenspreken van zondaren, aan alle smarten en verzoeken, ja zelfs in de dood, en dat in de vervloekte kruisdood. En dit alles voor ons, voor ons zondaren, voor ons vijanden van God, voor ons walgelijke ellendelingen! „Hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?”

Wie zou zich nu nog in kunnen denken dat God geestelijke en tijdelijke weldaden aan Zijn volk zal onthouden? Hoe? Zal Hij hen nu niet krachtadig roepen; unit vrije genade rechtvaardigen; hen grondig heiligen en eeuwig verheerlijken? Zal Hij hen niet kleden, niet voeden, niet verlossen en beschermen?

Gewis, nu Hij Zijn eigen Zoon van niet één traan, niet één zucht en geen enkele ellende wilde ontslaan, is het onmogelijk dat Hij daarna nog ooit aan Zijn volk, om wiens wil Hij dit alles leed, nog ene weldaad, troost of voorrecht, hetzij 'tijdelijk of geestelijk, die voor hen nuttig en nodig is, zal weigeren of onthouden.

Wij vinden dus in deze woorden:

1. Een verklaring van de gestrengheid van Gods rechtvaardigheid jegens Christus.

Dit wordt op twee manieren uitgedrukt:

a. Ontkennenderwijze. Hij heeft Hem niet gespaard. Er is drieërlei werking der genade Gods, n.l.:

- (1) Voorkomende genade, die zich tussen ons en alle gevaren, vijanden en verdrukkingen in plaatst.
- (2) Verlossende genade, die ons uit al die gevaren, vijanden en verdrukkingen verlost.
- (3) Verschonende en sparende genade die, hoewel ze die moeiten niet voorkómt, of daaruit verlost, nochtans onze verdrukkingen en moeiten matigt en genadig lenigt. Hoewel dit een genade is, als God de tijd van het lijden verkort of de mate van het lijden verzacht. En hoewel ook verschonende of sparende genade begeerlijk en liefelijk is, ze is toch de laagste en geringste vrucht van genade. En toch, ook deze genade werd Jezus Christus onthouden toen Hij in onze plaats stond om voor ons aan de rechtvaardigheid Gods te voldoen. God bespaarde Hem geen enkele druppel. Hij temperde Zijn toorn, die Christus moest doorstaan niet in het minste.

b. Maar integendeel, bevestigender wijze wordt gezegd: “heeft Hem voor ons allen overgegeven.” Hij gaf Hem over, zoals een rechter naar het vonnis der wet, de gevangene overgeeft om terechtgesteld te worden. Het is waar, Pilatus gaf Hem over

om gekruisigd te worden en ook Hij Zelf gaf Zich over voor ons. Echter, tussen het overgeven van Hem door God, door Pilatus en door Zichzelf, valt dit verschil op te merken: *in God was het een daad van Zijn hoogste rechtvaardigheid, in Pilatus een daad van de grootste goddeloosheid en in Hemzelf een daad van wonderlijke gehoorzaamheid*. God heeft Hem als door een daad van Zijn hoogste rechtvaardigheid voor ons overgegeven. „Voor ons”. Merk op het plaatsbekledende van Zijn lijden. Niet alleen voor onze zaligheid als de eindoorzaak, niet alleen voor onze zonden als de verdienende oorzaak, maar ook voor ons in onze plaats. „Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen”.

2. Ook vinden we in onze tekstwoorden een allerliefelijkste en hoogst troostvolle gevolgtrekking: „Als God Hem aldus overgeleverd heeft, hoe zal Hij met Hem ons niet alle dingen vrijelijk schenken?” Christus heeft alle andere weldaden samen in Zichzelf. Als God Hem voor ons geeft, dan moet ook noodzakelijk daaruit volgen, dat alle andere weldaden in en met Hem aan ons gegeven zijn.

Deze weldaden nu mag de armste, zwakste gelovige op de wereld wettig van God verwachten. Want zoals God Hem voor ons allen overgegeven heeft, zo worden de schatten van alle geestelijke en tijdelijke weldaden daardoor vrij voor ons allen geopend, zowel voor de zwak als voor de sterkgelovigen. Hij zegt niet in absolute algemene zin voor ons allen, maar voor ons allen die geloven, allen die verkoren en geroepen zijn. Paulus zegt dit duidelijk voor zichzelf en voor hen.

In deze woorden nu liggen twee onderwijzingen. Ik zou hierover nu graag willen spreken, ziende op het Heilig Avondmaal want daarvoor is deze stof zeer gepast.

Onderwijzing 1.

***Toen Christus voor ons leed, werd de gestrengheid der Goddelijke rechtvaardigheid op Hem uitgeoefend. God heeft Hem niet gespaard.***

In Zach. 13: 7 vindt u de opdracht die God aan het zwaard der gerechtigheid geeft om Zijn eigen Zoon te slaan en dat zonder medelijden: „Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder en tegen de Man, die Mijn Metgezel is. Sla die Herder”. Als deze opdracht nu aan Christus uitgevoerd wordt, zegt de tekst ons: „God heeft Hem niet gespaard”. Al de fiolen van Zijn toorn werden tot de laatste druppel over Hem uitgegoten.

In deze zaak vragen twee dingen onze aandacht:

1. *Waarin de gestrengheid der Goddelijke rechtvaardigheid zich openbaarde.*

Als we overwegen wat Jezus Christus geleden heeft, dan zien we daarin de gestrengheid van Gods rechtvaardigheid, want Hij doorleed alle mogelijke ellenden en dat in hun hevigste graad. Zijn lijden kwam van alle zijden, van de hemel, de hel en de aarde; van Zijn vijanden die Hem veroordeelden, met vuisten sloegen, Hem bespotten, geselden en kruisigden; van Zijn eigen discipelen en volgelingen, van wie de een Hem trouweloos verraden heeft, de ander Hem openlijk verloochende en allen Hem in het uur van Zijn grootste smart verlieten.

Hij leed in Zijn lichaam de felste kwellingen. Het kruis was een wreed folterwerktuig en voor Hem meer dan voor iemand anders, en dat vanwege de uitnemende gesteldheid van Zijn lichaam en Zijn uiterst fijn en teer gevoel. De Godgeleerden zeggen terecht: Hij was uiterst nauwkeurig en fijn gevormd en Zijn zintuigen bleven scherp en krachtig werken. Ze werden tijdens de ganse tijd van Zijn lijden niet afgestompt. Ze bleven tot de laatste ademtocht vol leven en gevoel, hetgeen blijkt uit Markus 15:39 „En de hoofdman over honderd, die daarbij tegenover Hem stond, ziende dat

Hij „alzo roepende met grote stem” de geest gegeven had, zeide: „Waarlijk, deze Mens was Gods Zoon”. Hij leed in Zijn ziel. Ja het lijden van Zijn ziel was inderdaad de ziel van Zijn lijden. Hij gevoelde innerlijk de scherpste pijnigingen en onuitdrukkelijke folteringingen van de toorn Gods. Daardoor werd dat tegennatuurlijke bloedige zweet Hem in de hof uitgeperst en daarvandaan kwam die hartverscheurende uitroep aan het kruis: „Mijn God! Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten?” En in al dit lijden van de hemel, van de aarde, van de hel, van vrienden en vijanden, was niet de minste verzachting. Het was alles in onbegrijpelijke mate. De tekst zegt: *God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar heeft Hem overgegeven.*

(1) *God heeft Hem niet gespaard.*

Indien er ooit barmhartigheid, medelijden en lankmoedigheid van iemand verwacht had kunnen worden, dan zeker van God. Hij is de Fontein en Vader der barmhartigheden. „De Heere is zeer barmhartig en een Ontfermer”, zegt de apostel in Jacobus 5. De teerste gevoelens van een moeder voor haar zuigeling zijn slechts wreed in vergelijking met Gods barmhartigheid en innerlijke ontferming. „Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten! Jes. 49: 15. Kan een vrouw haar zuigeling, haar eigen kind en niet een stiefkind, haar enig kind dat ze met haar eigen melk uit haar borst en met de liefde uit haar hart voedt, vergeten? Kan zoiets in de natuur bestaan? Dit is mogelijk. Zulke wrede moeders zijn er. „Maar Ik zal u toch niet vergeten”. Hoewel de verdorven natuur van de mens zo wreed kan handelen, is nochtans ontferming en barmhartigheid van de „Goddelijke” natuur nooit af te scheiden. Ze stromen uit die natuur als wateren uit een fontein. Maar in de dag van Christus' lijden heeft God, de God der barmhartigheid, Hem niet gespaard. Hij liet geen druppel uit, uit de fontein van Zijn barmhartigheid.

(2) *God heeft Hem niet gespaard.*

Gelijk reeds gezegd, heeft Hij Christus geen slag, zucht, druppel schande, nee niet het minste dat de rechtvaardigheid als voldoening voor des mensen zonde kon eisen, gespaard. Hij werd geen ogenblik van smart ontheven en die smart werd in geen enkel opzicht verzacht.

(3) *God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard.*

Zijn eigen Zoon, die Hem op zeer bijzondere wijze nader stond en dierbaarder was dan de engelen, die door schepping Zijn zonen zijn. Deze was Zijn eigen natuurlijke Zoon, een Zoon die Hij op onuitsprekelijke wijze van eeuwigheid in Zijn eigen Goddelijk Wezen gegenereerd heeft. Du.: is Hij Zijn natuurlijke Zoon, Die hetzelfde Wezen en dezelfde natuur met de Vader heeft, en daarom eenswezens met de Vader, de Vader gelijk en met Hem eeuwig is. Geen verwantschap in de natuur is zo innig, nauw en liefelijk als deze. Onze kinderen zijn niet zozeer onze kinderen, ons lichaam is niet zozeer ons lichaam als Christus Gods eigen Zoon is en toch, al was Christus Gods andere „Ik”, Zijn uitgedrukte beeld, Zijn geliefde Zoon, Hij heeft Hem niet gespaard: „God heeft Zijn Zoon niet gespaard”.

(4) *God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard.*

Hetgeen nog meer de gestrengheid van Gods rechtvaardigheid jegens Christus openbaarde is dit, dat God Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft in de dag van Zijn grootste nood en angst, toen Hij in zielsstrijd tot Zijn Vader riep: „Abba, Vader, alle dingen zijn U mogelijk. Neem deze drinkbeker van Mij weg! Want die dag wordt daar vooral bedoeld. De dag dat Hij op de aarde viel en bad, zo het

mogelijk ware, dat die ure van Hem voorbijging. God zag Zijn eigen geliefde Zoon blakerend onder de zwaarste toorn Gods en grote druppelen bloeds zwetend en Hij hoorde Hem roepen. O, die gestrengheid Gods! Hij hoorde Achab roepen en Hij spaarde hem. Hij hoorde de Ninevieten roepen en Hij spaarde hen. Hij hoorde het geroep van Hagar en Ismaël en Hij spaarde hen. Ja, Hij hoort het geroep der jonge raven en Hij voedt ze. Maar toen Zijn Zoon in alle hevigheid uitriep of de beker aan Hem mocht voorbijgaan, werd Hij niet verhoord. Hij moest de beker van toorn tot op de bodem en tot de laatste druppel leegdrinken.

O, die rechtvaardigheid en gestrengheid Gods!

(5) „Hij heeft Hem voor ons allen overgegeven”.

Overweeg tenslotte wat de Vader der barmhartigheid deed in plaats van Zijn Zoon, de Zoon van Zijn liefde te sparen: „Hij heeft Hem voor ons allen overgegeven”. Zo staat het in Hand. 2: 23: „Deze, door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt u genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood”. Er was een toelating aan deze goddeloze instrumenten, die Zijn bloed vergoten. De ketting van die honden die Hem omringden werd losgemaakt. Zulk een toestemming werd hen nooit eerder gegeven, want daarvóór werden ze verhinderd hun goddeloosheid te begaan. Maar nu zijn de beteugelingen der voorzienigheid weggenomen en Hij wordt aan hun wil overgeleverd.

## **2. Laten we verder onderzoeken waarom Christus zo hard en gestreng behandeld werd.**

Er zijn onder andere drie bijzondere redenen waarom Christus niet gespaard kon worden:

- a. De eer van de Goddelijke rechtvaardigheid eiste, dat Hij tot het uiterste toe de straf leed. Het was betamelijk dat de rechten des hemels volkomen gehandhaafd bleven en dat aan de rechtvaardigheid Gods tot de laatste penning toe betaald werd van de schuld die voldaan moest worden. Dit was het bijzondere doel van God in het lijden van Christus, zoals de apostel zegt: „Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid” en opdat we het gewicht van dit woord niet over het hoofd zouden zien, wordt het even verder nog eens herhaald: „Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in deze tegenwoordige tijd”. Rom. 3: 25-26. En hierin heeft God Zijn doel ten volle bereikt, want nooit werd Zijn rechtvaardigheid daarvóór zo geëerd. Nooit stond er eerder zulk een Persoon in de vierschaar en nooit werd er eerder zulk een prijs als Zijn bloed betaald om ons ineens van alle schuld te ontslaan. Zo zegeviert de rechtvaardigheid evenzeer als de barmhartigheid en de ene deugd wordt van niets beroofd, want zij behoeft de andere deugd niets te betalen.
- b. Zoals dit noodzakelijk was om God te bevredigen, zo was dit ook nodig tot onze voldoening en geruststelling. Als de Heere Jezus Christus niet tot de laatste penning toe betaald had, zouden wij nooit de volkomen vergevoering gehad kunnen hebben omtrent dat grote en dierbare belang van onze ziel, namelijk de vergeving der zonden. De mens is een schuldig en achterdochtig schepsel. Hij kan moeilijk tot een volkomen vertrouwen in de vergevende barmhartigheid Gods gebracht worden. Het is zelfs onmogelijk om een overtuigd geweten van de mogelijkheid der vergeving te overreden, behalve indien u hem ook van de volkomenheid van de Goddelijke voldoening kan overtuigen. Het geweten eist evenveel om bevredigd te worden, als God eist tot bevrediging van Zichzelf. Als God voldaan is, kan het geweten ook voldaan zijn en vast en veilig op die grond rusten. Als echter daaromtrent enige twijfel heerst, kan het angstige en

achterdochtige geweten nooit gestild worden. Daarom heeft God in de gestrengheid van Zijn rechtvaardigheid over Jezus Christus zeer nauw onze vrede in het oog gehouden. Hij is nu „de God des vredes, die de grote Herder der Schapen, door het bloed des eeuwigen testaments, uit de doden heeft wedergebracht”. Hebr. 13:20. Laten deze woorden gewogen worden. Hij wordt de God des vredes genoemd, toen Hij onze Heere Jezus Christus uit de doden wedergebracht heeft. Het was Gods „geschonden” rechtvaardigheid, die Hem ter dood bracht en het was Gods „bevredigende” rechtvaardigheid die Hem uit de doden wederbracht. Welnu, datgene dat God bevredigd heeft, is het enige in de wereld, dat ook het geweten van een zondaar kan bevredigen.

- c. God heeft daarom zo hard en gestreng met Jezus Christus gehandeld, opdat daardoor het kwaad en de verdienste der zonde volkomen aan de wereld geopenbaard zou worden en opdat er een voortdurende waarschuwing in alle harten gedrukt zou blijven om zich ervoor te wachten nieuwe schuld op zich te laden. Als de rechtvaardigheid in zichtbare gedaante was nedergedaald en miljoenen zondaars in ketenen had opgehangen dan zou dit niet zo'n waarschuwing tegen de zonde geweest zijn als de straf die Christus moest dragen. Sta mij zelfs toe te zeggen, dat ook de eeuwige en smartelijke pijniging, die de verdoemden in de hel ondergaan, niet zulk een openbaring van het kwaad der zonde is, als dit straflijden van Christus. Want die pijnigingen zijn voor de mens geheel onbekend, zolang ze die niet gevoelen en als ze die beginnen te gevoelen, is het te laat om dan nog van de zonde overtuigd en er tegen gewaarschuwd te worden. Als we echter zulk een Persoon als Christus aan de uiterste gestrengheid van Gods toorn over de zonde blootgesteld zien. Als we zien, dat dit aan het groene hout geschied is, dan mogen we wel uitroepen: „Heere, wat zal dan aan het dorre hout geschieden!” O, dat oneindige kwaad der zonde! O, die onbuigzame gestrengheid der Goddelijke rechtvaardigheid! Het is vreselijk om in de handen van de levende God te vallen. Kortom, hierdoor wordt Jezus Christus, 'nu Hij zulke zware en harde dingen in de plaats en ter wille van Zijn volk geleden heeft, des te kostbaarder voor hen. Zijn onbegrensd lijden voor ons bevestigt aan ons de eeuwige kracht van Zijn liefde. O, die wonderlijke en verbazingwekkende liefde van God jegens ons, arme aardwormen, om Zijn eigen Zoon in de handen van Zijn vijanden, die naar Zijn bloed dorstten, over te geven! Ze waren lange tijd tegengehouden om hun goddeloosheid te bevredigen en hun boze plannen uit te voeren. Maar nu was het uur gekomen, waarvan Hij zo dikwijls gesproken had: „Mijn ure is nog niet gekomen”. Maar o, wat een ijselijke ure was het niet toen het aanbrak toen de Voorzienigheid zowel duivelen als mensen op Christus losliet en Hem aan de wil van Zijn vijanden overgaf! En dit was niet alles. Christus werd niet alleen overgegeven in de handen van de slechte mensen. maar wat nog veel vreselijker was, ook in de gestrengte handen der Goddelijke rechtvaardigheid om met de zuivere, ongemengde en volle toorn van de grote vreselijke God te worstelen.

*Wij willen deze zaak eerst toepassen tot uw onderwerping.*

1. De gestrengheid van Gods rechtvaardigheid jegens Jezus Christus leert ons, welk een vreselijk kwaad de zonde is, die zo de toorn Gods, zelfs tegen Zijn eigen geliefde Zoon ontstak, toen Hij onze zonden droeg en als onze Borg voor Gods rechterstoel stond. Kom hier, harde harten, inderdaad hard, als deze zaak ze niet kan breken. U klaagt dat u het kwaad der zonde niet zó kan zien dat u er diep door vernederd wordt. Vestig uw ogen een ogenblik hierop en overweeg ingespannen wat we behandelen.



Als u een liefhebbende, medelijdende vader voor de openbare rechtbank zag verschijnen, die met een toornig gelaat zijn eigen, enige en meest geliefde zoon beschuldigde en wenste, dat het doodvonnis over hem uitgesproken zou worden als die vader uitsprak, dat alleen zijn vergoten bloed hem kon bevredigen, zoudt u dan niet zeggen: „O, wat voor gruwelijk kwaad heeft deze zoon bedreven?” Het moet wel een of ander groot kwaad, een of andere gruwelijke misdaad zijn, waaraan hij schuldig is. Anders zou het nooit kunnen bestaan, dat zijn eigen vader zijn barmhartigheid en ontferming zo totaal zou onderdrukken. Nochtans, zo brak de toorn Gods over Zijn geliefde Zoon los, toen Deze voor Zijn rechterstoel stond als onze Borg, beladen met de schuld van onze zonden,

2. Versta hieruit, hoe vreselijk het is te vallen in de handen van de levende God. Luther mocht wel met recht uitroepen: „Laat mij niet te doen hebben met een streng eisend God!” Wee hun, die buiten Christus in eigen persoon voor God staan hoe gestreng zal de rechtvaardigheid met hen handelen! „Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?” Lukas 23: 31. Heeft de Zoon van God gevreesd, gebeefd en bloed gezweeten? Werd Hij verbaasd en viel Hij in zulk een zielsbenauwdheid op Zijn aangezicht, toen Hij de beker dronk; terwijl Hij wist, dat Hij de beker in enkele uren zou leegdrinken om daarna haar bittere inhoud nooit meer te smaken? Hoe droevig is dan het geval van hen, die deze beker, die de eeuwigheid als haar bodem heeft, voor eeuwig moeten drinken!

3. Hoe onbegrijpelijk en verrukkend is de liefde van God jegens ons, daar Hij liever Jezus Christus, de Liefeling van Zijn ziel, zó streng wilde behandelen, dan ons voor eeuwig tot voorwerpen van Zijn toorn te maken. Wie van u, hoewel er oneindig veel minder ontferming in uw hart dan in Gods hart woont, zou zijn handen op een kind; het ondeugendste kind dat u hebt, willen leggen en hem ter wille van uw allerbeste vriend ter dood brengen? God gaf echter met eigen hand Zijn Zoon, Zijn enige Zoon, Die van eeuwigheid de vreugde Zijner ziel was Die Hem nooit ongehoorzaam was, in de dood, in de meest vervloekte en wrede dood over en dat voor vijanden. Hoe gaat deze liefde alle verstand te boven!

4. Heeft God Zijn eigen Zoon niet gespaard? Laat dan niemand van ons zijn zonden sparen. De zonde was dat zwaard, dat Christus doorboorde. O, laat de droefheid over de zonde uw hart doorboren! Als u de zonde spaart, zal God u niet sparen, Deut. 29:20: „De HEERE zal hem niet willen vergeven; maar alsdan zal des HEEREN toorn en ijver roken over die man en al de vloek, die in dit boek geschreven is, zal op hem liggen en de HEERE zal zijn naam van onder de hemel uitdelgen”.

Nu, wij sparen de zonde, als wij er flauwtjes tegen strijden als we haar verkleinen, verontschuldigen, bedekken en verdedigen als we onder de rechtvaardige bestraffingen en tuchtigingen om de zonde ongeduldig worden. Alle vriendelijkheid aan de zonde bewezen, is echter wreedheid aan onze ziel begaan.

5. Als God Christus niet gespaard heeft, dan zal Hij gewis om Zijntwil de gelovigen niet sparen. De Borg kon niet gespaard worden, opdat de hoofdschuldige voor eeuwig gespaard zou blijven. Als God Hem niet had gespaard, had Hij ons niet kunnen sparen. Als God Zijn volk verdrukt, doet Hij dit niet om voor Zichzelf genoegdoening te ontvangen; maar om hen wel te doen, Hebr. 12: 10. Zou God de roede der kastijding sparen, dan zou dit niet tot ons voordeel zijn. Zoveel geheiligde verdrukkingen als er ons gespaard worden, zoveel weldaden en geestelijk nut zullen ons

onthouden worden. Wat echter die slagen der rechtvaardigheid, die de gevolgen van Gods wrekende toorn zijn, betreft deze zullen in der eeuwigheid nooit meer door de gelovigen gevoeld worden. Al de toom, al de vloek, al de gal en alsem werden in Christus beker uitgerst en er is geen druppel over gebleven, die het ons nog bitter kan maken.

### **Onderwijzing 2.**

Heeft God Zijn eigen Zoon niet gespaard; maar heeft Hij Hem voor ons allen overgegeven, dan kunt u in uw hart volkomen en met vertrouwen van de volgende grote waarheid verzekerd zijn: ***dat de grootste en beste weldaden aan u, die in Christus zijn, niet onthouden zullen worden.***

Bouw daarop uw hoop en uw troost, nooit werd enige waarheid zo vast gegrond, als die de tekstwoorden bevat, ook in haar gevolgtrekking. Uit deze zaak kunt u tijdelijke, geestelijke en eeuwige weldaden verwachten. Als u van Christus zijt, is alles uwe, 1 Kor. 3: 21-23. O, zie het zeker te maken, dat Christus de uwe is en twijfel dan nooit aan enige andere weldaad, want:

1e. God acht gewis Zijn eigen Zoon oneindig veel hoger dan alle andere dingen. Hij is Zijn eigen Zoon, de Zoon Zijner liefde, Kol. 1: 13; Zijn Geliefde, Ef. 1: 6; de vreugde Zijner ziel, Jes. 42: 1. Als God nu het uitnemendste, dat Hij heeft, niet gespaard heeft; maar van de Liefeling Zijner ziel afstand deed voor ons, hoe zal Hij dan enige mindere weldaad kunnen achterhouden? Dat is nooit mogelijk, want de Zoon is de beloofde „Barmhartigheid”, zoals Lukas 1: 72 met nadruk zegt, (volgens de Engelse vertaling).

2e. Jezus Christus is de allesomvattende Barmhartigheid, want alle andere weldaden zijn in Hem ingesloten. Hij is de Boom des levens, alle andere weldaden zijn slechts vruchten, die de Boom voortbrengt. Hij is de Zon der gerechtigheid en iedere troost, natuurlijk of geestelijk, die uw lichaam of ziel verkwikt, is slechts een straal uit die Zon, een stroom uit die Fontein. Als God dan Christus voor u en aan u afstaat, zal Hij u geen andere weldaden onthouden. Hij zal de gehele Boom niet geven om u een appel te onthouden de Fontein zelf niet geven en u de stromen daaruit onthouden. Alle geestelijke weldaden zijn in Hem en worden met Hem gegeven, Ef. 1: 3: Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus". Alle tijdelijke weldaden zijn in Hem en worden met Hem gegeven, Matth. 6: 33: „Al deze dingen zullen u toegeworpen worden”. Ze worden aan die grote „Barmhartigheid” of aan dat „Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid” toegevoegd.

3e. Als God Christus, de volkomen, algenoegzame Barmhartigheid, niet gespaard heeft; maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, toen wij nog Zijn vijanden waren; dan zal Hij ons gewis de mindere weldaden niet onthouden, nu we met Hem verzoend zijn en Zijn vrienden geworden zijn. Dit is de krachtige gevolgtrekking, die de apostel wel moest maken, Rom. 5: 9: „Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn”.

4e. In één woord: Als het, zoals het ook waarlijk is, het voornemen en doel van God in het niet sparen van Zijn eigen Zoon geweest is om daardoor een deur voor alle weldaden aan ons te openen, dan is het onmogelijk, dat Hij ze ons zal onthouden. God wil zijn doel niet missen, noch zoveel striemen vergeefs op Christus leggen. Sommigen zullen daarvan zeker de zegen ontvangen en dat zijn de gelovigen.

Toen God zijn eigen Zoon niet spaarde, was dit Zijn doel en als u de gedachten van Zijn hart kon lezen, dan zouden die voor u de volgende taal spreken: „Nu zal ik de gramschap van Mijn toorn over Christus doen gaan en de volheid van Zijn liefde aan de gelovigen openbaren. Hij zat de smarten en pijnigingen doorstaan en zij zullen ervan verlost worden en rust hebben. Hij zal de striemen dragen en zij zullen door de balsem, die eruit vloeit, genezen worden. Hij zal veroordeeld en zij zullen gerechtvaardigd worden. Zijne is de smaadheid en schande; zij ontvangen eer en heerlijkheid. Zijne is de vloek en zij ontvangen de zegeningen. Hij gaat in de dood en zij ontvangen het leven. Hij smaakt edik en gal en zij smaken de honing. Hij zat kermen en zij zullen juichen. Hij zal treuren en zij zullen zich verheugen. Zijn hart zal enige tijd bezwaard zijn, opdat het hunne voor eeuwig licht en vrolijk zal zijn. Hij zal verlaten worden, opdat zij nimmermeer verlaten zullen worden. Uit zijn grootste ellenden zullen voor hen de liefelijkste vertroostingen voortkomen”.

O genade, genade, die het scherpste verstand en de taal der engelen te boven gaat!  
Amen.

## 5. DE KLACHT VAN DE GELOVIGE

**„Zo vind ik dan deze wet in mij, als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt.”  
Romeinen 7: 21.**

Ons teksthoofdstuk is een ware ontleding van het hart van een Christen. Het legt de diepst verborgen gesteldheden en innerlijke werkingen van dat hart open; zowel wat betreft de genade als de verdorvenheden. Ons tekstvers is een samenvatting van beide. De woorden vormen een droevige klacht, die door een geweldige inwendige druk en nood vanwege de inwonende zonde geuit wordt.

We behoren hier op drie zaken te letten:

1. De persoon, die de klacht uitspreekt.
2. De oorzaak en stof van die klacht.
3. De ontdekking of openbaring van die oorzaak.

1. De persoon, die de klacht uitspreekt: „Ik, Paulus, hoewel ik niemand minder ben dan de voornaamste van al de apostelen; hoewel ik opgetrokken ben geweest tot in de derde hemel en onuitsprekelijke woorden gehoord heb; vind niettegenstaande dit alles, een wet in mij.” Nooit was er een mens, die zo geheiligd was; nooit heeft iemand zulk een nauwe gemeenschap met God geoeffend en nooit was iemand zo vruchtbaar voor Christus in deze wereld als hij en toch ... hij vond een wet der zonde in zich.

2. De oorzaak en stof van de klacht bestaat in een tweevoudig kwaad, waaronder hij zuchtte.

- a. De aanhoudende aanwezigheid der zonde. Hij zegt: Het kwade ligt mij bij. Het is altijd aanwezig en het volgt mij, zoals mijn schaduw mij volgt. Onder *het kwade* moeten we hier alleen het kwaad der zonde verstaan. De zonde is het grootste kwaad van alle kwaden. Hij noemt de zonde vanwege haar kracht en werkzaamheid ook een wet. Zoals wetten, vanwege de straffen en beloningen, die erin vervat zijn, een geweldige macht en invloed op het gemoed der mensen hebben; zo heeft de zonde, de inwonende zonde, die wortel en dat zaad van al onze ellenden en smart, een geweldige macht en werkzaamheid op ons. Dit nu is de droeve stof van zijn klacht. Ze gaat niet over uitwendige verdrukkingen, waarin hij toch overvloedig deelde - ook niet over wat hij door de handen der mensen moest lijden, hoewel hij door hen veel smartelijke dingen moest ondergaan; maar het was de zonde, die in hem woonde en werkte en die alle andere verdrukkingen tot niets maakte, zoals de rivieren in de zee verzwolgen worden. Dit boze was altijd bij hem. De zonde had steeds haar verblijf in zijn hart en natuur.
- b. Zijn last, dat de zonde te allen tijde in hem woonde, werd nog verzwaard, doordat ze soms zeer krachtig werkte op bijzondere tijden in zijn leven. *Als ik het goede wil doen*, zegt hij. Dat wil zeggen, enig geestelijk goed; als ik me tot één of andere geestelijke of hemelse oefening begeef; als ik tot God wil naderen en troost en nieuwe gemeenschap met Hem verwacht, *dan is het kwade bij mij*. O, wat een genade zou ik het vinden, als ik er in die uren vrij van zou zijn; ook al plaagde ze mij op andere tijden! Wat zou het een troost zijn, als ik vrijheid genoot

van de zonde in de tijden van geestelijke oefeningen en in tijden van gemeenschap met God! Maar juist dan werkt ze in het bijzonder. Nooit is de zonde werkzamer dan op zulk een tijd. Nu dit, o dit is mijn last en mijn ellende!

3. De derde zaak, waarop we moeten letten, is de ontdekking of openbaring van dit kwaad, waarover hij zo treurt en klaagt.

„Zo vind ik dan een wet,” zegt hij. „Ik vind het door een inwendige waarneming en gevoel; ik vind het door een droevige ondervinding.” Toen hij nog een onherboren Farizeeër was, wist hij, dat er zo iets als erfzonde in de natuur van de mens was. Hoewel hij er echter toen het begrip van had, nam hij ze niet waar en gevoelde hij ze niet zoals nu. Nu gevoelt hij, wat hij tevoren volgens overlevering wist en bepraatte. *Ik vind een wet*. Wat anderen vinden, weet ik niet. Sommigen kunnen zich op hun gaven beroemen en sommigen kunnen, meer dan betamelijk is, over hun genaden praten. Ze kunnen uitnemende dingen in zichzelf vinden en er zichzelf maar al te zeer over bewonderen. Maar wat mij betreft: *ik vind een wet, dat, als ik het goede wil doen, het kwade mij bijligt*. Gewis, ik vind een boos hart in mijn beste tijden; een hoogmoedig, dood, afzwervend, hard hart. God weet, dat ik ontdek, dat mijn hart ellendig, ordeloos en bedorven is en dit is mijn ellende.

Leer hieruit:

***Dat de beste Christenen de werkingen van hun verdorvenheden merkbaar gevoelen en met droefheid beklagen en dat juist vaak in de tijden en gelegenheden van hun gemeenschap met God.***

Richt uw gedachten, geliefden, sterk op deze zaak en overpeins met droefheid deze drie zaken:

1. Wat voor bijzondere werkingen Christenen van hun verdorvenheden gevoelen in de tijd van het avondmaal of van andere gemeenschapsoefeningen met God. Die werkingen hebben een natuurlijke aanleg, neiging en doel van alle gemeenschap tussen God en de ziel te verwoesten, Gal. 5: 17: „Het vlees begeert tegen den Geest.” Het vlees staat tegenover de Geest en vanwege die tegenwerking kan een arme gelovige niet doen de dingen, die hij wil doen. Hoe vaak hebben sommige gelovigen dit op hun knieën met een bloedend hart en wenende ogen niet beklagd! „Heere, ik ben hier gekomen om me in U te verlustigen; ik hoopte enig licht, enige kracht en verkwikking te ontvangen; ik beloofde mezelf een goed uur; mijn hart begon reeds te verbreken en brandend te worden; de verwachting en begeerte van mijn ziel zouden spoedig vervuld worden; ... maar het ongeloof, de dodigheid en ijdelheid van mijn hart hebben tussen mij en mijn God scheiding gemaakt en het goede van mij geweerd.”

Om in het Heilig Avondmaal en andere geestelijke oefeningen gemeenschap met God te hebben zijn drie dingen nodig:

- (1) Kalme en gerichte gedachten.
- (2) Een werkzaam geloof.
- (3) Brandende genegenheden.

Nu, deze alle worden door de ingeboren verdorvenheid, door de inwonende zonde tegengestaan.

(1) De orde in de ziel wordt verstoord door het oprijzen van menigten ijdele en onbeschaamde gedachten, die de ziel in haar toenaderingen tot God verpesten en verstrooien. Het gevoel van dit kwaad deed David bidden: „Verenig mijn hart tot de

vreze Uws Naams,” Psalm 86: 11. Hoeveel hebben wij in dit opzicht niet dag en nacht met ons eigen hart te doen! De verdorvenheid van het hart maakt het noodzakelijk, dat Gods Woord een overvloed van raadgevingen geeft om deze kwaal te genezen.

(2) De werkzaamheid van het geloof wordt belemmerd door het natuurlijke ongeloof. O, door hoeveel moeilijkheden moet het werk des geloofs niet heen? „Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp,” Markus 9: 24. Het ongeloof verstijft de hand des geloofs in ieder deel van zijn werk. De ziel gevoelt duidelijk, dat ze door haar eigen ongeloof gebonden en geboeid wordt, zodat ze niet met die volkomenheid, helderheid en beslistheid geloven kan, zoals ze zou willen. Ze kan niet met die kracht, zekerheid en troost geloven, als ze begeert. Zo worden de vleugels van het geloof gekortwiekt, zodat we, als we ons tot de nauwste en zoetste gemeenschap met God zouden willen verheffen, slechts wat op de aarde fladderen enige zwakke pogingen hemelwaarts doen, die vaak door het ongeloof, dat in ons is, geremd of vruchteloos gemaakt worden.

(3) De opwekking der genegenheden wordt vanwege die natuurlijke dodigheid en hardheid in het hart tegengegaan. Helaas! het is van nature een hart van steen en het is gemakkelijker om een rots tot was te doen smelten dan het hart tot geestelijke en hemelse genegenheden jegens God op te wekken. Er is nauwelijks enige andere zaak in de wereld, die de gelovigen hartstochtelijker beklagen en als een scherper verdrukking gevoelen, dan de dodigheid en hardheid van hun eigen hart. Soms wordt er niets genoegzaam bevonden om hen te bewegen en op te wekken en toch, als ze uit hun verstijfdheid en stomphed niet opgewekt worden, kunnen ze met God in Zijn instellingen geen gemeenschap hebben.

2. Als we de redenen onderzoeken, waarom arme gelovigen in de tijden van hun geestelijke oefeningen door de natuurlijke verdorvenheden meer gehinderd worden dan op andere tijden, dan zal duidelijk openbaar komen dat:

Ten eerste. De verdorvenheid door die oefeningen geprikkeld wordt. Ze wordt door hetgeen haar beteugelt en uitzuivert getergd. Er is niets, dat meer vernietigend voor de zonde is dan gemeenschap met God. Daarom biedt niets een feller tegenstand tegen alle omgang en gemeenschap der ziel met God dan de zonde. Zoals wateren aanzwellen en kolken, als ze door een dam tegengehouden worden, zo doen dat onze verdorvenheden, als ze door geestelijke oefeningen tegengegaan en beteugeld worden. De zonde zou gaarne willen, dat ze de mens het gebed kon doen nalaten en het gebed zou graag willen, dat God de mens deed ophouden met zondigen.

Ten tweede. Zoals die oefeningen de verdorvenheden prikkelen, zo wekt de satan ze, vooral in zulke tijden, op. Toen Josua de hogepriester voor de Heere stond, stond de satan aan zijn rechterhand om hem te weerstaan. Hoe zwaar is het dan voor een gelovige om bekwaam en gewillig te zijn tot geestelijk werk, terwijl de satan aan zijn rechterhand staat om te weerstaan. De duivel is er zich van bewust, dat één uur nauwe, geestelijke en hartelijke omgang met God in het gebed in staat is om af te breken, wat hij vele jaren beraamd en opgebouwd heeft.

Welnu, deze nijldige, afgunstige geest heeft gemakkelijk toegang tot de verbeelding; die bezige en ongeregeerde kracht der ziel, die niet na zal laten zulke verzinsels en begrippen in te werpen. Daardoor wordt, als een snelle en sterke stroom, de ziel en al haar gedachten van God weggevoerd tijdens het waarnemen van Zijn inzettingen. O, wat een moeite hebben de meeste gelovigen niet om de afzwerpingen van hun hart van God op zulke tijden te voorkomen!

Ten derde. Zoals de satan de verdorvenheden opwekt, zo laat de wijze en heilige God tot nut voor Zijn volk toe, dat dit zo is.

Deze doorn in het vlees houdt hen klein en nederig. Deze betreurde verstrooiingen en verdorvenheden in hun heilige oefeningen veroorzaken, dat ze daarin hun grond niet zoeken, of hun rust in vinden. Als we reeds zo geneigd zijn om op onze plichten te roemen en daarop te vertrouwen, terwijl ze gepaard gaan met zoveel merkbare werkingen en innengselen der verdorvenheid, waar zouden we terecht komen, als we die oefeningen volkomen zuiver en rein konden betrachten?

Deze dingen maken de heiligen ook moede van deze wereld. Ze gaan in zichzelf zuchten, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van hun lichaam, waardoor en waarna ze God volmaakt zullen zien en tot verzadiging zullen genieten.

3. Dit nu kan intussen niet anders dan een zeer smartelijke verdrukking en druk voor de begenadigde ziel zijn, dat ze, juist in de tijd, dat ze met God in Zijn instellingen gemeenschap zoekt, door haar eigen verdorvenheden zo belemmerd en geplaagd wordt, want:

Ten eerste. *Hierdoor wordt de ziel zeer ongeschikt gemaakt om tot die heilige God te naderen.* „Gij zijt te rein van ogen, dan dat u het kwade zoudt zien en de kwelling (Eng. vert.: de goddeloosheid) kunt Gij niet aanschouwen.” Moet de grote en gezegende God op een arme worm wachten, totdat die de handen vrij heeft om Hem te bezoeken? Moet Hij verlaten worden om iedere beuzelachtigheid, die de verbeelding inwerpt? O wat is dit een tergend kwaad! Gewis zal God de ijdelheid niet verhoren en de Almachtige zal die niet aanschouwen,” zegt Job. Deze ongeschiktheid van onze geest om tot God te naderen, kan niet minder veroorzaken dan dat ons aangezicht met schaamte bedekt wordt: „Mijn God! ik ben beschaamd en schaamrood om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God.”

Ten tweede. *Hierdoor worden die weldaden en vertroosting, die beter zijn dan het leven, onderschept.* Er is een waarneembare tegenwoordigheid van God; er zijn openbaringen van vergeving, vrede en liefde; er zijn verlevendigende invloeden en nieuwe zalvingen van de Geest. Er zijn ontelbare weldaden van deze aard, die op hun tijd, in de weg der middelen, aan de gelovigen worden medegedeeld. Zou het een mens dan niet in hart en ziel grieven van deze onwaardeerbare schatten verstoken te worden, omdat het ongeloof, de hoogmoed of de ijdelheid van zijn eigen hart de kop opsteken, juist wanneer zulke weldaden hem bijna ten deel worden?

„Uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God; en uw zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort,” Jes. 59: 2. O, wrede bedekking! O, nare wolk! die Gods aangezicht van Zijn volk verbergt, zodat ze het niet kunnen zien! „Waarom ben ik van Gesur gekomen, als ik het aangezicht des konings niet mag zien?” zei Absalom. „Wat doe ik hier op mijn knieën,” zegt een gelovige, „als ik God niet mag zien?” De wereld en al haar genietingen zijn zonder God droge en smakeloze dingen voor mij; plichten zonder God betekenen niets voor mij. Zijn geopenbaarde gunst en verzegelde liefde zijn het leven van mijn leven en hiervan hebben de verdorvenheden van mijn eigen hart mij afgesneden.

Ten derde. *Hierdoor wordt de schoonheid en uitnemendheid der genademiddelen bedorven.* Deze dode vliegen maken die uitnemende zalf stinkende. Waarin bestaat de schoonheid en ware uitnemendheid der plichten anders dan in die geestelijke en hemelse gesteldheid, waarin ze betracht worden? Dan wordt God in Geest en waarheid aangebeden. Neem de geestelijkheid uit de plichten weg en u kunt ze onder uw zonden rekenen en zijn ze redenen om u te schamen en te treuren. Neem het hart uit de plichten, dan blijft er slechts een dood geraamte zonder leven en schoonheid over.

Ten vierde. *Door deze dingen worden begunadigde zielen verbijsterd en verward omtrent hun staat en toestand.* Dit is de bron van hun vrees en twijfelingen. O, als een mens zulk een dood jegens God in zijn hart; zulk een hardnekkigheid in zijn wil tegen de wil van God; zulk een lusteloze, zorgeloze gesteldheid voor al, wat geestelijk is, gevoelt — dan denkt en zegt hij: „Hoe kan dit nu bestaan met een vernieuwd hart?” Een ware gelovige wordt vast en zeker met zulk een hart als ik heb niet geplaagd. Zijn hart is als de wagens van Amminadib. Het mijne als de wagens van Farao; het jaagt in zijn gewone uitgangen vrij, vaardig en onvermoeibaar de zinnelijke en aardse dingen na. Zijn hart moet ingetoomd worden, opdat het niet buiten de maat gaat; het mijne moet aangespoord worden. “Och Heere,” zegt de arme ziel, „ik weet niet wat ik doen moet. Als ik mijn hart niet onderzoek, kan ik niet oprecht zijn; en als ik dit wèl doe, kan ik geen troost vinden!” Dit is inderdaad een geval, dat iemand in een zeer droeve verlegenheid en verslagenheid brengt.

Ten vijfde. *Tenslotte wordt door deze dingen Gods Geest bedroefd en hetgeen Hèm bedroeft kan niet anders dan een oorzaak van droefheid en druk voor ons zijn.* Zijn bewegingen worden door deze verdorvenheden geblust. Zijn heiligende werkingen worden, voor zover we kunnen, daardoor tegengestaan. Er is daarom gewis reden genoeg, dat iedere gelovige elke ijdele gedachte met een diepe zucht beklaagt en elke beweging van het ongeloof met tranen van droefheid beweent. Het nut van deze zaak is groot en buitengewoon tijdig en gepast, als wij ons tot het Avondmaal en andere geestelijke oefeningen willen begeven om daarin God te ontmoeten.

le. *We kunnen er tot ons nut veel onderwijs uit ontvangen.*

- a. Hieruit kunnen wij ontdekken, hoe wonderlijk en verbazingwekkend de genade en neerbuigende goedheid van God is jegens Zijn volk. Niettegenstaande al het kwade, dat hen bijligt in het goede, dat zij willen doen, wil Hij hun personen en pogingen om dat alles niet verwerpen. Hoe baant de vrije genade haar eigen weg door de stromen der verdorvenheid des harten! Hoe breekt ze door alle dodigheid, ongeloof, ontrouw en hardheid des harten heen om ons wèl te doen. Hoewel ons het kwade bijligt, wil God, niettegenstaande dit, Zich aan ons niet onttrekken. Hoe onuitsprekelijk was de Bruid verwonderd over die onverwachte nederbuiging en genade van Christus in deze zaak: „Dat is de stem mijns Liefsten; ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen! Hoogl. 2: 8. Het is de stem mijns Liefsten. Deze plotselinge, afgebroken uitdrukking openbaart haar volkomen verbazing. Ze zag bergen van schuld en onwaardigheid tussen Christus en haar ziel en toch ..., ziet, Hij komt over al die bergen en heuvelen heen. O, vrije genade; rijke en wonderlijke genade, die ondanks al dat „niettegenstaande” en al dat „maar” de arme, onwaardige ziel wil troosten en behouden!
- b. Hoe weinig reden heeft ieder van ons om ons op onze beste werken te beroemen: „Voorwaar, er is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt,” Pred. 7: 20. Als er iets bovennatuurlijk goeds in onze plichten is, is er nochtans een overvloed van natuurlijk kwaad met dat goede vermengd. Het kwade is geheel en alleen uit ons; het goede is volkomen en alleen uit God. Daarom is er in onze beste werken geen enkele reden om te roemen: „Die roemt, roeme in de Heere,” 1 Kor. 1:31. Het is voor sommigen een vraag, of één of andere korte voorbijgaande daad van een wedergeboren ziel niet vrij van zonde kan zijn; maar het is nooit een vraag geweest, of enige aanhoudende daad; nog minder een reeks van daden zonder zonde zou kunnen zijn. Het kwade ligt ons bij in al wat wij doen. Het zal bij ons zijn in onze binnenkamer; zelfs in de ontzaglijke tegenwoordigheid van God; zelfs in de hoogste, plechtigste, meest zuivere en geestelijke daden en oefeningen, die



wij verrichten. Laat het daarom, niet alleen na op alles wat u doet, te rusten; maar hoed u ook voor trots en eigenwaan in die dingen. Daar onze natuur slechts onvolkomen geheiligd is en ons beginsel niet ongemengd met het kwade is, kunnen ook onze verrichtingen nooit zuiver zijn: „Wie zal een reine geven uit den onreine? niet één,” Job 14: 4.

- c. Hoe behoren wij allen God te zegenen voor Jezus, de Middelaar, Die ons en onze zondige oefeningen aangenaam maakt voor God. Ons geval zou zeer droevig zijn, als deze Hogepriester de ongerechtigheid van onze heilige dingen niet droeg, Ex. 28: 38. Het is deze Offerande en deze Voorspraak, Die onze vergeving voor onze gebedszonden, onze luisterzonden, onze sacramentzonden verkrijgt en bestendigt. Alleen reeds deze zonden zouden ons eeuwig verdoemen - ook al hadden we geen andere zonden - indien vrije genade ons niet begenadigd had in de Geliefde. Als het kwade ons bijligt, dan is Christus, onze Voorspraak of Advocaat voor ons bij de Vader. Zo komt het, dat wij, als we op onze knieën liggen, niet verstoten worden en dat de ijver van God niet als een vuur tegen ons ontbrandt om ons juist in onze heilige oefeningen te verteren.
- d. Als het kwade ons bijligt; ja, in ons woont tijdens onze heiligste verrichtingen; hoezeer is het voor de gelovigen dan nodig om tegen de uitwendige gelegenheden tot zonde te waken en nauw acht te geven op hun zintuigen; vooral, als zij met God te doen hebben. Van binnen is er gevaar genoeg; u behoeft niet nog een deur van buiten te openen. De natuurlijke verdorvenheid is op zichzelf al werkzaam genoeg, zonder dat er een uitwendige prikkel is. Hoeveel te meer zal ze werken, als de ogen en oren onbelemmerd open staan voor de gelegenheden tot zonde, die zich voordoen. Waken is het halve werk van een gelovige, terwijl hij bidt. Het Arabische spreekwoord is even onderwijzend als wonderlijk: „Sluit de vensters, opdat het in huis licht zal zijn.”
- e. Als het kwade ons bijligt, wanneer wij het goede doen; als het ons plaagt in onze beste verrichtingen; dan is er gewis voor niemand van Gods volk volkomen rust in deze wereld te verwachten. Waar zullen we heen gaan om vrij van zonde te zijn? Indien ergens, dan in onze binnenkamer, op onze knieën of in de instellingen van God; maar zelfs daar is het kwade bij ons. Nu, als we daar zelfs niet vrij van het kwade kunnen zijn; dan is het vruchteloos het ergens anders in deze wereld te zoeken. Alleen in de hemel rusten de gelovigen van de zonde. Als ze eens van dit lichaam der zonde verlost zijn en bij de Heere inwonen, zal de zonde hen niet meer bijliggen.  
Dit behoort allen die de zonde haten, naar de hemel te doen verlangen en begeerte te hebben om ontbonden te worden en met Christus te zijn.

*2e. Laten allen, die uit ondervinding verstaan en gevoelen, waarover de apostel hier klaagt en treurt, zorgvuldig acht geven op de besturingen, die kunnen voorkómen, dat hun oefeningen door de werking van hun verdorvenheden niet bedorven worden.*

Hoewel er geen regels zijn, die de invloed van onze verdorvenheden „geheel” kunnen wegnemen, acht het nochtans een bijzondere genade, als ze „enigermate” kunnen bedwongen, of voorkomen worden. Daartoe zal ik kort de volgende besturingen geven, die menig ervaren Christen uit ondervinding buitengewoon nuttig bevonden en aanbevolen heeft in dit geval:

- a. Wees naarstiger in uw voorbereiding tot uw plichten, opdat u in de beoefening daarvan, met minder onderbreking en afleiding te doen zult hebben. Waak er tevens voor, anderzijds, dat u uw grond en rust niet in uw beste voorbereiding zoekt. Luther zegt, wat betreft het Avondmaal: *Nooit is iemand ongeschikter*

*dan hij, die zich het geschiktst en het best voorbereid vindt; en nooit is iemand geschikter dan die vanwege zijn ongeschiktheid het meest vernederd en beschaamd is.* Het licht der natuur leert zelfs, dat voor iedere belangrijke zaak een ernstige voorbereiding nodig en nuttig is. Nu, is er een ernstiger zaak ter wereld dan die, waarin u met God te doen krijgt? De heilige engelen naderen niet tot deze God, met Wie u te doen hebt, zonder de diepste eerbied voor Zijn onmetelijke grootheid en ontzaglijke heiligheid, Jes. 6: 3. „Als u uw handen uitstrekt tot God, moet u de ondeugd verre weg doen en laat het onrecht in uw tenten niet wonen. Indien u uw hart bereid hebt, zo breid uw handen tot Hem uit,” Job 11: 13, 14.

- b. Verkrijgt wezenlijke indrukken van de tegenwoordigheid Gods in al uw geestelijke oefeningen en bezet uw hart daarom zoveel mogelijk met diep ontzag voor Zijne Majesteit. O, bedenkt, welk een doordringend heilig oog uw hart doorschouwt en uw nieren proeft! Hoe beschaamd zou u zijn, als de mensen al uw gedachten zouden horen en zij, die met u aanzitten, al de werkingen en afzwerpingen van uw hart zouden zien! O, als u de alwetendheid Gods en Zijn tegenwoordigheid meer zou beseffen, dan zou uw hart zeker beter beveiligd zijn tegen de invallen van uw verdorvenheden.
- c. Staat meer naar de heiligmaking. Veel andere besturingen zijn slechts pijnstillende middelen om een ogenblik verlichting te geven; maar deze besturing is de weg naar een wezenlijke genezing. Er kunnen zeer veel middelen aangewend worden om voor een ogenblik een ijdele gedachte uit te bannen; maar daarna keert ze terug en het kan zelfs zijn met meer kracht. De oefening in de heiligmaking is het rechte middel om de verdorven „bron” te doen uitdrogen; terwijl andere middelen slechts pogingen zijn om „de stroom” af te leiden. Als de beginselen der genade dieper in het hart geworteld waren, zouden de oefeningen der genade ons lichter vallen en meer ongehinderd kunnen werken.
- d. Overweegt tenslotte hoe het kwade verzaamd wordt, als het juist, wanneer u in de instellingen tot God nadert, krachtig werkt. Merkt op, hoe Paulus in de tekst er ernstig over klaagt. Het is niet alleen een zonde; maar daarbij en daardoor een beledigen van God in Zijn aangezicht. Dit bedroeven van Zijn Geest bederft al onze oefeningen. Het is, zoals iemand het zeer terecht noemt, een helse slagboom of tegenstand in alle zoete en vrije omgang van de ziel met God.

*3e. Tot troost zeg ik, nu ik dit kwade aan sommigen voorhoud, dat er anderen kunnen zijn, die door de smartelijke ondervinding daarvan zelfs door ontmoediging en moedeloosheid overstelpt worden.* Arme Christen, is dit uw geval? Zijn al de verdrukkingen in de wereld als niets voor u in vergelijking met dit kwade, dat u bijligt, als u het goede wilt doen? Wel, al kunt u het goede niet doen, dat u wilt en u toch niet kunt bevrijden van het kwade, dat u bitterder is dan alle andere verdrukkingen, zodat u liever sterft dan dat het u bijblijft; er zijn vier zaken, die uw bezwaarde ziel en verslagen hart kunnen verlichten:

- a. Al is de aanwezigheid van het kwade, zelfs in uw heiligste verrichtingen, een droeve zaak; toch is uw smart en verdrukking daaronder een goed en gezegend teken. De huichelaar treurt niet over hartkwalen, afzwerpingen in het gebed, avondmaalvieren en andere oefeningen; ook niet over ongeloof en hardheid. Zij vinden alleen grovere en uitwendige kwalen lastig. Als de „aanwezigheid” der zonde u bedroeft, kan „deze smart” over de zonde u lucht geven.
- b. God aanvaardt, door Jezus Christus, hetgeen u in oprechtheid doet; ook al kunt u niets rein en volmaakt doen. Uw oprechtheid is uw evangelische volmaaktheid.

Het kwade, dat u bijligt, wordt u niet toegerekend en het goede, dat u bijligt, al is het vermengd met het kwade, wordt aangenomen. Dit is een sterke vertroosting.

- c. Uw geval komt overeen met dat van de gezegende Paulus, een uitnemend heilig man. Als u al de heiligen, één voor één, raadpleegt, zult u ontdekken, dat ze allen aan deze kwaal geleden hebben en lijden. Uw geval staat dus niet alleen.
- d. Uw rechtvaardigmaking is volmaakt en zonder enige vlek, al is uw heiligmaking dat niet. De tijd is aanstaande, dat uw heiligmaking zal zijn als uw rechtvaardigmaking en dan zult u niets meer hebben te klagen. Amen.

## 6. DE TOEPASSING VAN CHRISTUS' VERDIENSTEN

*Maar uit Hem zijt u in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing.* 1 Korinthe 1:30.

Hij, die ernaar vraagt, wat de rechte waarde van Christus is, stelt een vraag, die alle mensen op de aarde en engelen in de hemel in verlegenheid brengt. In dit leven zal onze kennis van Hem nooit hoger komen, dan dat Hij Zijn liefde de kennis te boven gaat. Eféze 3: 19.

Hoe uitnemend Christus echter ook in Zichzelf is; hoeveel schatten van gerechtigheid er ook in Zijn bloed liggen en hoeveel vreugde, vrede en troost er ook uit Zijn vleeswording, vernedering en verhoging voortvloeien; zij alle geven hun onderscheiden weldaden en troost alleen aan de mensen als ze krachtdadig worden toegepast. Nooit is er één wond genezen door een pleister, die wel bereid; maar niet op de wond gelegd is. Nooit is er één lichaam verwarmd door het duurste kledingstuk, dat niet aangetrokken is. Nooit is er één hart versterkt door het beste middel, dat wel bereid; maar niet ingenomen is.

Van het begin der wereld is het dan ook nooit gehoord, dat een arm, bedrogen, veroordeeld, verdorven, ellendig zondaar werkelijk uit die droevige staat verlost werd, als Christus van God niet voor hem geworden was: wijsheid en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing. Want zie, zoals de veroordeling van de eerste Adam alleen ook over ons kon komen, omdat wij door geboorte de zijne zijn; zo kan genade en vergeving ons alleen van de tweede Adam geschonken worden, wanneer wij door wedergeboorte de Zijne zijn. Adams zonde doet alleen degenen, die in hem zijn, kwaad en Christus' bloed doet alleen degenen, die in Hem zijn, goed.

Hoe is het dan ook van het enige en hoogste belang, dat Christus krachtdadig aan de ziel des mensen wordt toegepast! Er is in de gehele wereld niets, dat zo ontzaglijk ernstig en van zoveel gewicht is als dit!

Daaruit vloeit zulk een sterke troost, dat de apostel haar in ons teksthoofdstuk aan de gelovige Korinthiërs als een overvloedige vergelding voor hun verachtelijke geringheid, wat hun uitwendige toestand in deze wereld betrof, toereikt. In vers 27 en 28 zegt hij, *dat ze niet vele wijzen, niet vele machtigen, niet vele edelen; maar dwazen, zwakken, onedelen in het oog der wereld geworden waren; maar nochtans was Christus van God voor hen geworden: wijsheid en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing.*

Wij vinden in deze woorden een opsomming van de hoofdweldaden der gelovigen en een verklaring van de wijze, waarop die weldaden hun deel zullen worden.

le. Hun voorrechten worden opgenoemd, namelijk *wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing.*

a. Dit zijn weldaden van onschatbare waarde in zichzelf en wel omdat ze staan tegenover een viervoudige ellende, die de zondige mens deelachtig geworden is, namelijk: onwetendheid, schuld, verdorvenheid en de gehele nasleep van ellendige gevolgen en vruchten, die de natuur van de mens, zelfs van de heiligste mens, door de zonde dragen moet. De gevallen mens is niet alleen diep in ellende, maar ook zeer onwetend, dat hij zo is en hoe hij zich daarvan genezen moet. De zonde heeft hem zowel gevoelloos omtrent zijn toestand, als volkomen onwetend omtrent het ware geneesmiddel gemaakt. Om dit te genezen is Christus voor hem

geworden *wijsheid*; niet alleen, doordat Hij de schatten der wijsheid, die in Hemzelf zijn, ten nutte van hen, die met Hem als het Hoofd verenigd zijn, gebruikt om het goede voor Zijn leden te bedenken. Maar ook door Zijn wijsheid aan hen mee te delen door de Geest der verlichting, waardoor zij hun zonde en gevaar gaan onderscheiden en ook de ware weg van hun genezing daarvan door de toepassing van Christus aan hun ziel door het geloof leren kennen.

- b. Maar ach, verlichting alleen maakt onze last slechts zwaarder en vergroot onze ellende, zolang de zonde in haar schuld aan onze persoon tot verdoemenis toegerekend wordt, of door onze consciëntie in een weg van beschuldiging voorgehouden wordt. Daarom is Christus, om dit smartelijke kwaad te genezen, voor ons geworden *rechtvaardigheid van God*, volkomen en volmaakte rechtvaardigheid, waardoor onze verbintenis tot straf te niet gedaan is en waardoor een hecht fundament voor een gegronde vrede in de consciëntie diep gelegd wordt.
- c. Hoewel het een onschatbare weldaad is, dat de schuld van onze persoon en uit onze consciëntie weggenomen is, kan dit alleen ons echter niet volmaakt gelukkig maken. Want hoewel een mens nooit meer om de zonde verdoemd zou worden, zou het voor hem niet minder dan een hel op de aarde zijn, als hij onder de heerschappij en de besmetting van iedere lage begeerlijkheid zou blijven leven. Het is reeds ellende genoeg, dat een mens dagelijks door de zonde verontreinigd wordt, ook al zou een mens er nooit om verdoemd worden. Om daarom de zaligheid van de verlostten volkomen te maken, is Christus van God niet alleen wijsheid en rechtvaardigheid geworden; het ene om hun onkunde weg te nemen; het andere om hun schuld weg te nemen; maar Hij is ook *heiligmaking* geworden om ons van de heerschappij en besmetting van onze verdorvenheden te verlossen: „Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus de Christus; niet door het water alleen; maar door het water en het bloed”. 1 Joh. 5: 6. Hij vergeeft de zonde niet alleen; Hij reinigt ook van de zonde. Welk een volkomen en volmaakte Medicijnmeester is Christus!
- d. Maar toch wordt er, behalve al deze zaken, toch nog iets vereist om onze zaligheid zo volkomen en volmaakt te maken, dat er niets aan ontbreekt. En dat is het wegnemen van die smartelijke vruchten en gevolgen van de zonde, die (niettegenstaande al de tevoren genoemde voorrechten en weldaden) nog steeds het lichaam en de ziel van verlichte, gerechtvaardigde en geheiligde personen bezwaren. Zelfs de beste en heiligste mensen ondervinden dagelijks, hoe zwermen van ijdele gedachten, dodigheid en ongeloof hun ziel onderdrukken en alle genoegens van het leven bitter maken. En hoeveel kwalen, mismaaktheden en pijnen tasten hun lichaam niet aan, dat daardoor dagelijks wegteert, totdat zij door de dood in het graf dalen, evenals de lichamen van anderen, die van Christus nooit zulke weldaden hebben ontvangen. Want, zo zegt de apostel in Rom. 8: 10: „Indien Christus in ulieden is, zo is wel het lichaam dood om der zonde wil”. De heiligmaking maakt ons niet onsterfelijk. Van dit alles echter en wat er ook nog meer aan vruchten en gevolgen van de zonde gevonden worden is Christus voor Zijn volk ook „*verlossing*” geworden. Dit is het zegel op al de weldaden. Dit maakt de zaligheid der heiligen zo volkomen, dat er niets te wensen overblijft. Deze vier: *wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing*, houden alles in, wat noodzakelijk, of begeerlijk is om een ziel waarlijk en volmaakt gezegend te maken.

2e. Ook vinden we in onze tekst de weg en wijze, waarop de uitverkorenen deze

uitnemende voorrechten deelachtig worden, wat de apostel in deze woorden uitdrukt: „Die ons geworden is van God”. In die woorden worden vier merkwaardige zaken uitgedrukt:

- a. Dat Christus en Zijn weldaden onafscheidelijk en ondeelbaar samengaan. Het is Christus Zelf, Die dit alles voor ons geworden is. Wij kunnen geen zaligmakende weldaad ontvangen, die losstaat of afgescheiden is van de Persoon van Christus. Velen zouden graag Zijn weldaden ontvangen, die Zijn Persoon niet willen hebben. Dit kan echter niet. Als we het ene willen hebben, moeten we het andere ook aannemen. Ja, zelfs moeten wij Zijn Persoon eerst aannemen en dan Zijn weldaden. Zoals het in het huwelijksverbond is, zo is het ook hier.
- b. Christus met Zijn weldaden moet persoonlijk en particulier aan ons worden toegepast, vóórdat wij enige wezenlijke, zaligmakende weldaad door Hem kunnen ontvangen. Hij moet ons „geworden zijn” d.w.z. aan ons particulier worden toegepast. Het is als met een som geld, of losprijs tot bevrijding van een gevangene beloofd. Die moet in zijn naam ook betaald worden en tot dat doel, namelijk zijn bevrijding, gebruikt worden. Toen Christus gestorven was, was de losprijs betaald; maar toch blijven de uitverkorenen nog steeds in zonde en ellende, totdat Christus' arbeid door de krachtadige roeping werkelijk aan hun personen wordt toegepast en zij vrij gemaakt worden, Rom. 5: 10, 11: „verzoend door de dood van Christus ... door Wie wij nu de verzoening gekregen hebben”.
- c. Deze toepassing van Christus is het werk van God en niet van de mens: „Hij is ons van God geworden”. Dezelfde hand, die het bereidde, moet het ook toepassen; anders komen wij om, niettegenstaande alles, wat de Vader gedaan heeft in de uitvinding en bepaling van die weg en alles, wat de Zoon gedaan heeft in het volbrengen. En deze wezenlijke toepassing is het werk van de Geest, door een bijzondere toe-eigening.
- d. Tenslotte geven deze woorden te kennen, hoe gepast Christus is voor de noden van zondaren.. Hij is geworden, wat hun ontbreekt.  
En waarlijk, zoals geld omgezet kan worden in eten, drinken, kleding, medicijn en al wat ons lichaam nodig heeft; zo is Christus op uitnemende wijze alles, wat onze ziel nodig heeft: brood voor de hongerige en kleding voor de naakte ziel. In één woord: God heeft Hem bekwaam gemaakt en voorzien om al onze noden te beantwoorden, hetgeen ten volle uitgedrukt wordt in de tekstwoorden: Die ons geworden is wijsheid van God en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing.

Samengevat *èren we uit deze woorden dat de Heere Jezus Christus, met d Zijn kostelijke weldaden, de onze wordt, door een bijzondere en krachtdadige toepassing van God.*

Er is een tweevoudige toepassing van onze verlossing; de ene is oorspronkelijk en de tweede daaruit voortvloeiende. De eerste is de daad van God de Vader, Die de verlossing aan Christus als onze Borg toepast en uit kracht daarvan aan ons in Hem en de tweede is de daad van de Heilige Geest, Die het persoonlijk en werkelijk toepast aan ons in het werk der bekering. De eerste toepassing heeft het karakter van een voorbeeld, of model ten opzichte van de tweede en de tweede wordt gewerkt uit kracht van de eerste. Wat aan de Persoon van Christus gedaan werd, werd niet alleen aan ons gedaan, zoals wij in Hem als in een algemeen vertegenwoordigend Persoon beschouwd werden, waardoor van ons gezegd wordt, dat wij met Hem sterven en met Hem leven, met Hem gekruisigd en met Hem begraven zijn; maar het was ook bedoeld als een patroon van wat wezenlijk door de Geest aan onze ziel en ons lichaam, in onze persoon afzonderlijk gedaan wordt. Zoals Christus voor de zonde

gestorven is, zo doet de Geest, Die Zijn dood aan ons toepast in het werk der doding, ook ons sterven aan de zonde uit kracht van Zijn dood. En zoals Christus door de Geest werd levend gemaakt en ten leven opstond; zo doet de Geest, Die het leven van Christus aan ons toepast, door een geestelijke levendmaking ons weer leven.

Welnu, deze persoonlijke en wezenlijke toepassing der verlossing door de Geest aan ons in Zijn heiligend werk, is de zaak, die ik nu voor u moet openen en behandelen.

Ik zal dit doen door de zeven volgende leerstellingen toe te lichten.

***I. De toepassing van Christus aan ons omvat niet alleen onze rechtvaardigmaking, maar ook al die werken van de Geest, die in de Heilige Schrift aan ons bekend gemaakt worden onder de namen wedergeboorte roeping, heiligmaking en bekering.***

Hoewel al deze uitdrukkingen onderling enigermate verschillen, worden zij toch ingesloten in deze algemene zaak, namelijk de toepassing en het aandoen van Christus, Rom. 13: 14: „Doet aan de Heere Jezus Christus.”

„Wedergeboorte” drukt die bovennatuurlijke, Goddelijke, nieuwe eigenschappen uit, die de Heilige Geest in de ziel werkt en die het beginsel zijn van alle heilige daden.

„Roeping” drukt datgene uit, waarvan de ziel zich afkeert en waarheen zij zich door het Evangelie wendt.

„Heiligmaking” wijst een heilige toewijding van hart en leven aan God aan. Wij worden tempelen van de levende God, afgescheiden van alle goddeloze zondige praktijken en alleen gebruikt tot de dienst des Heeren.

„Bekering” drukt de grote verandering zelf uit, die de Geest in de ziel werkt, als Hij haar door een lieflijke onweerstaanbare kracht van de macht der zonde en des satans trekt tot God in Christus.

Dit alles nu ligt opgesloten en wordt gewerkt door de toepassing van Christus aan onze ziel, want wanneer eenmaal de kracht van Christus' dood en de kracht van Zijn opstanding in het hart van enig mens werkt, moet hij zich wel van de zonde tot God bekeren en een nieuw schepsel worden, dat uit nieuwe beginselen en volgens nieuwe regels leeft en handelt. Dit merkt de apostel in 1 Thess. 1: 5 en 6 op, als hij van de vrucht van dit werk des Geestes in dat volk spreekt: „Ons Evangelie (zegt hij) is onder u niet alleen in woorden geweest; maar ook in kracht en in de Heilige Geest”. Dit was de krachtdadige toepassing van Christus aan hen. „En gij zijt onze navolgers geworden en des Heeren”. Dit was hun krachtdadige roeping. „En u zijt tot God bekeerd van de stomme afgoden om de levende en waarachtige God te dienen”, vers 9. Dit was hun bekering. „Gij zijt voorbeelden geworden alle de gelovigen”, vers 7. Dit was hun leven in heiligmaking en toewijding aan God. Zo is dus dit alles in de krachtdadige toepassing begrepen.

***II. De toepassing van Christus aan de ziel des mensen is het grote ontwerp en doel van God in deze wereld; waarom Hij ook, om dit te vervullen al de instellingen en al de dienaren van het Evangelie in de wereld gegeven en bestendig heeft.***

Het Evangelie zelf verklaart uitdrukkelijk, dat dit zijn rechtstreeks doel is en de grote bezigheid van al zijn dienaren: Ef. 4: 11, 12: „En Hij heeft gegeven sommigen tot Apostelen en sommigen tot Profeten en sommigen tot Evangelisten en sommigen tot Herders en Leraars; tot de volmaking der heiligen tot het werk der bediening tot opbouwning des lichaams van Christus, totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods; tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus”. Deze woorden willen zeggen, dat het grote doel van al Christus' instellingen en dienaren is, de mensen tot vereniging met Christus te

brenge en hen op te bouwen tot volmaaktheid in Hem, of om hen met Christus te verenigen en hen in Hem te bevestigen. En als dit doel bereikt is, dan zal het gehele samenstel van Evangelie-instellingen weggenomen en al zijn dienaren „ontslagen” worden: „Het Koninkrijk (d.w.z. deze tegenwoordige huishouding; deze manier en vorm van regering) zal overgegeven worden”, 1 Kor. 15: 24. Wat zijn dienaren anders dan de vrienden van de Bruidegom; gezanten van God om de mensen te bidden: „Laat u met God verzoenen”. Als daarom al de uitverkorenen in een verzoende staat in Christus thuisgebracht zijn als de bruiloft des Lams gekomen is, eindigt zowel ons ambt als ons werk.

**III. *Het gewicht en belang van de persoonlijke toepassing van Christus aan ons door de Geest is zo groot, dat alles, wat de Vader ook ooit in de uitvinding gedaan heeft, of de Zoon in het aanbrengen van onze verlossing volbracht heeft, zonder die toepassing krachteloos en vruchteloos is.***

Het is ontegenzeggelijk waar, dat Gods welbehagen, dat ons van eeuwigheid tot zaligheid bestemde, in zijn aard een allervolkomenste en genoegzame „bewegende” oorzaak van onze verlossing is en alleszins bekwaam (voor zover het daarbij betrokken is) om zijn vrucht voort te brengen. En Christus' vernedering en lijden zijn een allervolmaakste en genoegzame „verdienende” oorzaak van onze verlossing, waaraan niets toegevoegd kan worden om ze nog geschikter te maken om onze zaligheid uit te werken, dan ze reeds is. Toch kan het één, noch het andere éne ziel werkelijk zaligmaken zonder „de toepassing” van Christus door de Geest. Waar verschillende oorzaken nodig zijn om één zaak tot stand te brengen, daar kan die zaak niet tot stand komen, als ook de laatste oorzaak niet gewerkt heeft.

Zo is het ook hier. De Vader heeft uitverkoren en de Zoon heeft verlost; maar als de Geest (Die de laatste oorzaak is) Zijn werk ook niet doet, kunnen we niet gezaligd worden. Want Hij komt in de Naam van de Vader en de Zoon en op Hun gezag om de laatste hand aan het werk van onze zaligheid te leggen door al de vruchten der verkiezing en verlossing in dit werk der krachtdadige roeping in onze ziel te brengen.

Vandaar dat de apostel, als hij de orde der oorzaken in hun werking tot onze zaligheid noemt, dit aldus uitdrukt: „Uitverkoren naar de voorkennis Gods des Vaders, in de heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus, 1 Petrus 1: 2. Hier vindt Gods verkiezing en Christus' bloed, de twee grote oorzaken der zaligheid en toch geen van deze beide alleen en ook niet beide samen kunnen ons zaligmaken; de heiligmaking des Geestes, waardoor Gods besluit wordt uitgevoerd en de besprenging (dat is de persoonlijke toepassing) van Christus' bloed, evenals het vergieten daarvan, moeten erbij gevoegd worden, vóórdat wij de zaligmakende vrucht van de eerste oorzaken kunnen ontvangen.

**IV. *De toepassing van Christus met Zijn zaligmakende weldaden strekt zich precies even ver uit als de verkiezing van de Vader en als het oogmerk van de Zoon in het sterven en ze kan zich onmogelijk verder uitstrekken: „Die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen”, Romeinen 8: 30.***

„Er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven”, Hand. 13: 48.

„Die ons heeft zalig gemaakt en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijden der eeuwen”, 2 Tim. 1: 9.

De Vader, de Zoon en de Heilige Geest (tussen Wie de raad des vredes was) werken in volmaakte harmonie en overeenstemming Hun voornemen en doel uit. Zoals er in hun raad geen enkele wanklank, of onenigheid was; zo kan die er ook niet in de



uitvoering van die raad zijn. Zij, die de Vader vóór alle tijden verkoren heeft; zij, en zij alleen, zijn de personen, voor wie de Zoon, toen de volheid des tijds voor de uitvoering van dat besluit gekomen was, stierf. Joh. 17: 6: „Ik heb Uw Naam geopenbaard de mensen, die u Mij gegeven hebt. Zij waren Uwe en u hebt Mij dezelve gegeven” en vers 19: „Ik heilig Mijzelf voor hen”, d.w.z.: Ik zonder Mijzelf af, wijd Mijzelf als een offerande voor hen. En zij, voor wie Christus gestorven is, zijn de personen, aan wie de Geest krachtadig de weldaden en zegeningen van Zijn bloed toepast. Hij komt in de Naam van de Vader en de Zoon. Echter: „De wereld kan Hem niet ontvangen; want zij ziet Hem niet en kent Hem niet”, Joh. 14: 17. Zij, die niet van Christus' schapen zijn, geloven niet, Joh. 10: 26.

Christus heeft inderdaad een volheid van zaligmakende kracht; maar de beschikking daarover wordt beperkt door de wil van de Vader. Daarom zegt Hij ons in Matth. 20: 23: „Het staat bij Mij niet te geven; maar het zal gegeven worden, die het bereid is van Mijn Vader”. In deze woorden ontkent Hij geenszins Zijn gezag om genade en ere te geven; maar Hij wijst alleen aan, dat Hij, in al wat Hij als Middelaar deed en doet, gebonden is aan de raad en wil van Zijn Vader.

En aldus zijn ook de bedelingen der genade *door de Geest* eveneens zowel door de raad en wil van de Vader als die van de Zoon begrensd. Zoals de Geest van Hem uitgaat, zo werkt Hij in hetgeen, dat tot Zijn bediening behoort, in opdracht van Beide, Joh. 14: 26: „De Heilige Geest, Die de Vader zenden zal in Mijn Naam”. En zoals Hij door deze opdracht van Beiden in de wereld komt, zo zijn Zijne werkingen in Zijn opdracht beperkt, want in Joh. 16: 13 staat: „Hij zal niet van Zichzelf spreken; maar zo wat Hij gehoord zal hebben, zal Hij spreken”. Deze woorden betekenen: Hij zal in alle dingen volgens Zijn opdracht, die de Vader en Ik Hem gegeven hebben, handelen. „De Zoon kan niets van Zichzelf doen, tenzij Hij de Vader dat ziet doen”, Joh. 5: 19.

En de Geest kan niets van Zichzelf doen, tenzij Hij het hoort van de Vader en de Zoon en het is onmogelijk, dat het anders is, als we niet alleen letten op de eenheid van Hun natuur, maar ook op de eenheid van Hun wil en doel. Zo ziet u dat de toepassing van Christus en Zijn weldaden door de Geest overeenkomt met de verborgen raad van de Vader en het doel van de Zoon in Zijn sterven, die de regel en het patroon vormen van de werking van de Geest.

#### ***V. De toepassing van Christus aan de ziel door het wederbarende werk van de Geest, is de zaak, die het eerste, innerlijk verschil en onderscheid tussen de mensen maakt.***

Het is zeer waar, dat er ten opzichte van Gods vóórkennis en voornemen een onderscheid tussen de ene en de andere mens was, vóórdát enig mens een wezen had: de één werd aangenomen, de ander verlaten en ook ten opzichte van de dood van Christus is er een groot verschil tussen de één en de ander: Hij heeft Zijn leven afgelegd voor de schapen Hij heeft voor hen en niet voor de wereld gebeden maar wat betreft een betrekkelijke verandering van staat, of een wezenlijke verandering van gezindheid staan ze al die tijd op één lijn met de rest van de ellendige wereld. De uitverkorenen zelf zijn „van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen”, Ef. 2:3. In 1 Kor. 6: 11 geeft Paulus een zwart register, waarin hij de meest lage, zedeloze, afschuwelijke ellendelingen der wereld beschrijft; mensen, wier praktijken zelfs in de neusgaten van de natuur stonken en die de matiger levende heidenen deden blozen. En dan zegt hij in vers 11: „En dit waart u sommigen; maar u zijt afgewassen ...”. Dit waren eens uw metgezellen. Zoals zij nu nog zijn, zo waren jullie onlangs nog. Het werk van de Geest openbaart niet alleen dat onderscheid, dat Gods verkiezing tussen mens en mens maakt, zoals de apostel in 1 Thess. 1: 4 en 5 dit aanwijst; maar het maakt ook

zelfs een tweevoudig onderscheid, namelijk in staat en gezindheid, waardoor zij zich zichtbaar onderscheiden niet alleen van andere mensen, maar ook van zichzelf. Een mens is na dit werk nog wel die hij was, maar niet meer wat hij was. Dit werk van de Geest maakt ons nieuwe schepselen, 2 Kor. 5: 17: „Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan; zie, het is alles nieuw geworden”.

***VI. De toepassing van Christus, door het werk der wedergeboorte, is datgene, dat aan de mens al de gevoelige zoetheid en verkwikkende troost verschaft, die ze in Christus en in alles, wat Hij voor zondaren gedaan, geleden en verworven heeft, hebben.***

Een ongeheiligd persoon kan, evenals degene, die geheiligd is, de natuurlijke zoetheid van het schepsel smaken. Ook kan het schijnen, dat hij enige zoetheid in de heerlijke beloften en openbaringen van het Evangelie kan smaken, omdat hij die op verkeerde manier op zichzelf toepast. Dit is echter als de vreugde van een bedelaar, die droomt, dat hij een koning is; maar bij het ontwaken ontdekt, dat hij nog steeds bedelaar is. De wezenlijke, echte en gezonde vreugde en troost der godsdienst, smaakt alleen de mens, in wie dit werk van de Geest geschied is. Het is een besloten blijdschap; een vreemde zal zich daarmee niet vermengen (zich daarmee niet bemoeien). „De witte keursteen met de nieuwe naam” (die de aangename gevolgen en vruchten der rechtvaardiging en aanneming aanduiden) kent niemand dan die hem ontvangt, Openbaring 2: 17.

In een ongeheiligde, hoewel uitverkoren ziel ontbreken al die dingen, die haar in staat zouden stellen de lieflijkheid van Christus en Zijn dienst te smaken, namelijk toe-eigening, verzekering een rechte geestesgesteldheid. Toe-eigenen of bezit is het liefelijkste deel van iets dat uitnemend is. Daarom zei Luther gewoonlijk, dat de lieflijkheid van het Evangelie het meest lag in voornaamwoorden, zoals: mij, mijn, uw enz. „Die mij heeft lief gehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”, Gal. 2:20. Christus Jezus, mijn Heere, Fil. 3: 8. Zo ook Matth. 9: 2: “Zoon, wees wel gemoed, uw zonden zijn u vergeven.” Neem de toe-eigening weg en u berooft het Evangelie van zijn schoonheid en heerlijkheid. Zo is ook verzekering nodig om verblijd en getroost te zijn; ja, zelfs zo noodzakelijk, dat zelfs het deel hebben aan genade, zonder zekerheid daarvan geen waarneembare troost verschaft. Als ik in het boek des levens geschreven sta en ik weet het niet, dan kan dat mij geen troost geven. Bovendien is een ziel alleen vatbaar voor de lieflijkheid en troost van Christus, als ze daarvoor de rechte geestesgesteldheid heeft; want hoe kan Christus liefelijk zijn voor iemand, wiens gedachten een afkeer hebben van zulk een heilig en rein Persoon.

Welnu, omdat al deze vereiste zaken de eigen gevolgen en vruchten van de heiligende werkingen des Geestes in ons zijn, is het onweersprekelijk, dat de vertroosting van Christus niet gesmaakt kunnen worden, dan nadat Christus eerst is toegepast.

***VII. De krachtadige toepassing van Christus aan de ziel in het eerste zaligmakend werk van de Geest verenigt waarlijk de ziel met Christus.***

Zij verlost haar van het gevaar van verloren gaan; maar toch is het een werk, dat geleidelijk voortgaat in de ziel van de gelovige, zolang deze aan deze zijde van de hemel en de heerlijkheid verkeert. Het is inderdaad waar, dat Christus volmaakt en volkomen aan de ziel wordt toegepast in de rechtvaardigmaking. Deze geschiedt niet bij trappen; deze verandering van staat geschiedt volkomen in één enkele daad. Wel zijn er verschillende trappen, wat betreft de openbaring, het gevoel en de vruchten daarvan. De toepassing van Christus echter, zoals Hij ons geworden is wijsheid en heiligmaking, wordt niet in één enkele daad voltooid; maar komt door vele en

geleidelijke trappen tot haar rechte volmaaktheid. Wij zijn waarlijk tot Christus gekomen, zodra wij geloven, Joh. 6: 35; maar toch zijn wij daarna nog steeds tot Hem komende door verdere daden des geloofs, 1 Petrus 2: 4: „Tot Wie komende als tot een levende Steen”. Dit woord „komende” duidt een voortdurende beweging aan, waardoor de ziel terrein wint; nog steeds nader en nader tot Christus komt en inwendig Hem steeds meer leert kennen. De kennis van Christus is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe, Spreuken 4: 18. Elke genade van de Geest „groeit”, zo niet waarneembaar, dan toch wezenlijk.

De groei van planten nemen wij eerder waar als ze gegroeid zijn, dan wanneer ze groeien en zo is het ook met de wasdom in heiligmaking. Zoals deze in de ziel toeneemt, doordat de zinnen meer geoefend worden en de daden geestelijker worden; zo wordt de ziel tevens inwendig en krachtdadig meer en meer met Christus verenigd, totdat ze uiteindelijk geheel in Christus verslonden is en Hem volmaakt geniet.

**VIII. *Hoewel de verschillende genoemde voorrechten en weldaden alle met Christus waarlijk en wezenlijk aan de gelovigen geschonken worden, worden ze toch niet op één en dezelfde manier aan hen meegedeeld, maar verschillend en onderscheiden, zoals hun aard vereist.***

Deze vier grote weldaden worden uit en van Christus op drie verschillende manieren aan ons gegeven: Zijn gerechtigheid wordt de onze door toerekening Zijn wijsheid en heiligmaking door vernieuwing Zijn verlossing door onze heerlijkmaking.

Ik weet, dat de Rooms en de mededeling van Christus' gerechtigheid door toerekening niet alleen loochenen, maar ook bespotten. Zij erkennen alleen een gerechtigheid, die op z'n minst met onze eigen innerlijke gerechtigheid gemengd is. Zij loochenen botweg een toegerekende gerechtigheid noemen haar lasterlijk een „vermeende” gerechtigheid en beschouwen het als een dwaas leerstuk. Zij beweren dat als God Christus' gerechtigheid aan de gelovige toerekent en Hij aanneemt, wat Christus voor hem volbracht heeft, alsof de gelovige dat zelf volbracht had die gelovige even rechtvaardig als Christus geacht kan worden en dus ook de verlosser der wereld kan zijn. Dit nu zijn valse en ongegronde gevolgtrekkingen. Het zou hetzelfde zijn, alsof iemand zou zeggen: „Mijn schuld is betaald door mijn borg, daarom ben ik even rijk als hij”.

Als wij zeggen, dat de gerechtigheid van Christus door toerekening de onze geworden is, denken wij niet, dat ze de onze geworden is, in haar allesomvattende of universele waarde; maar ze is de onze geworden overeenkomstig onze particuliere of bijzondere nood: niet om anderen rechtvaardig te maken, maar om ons rechtvaardig te maken. Het is niet zo, dat wij de wezenlijke innerlijke gerechtigheid van Christus in ons hebben, zoals zij in Hem is; maar een betrekkelijke gerechtigheid, die ons rechtvaardig maakt, zoals Hij rechtvaardig is; niet wat de hoeveelheid, maar wat de waarheid daarvan betreft, alsof Christus ons de „oorzaken” van de zaligheid van anderen bedoelde te maken; maar Hij maakt ons zelf de „onderwerpen” der zaligheid. Die gerechtigheid woont innerlijk in Hem en wordt door toerekening de onze. Zoals de zonde van de eerste Adam door toerekening de onze werd; zo wordt de gerechtigheid van de tweede Adam de onze, Rom 5: 17.

Op deze wijze is de Verlosser zonde voor ons gemaakt en zo worden wij rechtvaardigheid Gods in Hem, 2 Kor. 5: 21. Zo werd Abraham, de vader der gelovigen gerechtvaardigd en daarom moeten al de gelovigen, de kinderen van Abraham, ook zo gerechtvaardigd worden, Rom. 4: 22, 23. En zo wordt Christus rechtvaardigheid de onze. Als Hij echter Zijn wijsheid en heiligmaking mededeelt, neemt Hij een andere weg; want deze worden niet toegerekend; maar door het

verlichtend en wederbarend werk van de Geest aan ons meegedeeld. Dit zijn genaden, die wezenlijk in ons zijn. Onze gerechtigheid komt van Christus als een Borg; maar onze heiligheid komt van Hem als een levendmakend Hoofd, dat zijn krachtige invloeden naar al Zijn leden zendt.

Daar nu deze genadige invloeden in de ziel van arme, onvolmaakte schepselen wonen, wier verdorvenheden in dezelfde vermogens, waar genade haar verblijf heeft, werken; is het niet mogelijk, dat onze heiligmaking even volkomen en volmaakt is als onze rechtvaardigmaking, die alleen in en met Christus innerlijk en onafscheidelijk verbonden is.

Wat de verlossing, dat wil zeggen, de absolute en volkomen bevrijding van al de droevige overblijfselen, gevolgen en vruchten van de zonde in ziel en lichaam aangaat, deze wordt ons deel (om bij de woorden van de tekst te blijven): *Christus is voor ons verlossing geworden door heerlijkmaking*. Dán en niet eerder worden deze ellendige gevolgen weggenomen wij leggen deze tegelijk met het lichaam af.

Merk dan op: Zoals de rechtvaardigmaking de schuld der zonde en de heiligmaking de heerschappij der zonde wegneemt de heerlijkmaking niet alleen het bestaan en wezen der zonde; maar ook al die ellenden, die de zonde als door een sluisdeur over de gehele mens deed komen, weg. Ef. 5: 26, 27. En aldus is Christus ons geworden wijsheid van God en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing, namelijk door toerekening, wedergeboorte en heerlijkmaking. Hieruit volgt, dat in ons alle waarde en verdienste is uitgesloten en hieruit volgt tevens dat wij dwaas, onrechtvaardig, onheilig en slaven van de duivel zijn.

### **Nu zal ik onze tekstwoorden tot onderwijs en nuttig gebruik aanwenden.**

1. *Leer uit deze woorden, welk een naakt, ledig en hulpeloos schepsel een arm zondaar in zijn natuurlijke, onwedergeboren staat is.*

Hij is iemand, die van nature en innerlijk geen wijsheid, geen gerechtigheid, geen heiligmaking en verlossing heeft. Alle deze weldaden moeten van buiten hem komen, namelijk van Christus, Die dit alles voor een zondaar geworden is, of anders moet hij eeuwig omkomen. Zoals, wat de uitwendige gaven betreft, er geen schepsel is, dat met meer natuurlijke zwakheid in de wereld komt, dan de mens: naakt, ledig, hulpelozer dan enig ander schepsel; zo is het ook met zijn ziel; ja, veel meer dan dat. Al onze begaafdheden zijn aan een Ander ontleend en daarom is er geen reden om ergens trots op te zijn, 1 Kor. 4: 7: „Wat hebt gij, dat gij niet hebt ontvangen? En zo u het ook ontvangen hebt, wat roemt gij, alsof gij het niet ontvangen hadt?”

Welk een onverdragelijke onbeschaamdheid en ijdelheid zou het zijn voor een mens, die het rijke en kostbare kleed van Christus' gerechtigheid draagt, waarin zich geen draad van zijn eigen spinsel bevindt, maar dat geheel uit vrije genade en niet door de vrije wil gemaakt is, als hij daarin hoogmoedig over de wereld rondging, alsof hij het zelf gemaakt had en daarvoor aan niemand verplicht was! O mens! uw gaven, welke die ook zijn, zijn aan Christus ontleend zij verplichten u aan Hem; maar Hij kan aan u niet meer verplicht zijn, dan de zon aan hem verplicht is, die haar licht ontvangt; of dan de fontein aan hem verplicht is, die haar water tot zijn nut en voordeel gebruikt. En altijd is het de zorg van de Bijbelheiligen geweest. wanneer ze hun eigen genadige beginselen en beste werken beschouwden, dat ze van zichzelf afzagen en afwezen en alleen vrije genade als de enige bron van alles erkenden.

Als Paulus de beginselen van het Goddelijke leven in zichzelf beziet, (en dat is de rijkste gave, die door Jezus Christus in deze wereld aan de mens gegeven kan worden), hoe verwerpt hij dan zichzelf en eigent zich niet het minste van de lof en eer

toe, Gal. 2: 20: „Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij”. En ook, als hij zich genoodzaakt ziet om tot zijn verdediging zijn beste daden, die hij ooit voor God deed (en wie deed als mens ooit meer voor God?) te noemen, hoe onmiddellijk en zorgvuldig voegt hij eraan toe: „Doch niet ik!” 1 Kor. 15: 10: „Ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods, die met mij is”. Welnu dan, laat het gevoel van uw eigen ledigheid van nature u vernederen en u des te meer aan Christus verplichten, van Wie u alles, wat u hebt, ontvangt.

*2. Uit onze tekstwoorden leren we ook, dat niemand door een toegerekende gerechtigheid nut en zegen kan verwachten dan alleen zij, die in de kracht van innerlijke heiligheid leven, want voor wie Christus rechtvaardigheid geworden is, voor die is Hij ook heiligmaking geworden.*

Het Evangelie begunstigt in het minst niet enige losbandigheid. Het is even zorgvuldig om de mens op alle manieren tot zijn plicht te roepen als hem zijn voorrechten te laten zien: „Dit is een getrouw woord en deze dingen wil ik, dat u ernstig bevestigt, opdat degenen, die aan God geloven, zorg dragen om goede werken voor te staan”, Tit. 3: 8. Het is een lichtzinnig beginsel, dat de antinomianen verkondigen tot smaad van Christus en Zijn Evangelie, dat de heiligmaking geen bewijs is van onze rechtvaardigmaking.

En Christus wordt evenveel onrecht aangedaan door hen, die heiligheid van rechtvaardigheid scheiden (alsof een zinnelijk onrein leven bestaanbaar zou zijn met een gerechtvaardigde staat) als door hen, die in het andere uiterste, de gerechtigheid van Christus met de heiligheid van de mens in het punt van rechtvaardigmaking vermengen; of door hen, die geen andere gerechtigheid erkennen, dan die in henzelf woont. Het eerste maakt Hem tot een dekmantel voor de zonde; het laatste tot een overbodige offerande voor de zonde.

Het is waar, onze heiligmaking kan ons voor God niet rechtvaardigen; maar, wat dan nog? Kan ze niet een bewijs van onze rechtvaardigmaking voor de mensen zijn? Is heiligheid niet noodzakelijk omdat ze in onze rechtvaardigmaking de hand niet heeft? Betekent het niets, dat de gestalte en gezindheid der ziel vernieuwd worden als voorbereiding voor het hemelleven? Betekent het niets, als onze Verlosser door de oefeningen der genade in de wereld verheerlijkt wordt? Maakt het werk van Christus het werk van de Geest overbodig? Dat zij verre: „Jezus de Christus is gekomen door water en bloed”, 1 Joh. 5: 6. En als de apostel in Rom. 4: 5 zegt: „Doch degene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof tot rechtvaardigheid gerekend”, dan wordt daarmee niet bedoeld, dat de gerechtvaardigde persoon een lui en traag iemand is, die zich als een stok en een blok gedraagt ook wordt er niet iemand bedoeld, die opstandig en hardnekkig weigert God te gehoorzamen; maar de apostel stelt een vernederd zondaar voor, die ervan overtuigd is, dat hij zijn eigen gerechtigheid door de wet onmogelijk kan uitwerken en die ingezien heeft, dat al zijn pogingen om de wet te gehoorzamen tekortschieten en van wie daarom, in de wettische zin genomen, gezegd kan worden, dat hij niet werkt, omdat hij niet zo werkt, dat hij aan de eis en het doel van de wet, die alleen maar een volmaakte gehoorzaamheid aanneemt, wil beantwoorden.

En als, in dezelfde tekst, gezegd wordt, dat de goddelozen gerechtvaardigd worden, dan worden niet de gezindheid en gestalte van hun hart en leven ná hun rechtvaardiging niet getekend; maar wat ze daarvoor waren. Niet zoals ze daarna blijven, maar zoals ze daarvoor bevonden werden.

*3. Hoe onredelijk en erger dan beestachtig is de zonde van ongeloof, waardoor de*

*zondaar Christus en mèt Hem al die weldaden en zegeningen, die alleen zijn ellende kunnen verlichten en genezen verwerpt.*

Hij is van nature blind en onwetend en toch verwerpt hij Christus, Die met hemels licht en wijsheid tot hem komt. Hij is door het vreselijk vonnis van de wet de eeuwige toorn onderworpen en toch verwerpt hij Christus, Die hem Zijn volkomen en volmaakte gerechtigheid wil geven. Hij is geheel verdorven en in de erfzonde en erfsmet, en in de dodelijke zonden van natuur en praktijk, verzonken en toch wil hij niets van Christus, Die voor hem heiligmaking wil worden, ontvangen. Hij wordt in ziel en lichaam door de beklagenswaardige gevolgen en ellenden, die de zonde over hem gebracht heeft, onderdrukt en toch heeft hij zijn slavernij zo lief, dat hij Christus niet wil aannemen, noch de verlossing, die Hij voor zondaren met Zich meebrengt. O! in wat voor monsters en beesten heeft de zonde de mensen niet veranderd! „Gij wilt tot Mij niet komen, opdat u het leven moogt hebben”, Joh. 5: 40.

De zonde heeft het hart van de zondaar doorstoken; de wonden zijn alle dodelijk en de eeuwige dood staart hem in het gezicht. Christus heeft de enige medicijn bereid, die zijn wonden kan genezen; maar hij 'wil niet, dat die op hem toegepast wordt. Hij doet als iemand, die de dood liefheeft en die graag verloren wil gaan. Christus zegt in Spr. 8: 36: „Allen, die Mij haten, hebben de dood lief”. Niemand is zo dwaas om gewillig en bewust „de dood zelf” lief te hebben; want we hebben er van nature een afschuw van; maar wij hebben „de oorzaken, die onvermijdelijk de dood tengevolge hebben”, lief we verachten de Wijsheid Gods en dat brengt de dood over ons. Velen zijn er afkerig van te branden; maar wel gewillig om te zondigen, al ontsteekt de zonde die eeuwige vlammen. Aldus openbaart de ongelovige in twee zaken, dat hij erger is dan een beest. Hij kan niet zonder afschuw aan de verdoemenis, het gevolg van de zonde, denken en hij kan toch met genoegen aan de zonde, de oorzaak van de verdoemenis denken. Hij is er afkerig van om ongenezen voor eeuwig verloren te gaan en toch wijst hij Christus af, alsof Hij, Die hem alleen van die eeuwige ondergang kan en wil redden, zijn vijand is.

Hoe handelen de mensen daarom, alsof zij hun eigen ondergang liefhebben! Hoevelen, nu op weg naar de hel, maken daar grote haast mee. Christus ontmoet hen vaak in Zijn instellingen, waar zij Hem opzettelijk schuwen en ontwijken. Vaak houdt Hij hen in hun weg tegen door overtuigingen, die ze met geweld trachten te smoren en te boven te komen. O, hoe graag willen ze voor alle kwalen een geneesmiddel gebruiken behalve voor hun ziekskwalen! U ziet dus dat zondaren, al zouden zij al hun dagen onderzoeken, hoe zij zich kwaad kunnen doen, geen korter weg kunnen nemen om hun ondergang te bewerken, dan door Christus in Zijn genadige aanbiedingen te verwerpen. Gewis, de zonde van Sodom en Gomorra is minder groot dan deze zonde. De genade zelf wordt erdoor tot het uiterste gebracht en de verdoemenis van hen, die Christus, Die alles wat zij nodig hebben bezit en Die hun zo vaak en ernstig door de smeekbede van het Evangelie tot verzoening aangeboden werd verwerpen, is rechtvaardig, onvermijdelijk en zal onverdragelijker zijn voor hen, dan voor iemand anders in de wereld. Het is rechtvaardig, want de zondaar ontvangt slechts, wat hij zelf gekozen heeft. Hij bereikt slechts het doel, waarom men hem vaak gezegd had, dat zijn weg hem daarheen zou leiden.

Het is onvermijdelijk, want er is geen andere weg tot zaligheid dan die, welke de zondaar verwerpt. En het zal onverdragelijker zijn dan de verdoemenis van anderen; want noch heidenen, noch duivelen hebben ooit hun zonden verzwaaard door zulk een vreselijk omstandigheid, dat ze moedwillig zulk een enig en gepast geneesmiddel geweigerd hebben.

4. *Welk een geweldig teken van toorn en welk een droevige dood rust op en in de ziel van de mensen, aan wie door het Evangelie geen krachtdadige toepassing van Christus gedaan kan worden!*

Christus, met Zijn weldaden, zijn in het Evangelie vaak aan hen aangeboden. Zijn dienstknechten hebben hen met aandrang telkens weer gebeden zich met God te laten verzoenen. Deze smekingen en overredingen zijn met de sterkste beweegredenen aangedrongen; namelijk het bevel van God, de liefde van Christus, de onbegrijpelijke zaligheid of ellende, die onvermijdelijk op het aannemen of verwerpen van die aanbiedingen volgen en toch niets heeft hen kunnen bewegen. Al hun ongelovige tegenwerpingen zijn telkens weer ontzenuwd. Hun verstand en consciëntie zijn overtuigd geweest. Ze hebben zowel sprakeloos als Christusloos gestaan. Er is bij hen geen enkele wettige reden gevonden om hun ongelof te verdedigen. In het algemeen belijden zij, dat een levenswandel als de hunne naar de ondergang leidt. Zij erkennen, dat degenen, die in Christus zijn, gelukkige mensen zijn; en toch, als het erop aankomt, zal niets hen bewegen zich met Hem te verenigen. Alle beweegredenen, alle smeekbeden zijn vruchteloos.

*Heere, wat is de reden van deze onverantwoordelijke hardnekkigheid?* In andere dingen is het niet zo. Als ze ziek zijn, zullen ze een dokter, die hen wil genezen, zeker niet afwijzen. Ze laten hem halen, bidden hem om hulp en betalen hem ook. Als ze vanwege schuld gevangen genomen zijn en iemand wil hun borg zijn en voor hen betalen, dan kunnen ze hun dankbaarheid niet onder woorden brengen. Als echter Christus zowel Medicijnmeester als Borg voor hen wil zijn; ja, al hun noden wil vervullen dan willen ze liever voor eeuwig omkomen dan Hem aannemen. We mogen wel vrezen, dat de reden hiervan is, dat ze niet tot Christus' schapen behoren, Joh. 10:26. De Heere opene de ogen van arme zondaren, opdat ze niet alleen verstaan, welk een grote zonde; maar ook welk een vreselijk teken dit is.

5. *Als Christus met al Zijn weldaden de onze geworden is door Gods bijzondere toepassing, welk een dag van zegeningen is dan de dag der bekering!*

Wat een menigte van uitgelezen weldaden vervullen de bekeerde ziel die dag. „Heden is dezen huize zaligheid geschied”, zegt Christus tot Zacheüs (Engelse vertaling: Deze dag is tot dit huis de zaligheid gekomen). Op deze dag komt Christus in de ziel en Hij komt niet met lege handen; maar brengt al Zijn schatten van wijsheid en gerechtigheid, van heiligmaking en verlossing met Zich. Ontelbare weldaden; ja, de beste weldaden komen met Hem. Het is een dag van buitengewone blijdschap en vreugde voor het hart van Christus, als de gelovige ziel Hem ontvangt, en zich met Hem ondertrouwt. Het is Zijn kroningsdag, Hoogl. 3: 11: „Gaaf uit en aanschouwt, u dochteren Sions, de koning Salomo, met de kroon, waarmee Zijn moeder Hem kroonde op de dag Zijner bruiloft en op de dag der vreugde Zijns harten”. In deze woorden wordt, onder het type van Salomo in zijn grootste luister en heerlijkheid, toen de koninklijke kroon op zijn hoofd gezet werd en het volk van vreugde zo juichte, dat de aarde van hun geluid spleet, de blijdschap van Christus' hart afgeschaduwde, wanneer arme zielen Hem als het ware met eer en heerlijkheid kronen en Zijn hart verheugen door Hem meer dan alle dingen te hoogachten en zich aan Zijn regering te onderwerpen.

Welnu, als de dag van onze ondertrouw met Christus de dag van de vreugde Zijns harten is en Hij het zo opvat, dat Hij door ons geëerd en verheerlijkt wordt; welk een dag van vreugde en blijdschap behoort het dan voor ons te zijn en hoe behoren wij verrukt te zijn, dat we ondervinden, dat een Koning vanuit de hemel, met al Zijn schatten van genade en ere, Zich om niet en voor eeuwig als ons Deel aan ons

wegschenkt! Geen wonder, dat Zacheüs met haast afkwam en Hem met blijdschap ontving dat de Moorman zijn weg met blijdschap reisde dat de stokbewaarder zich verheugde, dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was dat de pinksterlingen tezamen met verheuging en eenvoudigheid des harten hun brood aten en dat er grote blijdschap in Samaria werd, toen Christus in de prediking van het Evangelie tot hen kwam.

Ik zeg: Het is geen wonder, dat we van zulk een blijdschap lezen, als Christus in de ziel komt en er in één dag zoveel zegeningen toevloeien, waarvan de minste meer waard is dan al de Koninkrijken van deze wereld en hun heerlijkheid. De eeuwigheid zelf is nodig om God voor de weldadigheden van deze ene dag te zegenen.

*6. Als Christus dit alles voor iedere ziel, aan wie Hij krachtadig is toegepast, geworden is, wat hebben dan de zielen, die onder het voorbereidend werk des Geestes verkeren en dicht bij Christus en al Zijn weldaden gekomen zijn, niet alle reden om in een vurig verlangen naar Christus hun handen uit strekken en Hem met de meeste aandrang tot hun ziel te nodigen!*

We kunnen de gehele wereld in drie soorten personen onderscheiden: Zij, die ver van Christus zijn zij, die niet ver van Christus zijn en zij, die in Christus zijn.

- Zij, die in Christus zijn, hebben Hem van ganser harte aangenomen.
- Zij, die ver van Christus zijn, willen voor Hem niet opendoen. Zij hebben hun hart door onkunde, vóóroordeel en ongeloof stevig voor Hem afgesloten.
- Maar zij, die onder de voorbereidende werkingen des Geestes dicht bij Christus gekomen zijn, die gaan inzien hoe volkomen onmisbaar Hij voor hen is en hoe gepast Hij voor hun noden is. Zij, in wie ook hoop en moed begint te dagen en die aan Gods voeten wachten om kracht te ontvangen om Hem aan te nemen en een hart te ontvangen om zich onbepaald en nauw met Hem te verenigen O, hoe behoren dezen met hevig verlangen, met sterke pleitredenen en dringende beweegredenen te trachten Christus te gewinnen en te bezitten! Hun enige Medicijnmeester is in 't gezicht gekomen Christus en de zaligheid is aan de deur van hun hart gekomen. Nog slechts enkele zaken zijn nodig om hen voor eeuwig gezegend te maken. Dit is de dag, waarin hun ziel tussen hoop en vrees leeft. Nu verkeren zij veel in de eenzaamheid en zijn veel in gedachten verzonken. Zij wenen en smeken om een hart, dat gelooft en dat tegen de grote ontmoedigen die ze ontmoeten in.

Geliefden, indien dit het geval met uw ziel is, kan ik u geen betere dienst bewijzen dan u zulke pleitredenen voor te stellen, die gepast zijn om uw begeerten vervuld te krijgen en met Christus verenigd te worden.

- (1) Laat Hem zien, dat het uw absolute nood is, die u naar Christus drijft. Zeg Hem, dat uw hoop op andere toevluchten volkomen vergaan is en dat u als een stervende bedelaar aan de laatste deur der hoop gekomen zijt. Zeg Hem, dat u nu begint te verstaan, hoe u Christus absoluut nodig hebt dat uw lichaam niet zoveel behoefte aan brood, water of lucht heeft als uw ziel aan Christus en aan die wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing, die er in Hem zijn.
- (2) Wijs de Vader op Zijn genadig doel, waarom Hij Christus gaf en in de wereld zond en wijs Christus op het doel, waarom Hij de roeping van Zijn Vader aannam: „Heere Jezus, werd U niet gezalft om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen, om te verbinden de gebrokenen van hart, om de gevangenen vrijheid uit te roepen en de gebondenen opening der gevangenis? Jes. 61: 1. Ziehier iemand, in wie Gij Uw ambt kunt uitoefenen. Ik was onwetend



omtrent mijn toestand en had een trots, opstandig hart; maar overtuiging en zelfkennis hebben het nu gebroken. Mijn hart was harder dan de onderste molensteen en het was gemakkelijker de harde rotsen te doen smelten dan mijn hart vanwege de zonde te verbreken en te doen ontdooien; maar nu heeft God mijn hart week gemaakt en ik gevoel de ellende van mijn toestand. Ik dacht ééns, dat ik volmaakt vrij was; maar nu zie ik, dat, wat ik mij als vrijheid inbeeldde, volkomen slavernij is en nooit heeft een arme gevangene meer om bevrijding gezucht dan ik. Wil daarom, Heere Jezus, overeenkomstig uw Naam, een Jezus Zaligmaker voor mij zijn, nu U mijn hart zo bearbeid hebt, dat Gij, hoewel ik het nog steeds onwaardig ben, Uw ambt kunt uitoefenen en Uw opdracht kunt vervullen.”

- (3) Wijs op de onbepaalde en algemene nodiging om vrij tot Christus te komen en die Hij aan zulke zielen als u doet. „Heere, U hebt het openlijk afgekondigd: o, alle u dorstigen, komt tot de wateren en die dorst heeft kome”. In gehoorzaamheid op Uw roeping kom ik. Was ik niet geroepen, dan zou, Heere Jezus, mijn komen tot U een vermetele daad zijn. Maar nu U mij nodigt is het een daad van gehoorzaamheid.
- (4) Zeg tot God, dat uw bloed nergens toe deugt „Heere, in mijn bloed is er geen gewin. U zult er niet bij winnen door mij te verderven en mijn bloed zal mij niet redden. Als u mij naar de hel zendt en de verdienste van mijn zonde roept Uw rechtvaardigheid toe dit te doen, zal ik U tot in alle eeuwigheid onteren en mijn schuld tegenover U zal ik nooit kunnen betalen. Als U echter Uw Christus aan mij toepast tot rechtvaardigheid, zal in één volle en volkomen som voldaan worden voor alles, wat ik misdreven heb. Waarlijk, als de eer van Uw rechtvaardigheid mijn vergeving in de weg staat, moet mijn mond gestopt worden; maar als Uw rechtvaardigheid en Uw barmhartigheid in één en dezelfde daad verheerlijkt worden en zich verheugen, wat zal het dan hinderen, dat Christus aan mijn ziel wordt toegepast, daar Gij, door dit te doen er niet bij zal verliezen.”
- (5) Zeg Hem, dat u de voorwaarden van het Evangelie inwilligt. Zeg Hem: “Heere, mijn wil onderwerpt zich ten volle en hartelijk aan al Uw genadige voorwaarden. Laat God Zijn Christus aanbieden op welke voorwaarden Hij ook wil, mijn hart zal zich onderwerpen. Ik maak nergens enige uitzondering op. En nu, Heere, ik berust in Uw welbehagen, doe met mij, wat goed is in Uw ogen. Geef mij alleen deel in Jezus Christus; wat al mijn andere belangen betreft, leg ik mij in volle berusting aan Uw voeten. Nooit is iemand, die in zulk een onderworpen gestalte verkeert, omgekomen en ik hoop, dat ik daarvan niet het eerste voorbeeld zal worden.”

*7. Als Christus met al Zijn weldaden door een bijzondere toepassing de onze geworden is, hoe vergenoegd, dankbaar, getroost en vol hoop behoren de gelovigen dan te zijn in iedere toestand, waarin God hen in deze wereld brengt.*

Laten zij, na zulk een weldaad als deze, hun mond nooit meer openen om over de uitwendige ongemakken van hun toestand in deze wereld te klagen en te murmureren. Wat zijn de dingen, die u mist, vergeleken met de dingen, die u geniet? Wat betekent een beetje geld, gezondheid of vrijheid ten opzichte van Zijn wijsheid, gerechtigheid, heiligmaking en verlossing? Al de kronen en scepters in de wereld hebben niet zoveel waarde als de geringste van deze weldaden. Wees echter in iedere toestand niet alleen vergenoegd, maar ook dankbaar. De apostel roept uit: „Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus”, Ef. 1: 3. O, bedenk, wat is de mens in vergelijking met een

engel, dat Christus de gevallen engelen voorbijgaat en een Zaligmaker van gevallen mensen wil zijn? En wie zijt u onder de mensen, dat u genomen werd en anderen zijn voorbijgegaan? En welke weldaden zijn onder al de weldaden van God te vergelijken met die, welke aan u geschonken zijn? O, zegen God voor zulke voorrechten als deze, hoe laag uw uitwendige toestand ook moge zijn in deze wereld.

En toch zult u in dit alles alleen vergenoegd kunnen zijn, als ge u, nadat u deze weldaden ontvangen hebt, in de Heere verblijdt. Verblijdt u in de Heere te alle tijd; wederom zeg ik, verblijdt u", Fil. 4: 4. Heeft de arme gevangene geen reden om zich te verblijden, als hij zijn vrijheid herkregeen heeft? En de schuldenaar, als al zijn schulden betaald zijn en hij niets meer schuldig is, en de vermoeide reiziger, als hij, hoe arm hij ook is, bijna thuisgekomen is, waar al zijn behoeften vervuld zullen worden zullen zij zich niet verheugen? Welnu, dit is uw geval, als Christus de uwe geworden is. U zijt vrije burgers des Heeren; uw schulden aan de rechtvaardigheid zijn alle door Christus voldaan en binnenkort zult u van alle moeiten en verdrukkingen van uw tegenwoordige toestand volkomen verlost zijn. *Gode zij dank voor Jezus Christus! Amen.*